

Giới thiệu Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ

Editor: Thiếu Máu Team

Thể loại: NP, Cao H, Hiện đại, Ngôn tình, Lãng mạn, Hay

Câu chuyện nói về một cô gái nhỏ có tính cách phong tao nhưng lại rất coi trọng những người đàn ông anh tuấn, đầy hứa hẹn và đã có vợ. Nói về Câu chuyện củi khô lửa bốc hừng hực thiêu đốt của bọn họ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nghĩ muốn có 1 người đàn ông tới hung hăng làm mình

Edit: Va

Beta: Hương + Ami

Hôm nay là chủ nhật, vào buổi sáng sớm, Lâm Nhụy đã bị cô bạn cùng phòng là Tiểu Mỹ kéo từ trên giường xuống.

“Mau đứng lên, cậu đã nói là chúng ta sẽ đi chơi thú nhún mà, đi trễ thì sẽ rất đông người đó.”

Diện mạo của Tiểu Mỹ thuộc loại đáng yêu của một cô gái trẻ, tính tình cũng rất hoạt bát. Thời đại học, Tiểu Mỹ và Lâm Nhụy ở cùng một ký túc xá. Tiểu Mỹ đã sớm xem ở trên mạng thấy trò chơi thú nhún có vẻ rất vui, giá chơi lại rẻ, mỗi một lần chỉ mất 100 đồng. Với một vé thì có thể chơi suốt một ngày ở chỗ đó. Tiểu Mỹ sống chết muốn lôi kéo Lâm Nhụy đi cùng, vừa đi vừa ôn lại những trò chơi vui sướng của tuổi thơ. Lâm Nhụy thật sự không lay chuyển được Tiểu Mỹ nên chỉ có thể đồng ý đi cùng.

Thật ra là Lâm Nhụy tính định ngủ một ngày cho khỏe, cô còn đang mơ mơ màng màng, ngập một cái xong lười biếng đứng dậy đi rửa mặt.

Trang điểm một chút, đem tóc dài rối tung quấn ở sau đầu, bởi vì hôm nay phải chơi thú nhún nên cô sẽ mặc áo đen bó sát ngực ở bên trong phối hợp với quần short, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo phông rộng nữa là ổn.

Nhìn vào trong gương thì chỉ thấy bên trong có một cô gái với mặt trái xoan trắng nõn thanh tú, đôi mắt to ngập nước thoạt nhìn thật đầm ấm đáng yêu, bởi vì tóc xoắn tự nhiên nên tạo vẻ thanh thuần để lộ ra cần cổ quyến rũ lười biếng.

Đôi chân vừa trắng lại vừa dài, còn thẳng tắp nên rất hấp dẫn mắt người nhìn, đầu vú đứng thẳng và nhô lên cao đang đưa ở trước ngực làm người khác không tự kìm chế được mà muốn đi đùa bỡn, vuốt ve.

Nhìn thân thể mê người của mình trong gương, Lâm Nhụy liếm liếm môi, cô và bạn trai cũ đã chia tay nhau hơn nửa tháng. Mới chỉ thoáng chốc mà đã lâu như vậy, hơn nửa đêm qua tình cờ cô còn mộng xuân suốt một đêm nên ngay lúc này, cô thật muốn có một người đàn ông cường tráng đè cô ở dưới thân và hung hăng muốn cô.

Cô thật hy vọng hôm nay ra khỏi cửa thì có thể gặp được “Điểm ngọt” là có người sẽ dùng cơn thịnh nộ của mình tới lấp đầy tiểu huyệt đang rất đói khát và khó chịu của cô.

Chỉ là những ý tưởng này đều bị cô giấu ở trong lòng. Nhìn bề ngoài thì Lâm Nhụy trông có vẻ cực kỳ thanh thuần và chính chắn, ngay cả cô bạn cùng phòng tốt nhất là Tiểu Mỹ cũng không biết bộ mặt thâm tàng này của cô.

“Lâm Nhụy, cậu xong chưa?” Tiểu Mỹ ở phòng khách thúc giục.

“Rồi!”

Lâm Nhụy nhìn mình trong gương lần cuối, xác nhận bản thân hôm nay trang điểm không có vấn đề gì xong cô mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai cô gái ra khỏi cửa, một đường thẳng tiến đến chỗ chơi trò thú nhún sung sướng nhất thế giới.

Tới chỗ chơi thú nhún thì chỉ thấy bên trong đã tập nập biển người, Lâm Nhụy nhìn quanh khắp nơi, thực ra đều là cha mẹ mang theo con cái đến, trẻ con ở nơi đó tung tăng nhảy nhót chơi đùa nhìn thật vui vẻ.

Xem ra bản thân cô hôm nay nhất định phải thất vọng mà về rồi!

Lâm Nhụy lập tức không còn hứng thú. Nhìn cô bạn cùng phòng vẻ mặt vui vẻ bưng bưng hứng thú nên cô cũng làm bộ như mình cảm thấy rất hứng thú và mua vé vào sân với Tiểu Mỹ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên chơi thú nhún nên cô cũng cảm thấy rất hiếm lạ. Hai cô gái đứng trái qua phải xem, đi chỗ này nhảy một chút, qua đó nhảy một chút, cái cảm giác trong nháy mắt cả người bị bắn lên ở trên không làm người ta nhìn không được mà sung sướng thả lỏng rất nhiều tâm tình.

Chỉ có một điều duy nhất không tốt chính là toàn bộ sân chỉ có các cô là hai người 20 tuổi, còn lại đều là các bậc phụ huynh mang theo con cái nên thoát nhìn thì trông hai cô có chút kỳ quái.

Quảng trường rất lớn, hai người chơi trong chốc lát, nhìn thấy phía trước có một cái bản dính rất lớn, chỉ cần mặc quần áo đặc chế vào liền có thể đem chính mình dính vào khối bản dính kia, cái này trông thật rất thú vị.

Đặc biệt là trên đến bản dính có một đứa trẻ bị treo ở mặt trên, nhìn thật buồn cười và đáng yêu.

Lâm Nhụy cùng Tiểu Mỹ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi quyết định nhất định phải chơi cái này.

Tới trước bảng dính, Tiểu Mỹ không chờ nổi nữa, nhanh chóng mặc quần áo chuyên dụng để chơi dính bảng, Lâm Nhụy giúp Tiểu Mỹ dính vào mặt trên. Thể lực của Lâm Nhụy rất yếu nên không thể làm Tiểu Mỹ dính lên chỗ cao được. Mới chỉ thử hai ba lần, Lâm Nhụy đã mệt đến mức thở hồng hộc.

“Mau nhìn bên kia.” Tiểu Mỹ như là phát hiện cái gì, vội vàng bảo Lâm Nhụy xem hướng bên cạnh.

Lâm Nhụy tùy ý xem qua loa thì chỉ thấy là một cặp vợ chồng trẻ tuổi, ước chừng 26-27 tuổi, người vợ thoát nhìn rất ôn nhu nhã nhặn lịch sự, còn người chồng, bởi vì đưa lưng về phía Lâm Nhụy nên cô không thấy rõ diện mạo của anh ta. Nhưng từ bóng dáng mạnh mẽ và hai chân thon dài kia thì cũng có thể biết diện mạo của anh ta nhất định không thể kém được.

Hai vợ chồng mang theo một đứa trẻ đáng yêu, người chồng bế đứa con lên, dính vào bảng, đứa con mới đầu có vẻ sợ hãi nhưng lúc thật sự bị treo ở giữa không trung thì lại hưng phấn quơ chân múa tay.

Người vợ ôn nhu nhìn chăm chú chồng và con của mình, người chồng đưa lưng về phía Lâm Nhụy, nhìn bộ dáng con mình không sợ trời không sợ đất, khen nói:

“Con của ba giỏi lắm.”

Âm thanh của người đàn ông trầm thấp dễ nghe, xuyên qua tạp âm ồn ào náo động và rõ ràng lọt vào lỗ tai của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy cảm thấy giống như điện giật, trong lòng ngứa ngáy, cô đã tê dại nửa người.

Không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể gặp được người đàn ông cực phẩm như vậy! Mới chỉ nhìn bóng dáng và nghe tiếng cười của anh ta thôi mà trong lòng cô đã sinh ra một loại xúc động muốn tiếp cận người này.

Nếu có thể nhìn được tướng mạo của người đàn ông này thì thật tốt.

Có lẽ là người đàn ông nghe được tiếng lòng của Lâm Nhụy, đúng lúc này, anh ta quay đầu lại.

Người đàn ông rất anh tuấn, mũi thẳng, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy trông có vẻ thành thực mà lại trầm ổn.

Nghe nói những người đàn ông có mũi to thường thì phương diện tình dục đều rất mạnh, Lâm Nhụy trộm nhìn thoáng qua giữa háng anh ta thì thấy trong quần anh ta căng phồng, có thể khẳng định là côn thật rất lớn, người đàn ông này khi làm tình nhất định rất lợi hại đi?

Nghĩ đến đây, tiểu huyết của Lâm Nhụy liền cảm lòng không được mà ướt át, dâm thủy bắt đầu tùy ý tràn lan. Cô có thể cảm giác được quần lót của mình đều bị thấm ướt.

Sắc mặt cô trở nên ửng hồng, khó nhịn kẹp chặt hai chân, đè nén dục vọng trong nội tâm phun trào ra vì sợ bị người khác phát hiện bản thân khác thường.

Người đàn ông nhìn vào tầm mắt Lâm Nhụy thì sững sờ một chút, sau đó lễ phép tươi cười khách sáo xong rất nhanh lại xoay người sang chỗ khác rồi đặt tay tùy ý lên trên vai vợ mình, nhìn con chơi đùa và mỉm cười hạnh phúc.

Người đàn ông thỉnh thoảng thân mật thì thầm cùng vợ càng có vẻ biểu hiện thâm tình chân thành.

Đây là một đôi trai tài gái sắc, vợ chồng tuổi trẻ tình thâm

“Bọn họ thật hạnh phúc.” Tiểu Mỹ hâm mộ nói.

“Đúng vậy.”

Lâm Nhụy không chút để ý trả lời.

Hạnh phúc thì như thế nào?

Cô không có bỏ qua ánh mắt người đàn ông lúc này thấy cô thì liền sáng lên, chỉ sợ hành động của người đàn ông này biểu hiện ra bên ngoài là một người chồng tốt mà thôi!

Thật là có ý tứ.

Lâm Nhụy đột nhiên phá lệ chờ mong.

Xem ra, hôm nay đến cũng không phải là công cốc.

Lần đầu edit thể loại cướp ck này >< chắc sẽ hog bị mấy nàng ném đá mà phải hog huhu ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ý dâm côn thịt lớn của người đàn ông

Edit: Va

Beta: Ami Cuteo ><

Chỉ có điều hai vợ chồng mang theo con, ba người trông có vẻ rất hoà thuận và vui vẻ. Bởi vì có một người vợ xinh đẹp hiền thực cùng với đứa con hoạt bát đáng yêu nên thoát nhìn giống như người đàn ông rất yêu gia đình. Cô thật sự có thể chen vào giữa họ sao?

Lâm Nhụy có chút chần chờ.

Cô lại lần nữa nhìn thoáng qua người đàn ông. Người đàn ông ôm đứa con vào trong lòng ngực, người vợ bên cạnh kéo khuỷu tay anh, hình như họ chuẩn bị đi chơi trò chơi khác.

Từ đầu đến cuối, mắt người đàn ông nhìn thẳng chứ không hề liếc nhìn Lâm Nhụy lấy một cái.

Giống như khoảnh khắc hai mắt giao nhau hồi nãy, ánh mắt người đàn ông phát sáng chỉ là ảo giác của cô.

Lâm Nhụy không khỏi cảm thấy thất vọng. Hay là do cô quá coi trọng mị lực của bản thân?

Không không không, tuyệt đối không phải là ảo giác.

Trên đời này làm gì có con mèo nào mà không ăn trộm, chỉ được quyết định ở chỗ có cơ hội và có dám làm hay không mà thôi!

Gặp được một người đàn ông làm mình có nhiều hứng thú thật không dễ dàng, cô không tin người đàn ông kia thật sự đứng đắn như bề ngoài của anh. Cho dù không có cơ hội thì cô cũng muốn tạo ra một cơ hội!

Lúc người đàn ông đi, Lâm Nhụy vừa thất thần và chơi đùa với Tiểu Mỹ vừa lặng lẽ dùng khước mắt để ý người đàn ông kia đi nơi nào, cô chú ý thấy hai vợ chồng họ đi đến trò chơi bọt biển.

Đứa bé đã đi chơi cũng cùng với một bạn nhỏ khác, còn hai vợ chồng ngồi ở bên ngoài ghé dựa chăm sóc lẫn nhau.

Lâm Nhụy làm bộ như không để ý rồi tiếp tục chơi trò đánh đấm. "Một môi quá, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi tí đi."

Tiểu Mỹ vừa chơi âm ỉ thật lâu nên cũng cảm giác có chút mệt, cô ấy mở miệng hỏi: "Chúng ta đi phòng nghỉ ngơi tạm hả?"

Nơi này thiết kế có phòng nghỉ riêng để trẻ con nghỉ ngơi khi đã chơi quá mệt.

Lâm Nhụy cự tuyệt. "Ồ trong phòng nghỉ đều là ghế dựa, tớ muốn có chỗ để nằm."

Sau đó, cô giống như tùy ý chỉ đại một chỗ: "Nếu không thì tới chỗ đó đi! Ở đây cũng vừa đủ lớn để hai đứa mình có thể vừa nằm nghỉ vừa chơi đùa."

Chỗ Lâm Nhụy chỉ đúng là trò chơi bọt biển, đó là một cái hồ rất lớn, bên trong nhét đầy khối bọt biển vuông có năm màu, nếu một người nằm thì liền sẽ chìm sâu ở bên trong bọt biển mềm mại. Chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

"Được." Tiểu Mỹ đồng ý.

Hai cô gái trẻ đi tới hồ bọt biển, Lâm Nhụy liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông đang ngồi cạnh bờ hồ cùng với vợ của mình.

Người vợ đang nhàn nhã nói chuyện phiếm với một người mẹ khác. Hình như họ rất hợp nhau. Người đàn ông thì chỉ cúi đầu nhìn đi động, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên liếc nhìn đứa con trai chơi đùa trong hồ.

Lâm Nhụy chọn khoảng cách rất gần với con trai của người đàn ông rồi nhảy vào. Nếu vậy thì chỉ cần người đàn ông ngẩng đầu nhìn con trai rồi cũng sẽ không thể tránh được mà nhìn thấy cô.

Tiểu Mỹ cũng theo nhảy tiến vào, hai cái nữ hài nằm ở mềm mại bọt biển, cảm giác giống như là phiêu du ở đám mây, có loại cảm giác mộng ảo của thế giới cổ tích.

"Thật thoải mái!" Mái tóc ngắn xõa ra, cô thoải mái than thở một tiếng rồi nhắm hai mắt lại.

Lâm Nhụy gồng hai tay ở sau đầu, đôi chân thon dài hơi hơi giao nhau. Hai chân trắng nõn buồm bình đung đưa có vẻ tùy ý mà lại tự nhiên, ở trong mắt người khác nghiêng nhiên sẽ trở thành một phong cảnh đẹp đẽ.

Lâm Nhụy đã cảm giác được xung quanh có vài người đàn ông và nhân viên công tác thỉnh thoảng đưa mắt về phía cô.

Chỉ tiếc là cô không hề hứng thú với sự chú ý của bọn họ.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ muốn quyến rũ một người đàn ông.

Người đàn ông vẫn đang chơi đi động.

Chán đến chết! Vợ vẫn còn bưng bưng hứng thú nói chuyện phiếm với người phụ nữ kia. Đề tài nói chuyện cũng không có gì khác ngoài một ít quần áo và mỹ phẩm rồi tài nghệ nấu ăn với mấy việc linh tinh, anh không hề cảm thấy hứng thú.

Con trai đang chơi ở chỗ đó, nếu vợ bị chuyện khác hấp dẫn, vậy thì tất nhiên là người làm chồng như anh phải chăm sóc tốt cho đứa con.

Anh ngẩng đầu đưa ánh mắt hướng về phía nơi đứa con đang chơi.

Vốn là tùy ý liếc mắt bình đạm một cái nhưng lần này, ánh mắt của anh lại ngừng lại.

Là một cô gái trẻ xinh đẹp, đáng người thực chuẩn, toàn thân lộ ra khí chất thanh xuân và sức sống, đường hoàng mà tùy ý, bất tri bất giác hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Cô gái này anh đã gặp qua một lần.

Người đàn ông nhìn thoáng qua rồi lại bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt.

Lâm Nhụy thấy ánh mắt anh dừng ở trên người mình mang theo vài phần đánh giá và thương thức khiến cô thật đặc ý.

Chỉ tiếc vui mừng chưa duy trì được vài giây thì anh lại cúi đầu chơi đi động.

Một cái đi động thì có cái gì vui?

Nếu chơi nó còn không bằng chơi cô?

Lâm Nhụy trong lòng thầm hừ một tiếng, cô nhất định phải lột lột mặt nạ của người đàn ông này rồi ngủ cùng anh!

Tưởng tượng đến cảnh người đàn ông anh tuần này sẽ dùng cơn thịnh to màu đen của mình tới làm cô, dùng sức xoa vù cô, hưng hăng đâm chọc tiểu huyết ngựa ngáy của cô, làm tiểu huyết tràn đầy tình dịch. Mới chỉ nghĩ đến trường hợp kích thích như vậy, Lâm Nhụy liền cảm giác một cỗ nhiệt lưu rách trào ra từ tiểu huyết làm quần lót ước dầm dề.

Không được, nếu cứ tưởng tượng tiếp thì chỉ sợ đám dịch sẽ xuyên qua quần short mà chảy ra ngoài, cô cần phải hành động thật nhanh!

Mà giờ phút này, người chồng anh tuần trăm ôn đương nhiên không biết cách mình và vợ mấy mét có một cô gái trẻ tuổi đang thầm nhớ thương cơn thịnh to lớn dưới háng của mình.

Bị nam nhân thấy một đôi vú to.

Lâm Nhụy tùy tay vớt một cái khối vuông bọt biển thương thức, đem bọt biển vớt đi lên, lại ném xuống rồi chụp, lặp đi lặp lại, tựa hồ làm không biết mệt.

Có lẽ là hoàn cảnh này quá mức thoải mái, bên tay phải Tiểu Mỹ đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, đã ngủ.

Đây đúng là điều Lâm Nhụy muốn.

Tay cô hơi hơi nhoáng lên, cũng không biết là cố ý hay là vô tình, trong tay khối vuông bọt biển thuận thế dùng ở bên trái cách rất gần trước mặt đứa bé trai.

Lâm Nhụy cong cong môi.

"nhóc con, có thể giúp chị đem khối bọt biển đưa qua không?" Cô ôn nhu hướng bé trai nói.

Bé trai đang ở tự mình chơi, nhóc thoát nhìn tương đối thẹn thùng, không dám cùng những bạn nhỏ khác tiếp xúc.

Khoảng chừng bốn năm tuổi, tuy rằng khuôn mặt non nớt, lại cũng mơ hồ có thể thấy được vẻ anh tuấn được thừa hưởng từ cha, nói vậy lúc trưởng thành sẽ rất giống cha, có thể mê đảo rất nhiều nữ nhân.

Nhóc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhìn nhìn chị gái xinh đẹp trước mặt, lại nhìn khối vuông bọt biển, có chút do dự.

Lâm Nhụy trên mặt ôn nhu tươi cười như cũ, cô thậm chí bắt tay đuổi tới trước mặt tiểu hài tử, chờ đợi.

"Giúp giúp chị không được sao?"

Có lẽ là về thiện ý của Lâm Nhụy làm bé trau thu hồi lại đề phòng, bé trai cuối cùng lựa chọn dùng tay nhỏ bắt lấy khối bọt biển kia, thật cẩn thận đưa cho Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy tiếp nhận, mắt đẹp cong thành hình trăng non nhỏ, "Cảm ơn."

"Không có gì." Bé trai ngượng ngùng cúi đầu đưa bốn ngón tay của mình.

"Nếu không, chúng ta cùng chơi đi?" Lâm Nhụy thử thăm dò nói.

Bé trai mắt sáng ngời, lại có chút co rúm lại, lắc lắc đầu.

Lâm nhụy cười đem trong tay bọt biển khối vuông ném qua đi, trực tiếp ném tới trong lòng ngực.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bị người đàn ông nhìn thấy một đôi vú to

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Lâm Nhụy tùy tay vớt một cái khối bọt biển vuông lên thưởng thức, sa đó vớt bọt biển lên xong lại ném xuống rồi chụp nó. Cô cứ lặp đi lặp lại động tác đó tựa như vui chơi không biết mệt.

Có lẽ là chỗ này này quá mức thoải mái nên Tiểu Mỹ nằm bên tay phải đã phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, cô bạn đã ngủ.

Đây đúng là điều Lâm Nhụy muốn.

Tay cô hơi hơi nhoáng lên, cũng không biết là cố ý hay vô tình mà khối bọt biển vuông trong tay bay vút lên rồi rơi xuống ngay đúng phía bên trái và cách rất gần đứa bé trai.

Lâm Nhụy cong cong môi.

"Nhóc con, có thể đưa khối bọt biển đó qua đây giúp chị không?" Cô ôn nhu nói với bé trai.

Bé trai đang chơi đùa một mình. Nhìn sơ qua thì biết cậu bé tương đối thẹn thùng, không dám tiếp xúc với những bạn nhỏ khác.

Cậu bé khoảng chừng 4-5 tuổi, tuy khuôn mặt còn non nớt nhưng lại mơ hồ có thể thấy được vẻ đẹp trai anh tuấn được thừa hưởng từ ba. Chắc lúc trưởng thành sẽ rất giống ba, có thể mê đảo rất nhiều cô gái.

Nhóc con nâng khuôn mặt nhỏ lên nhìn nhìn chị gái xinh đẹp trước mặt rồi lại nhìn khối bọt biển vuông. Cậu bé có chút do dự.

Lâm Nhụy vẫn duy trì tươi cười ôn nhu như cũ trên mặt. Cô thậm chí còn duỗi tay tới trước mặt cậu bé và chờ đợi.

“Giúp chị không được sao?”

Có lẽ là về thiện ý của Lâm Nhụy làm cậu bé thu hồi đề phòng, cuối cùng thì cậu bé cũng lựa chọn dùng tay nhỏ vớt lấy khối bọt biển kia, sau đó thật cẩn thận đưa cho Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy tiếp nhận, mắt đẹp cong thành hình trăng non nhỏ. “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Bé trai ngượng ngùng cúi đầu cắn cắn ngón tay của mình.

“Nếu được thì chúng ta cùng chơi đi?” Lâm Nhụy thử thăm dò.

Bé trai mắt sáng ngời nhưng lại có chút co rúm lắc lắc đầu.

Lâm Nhụy cười ném khối bọt biển vuông trong tay qua chỗ cậu bé. Khối bọt biển trực tiếp bay vào trong lòng ngực bé trai.

“Haha, ném trúng em rồi.” Cô cười khoa trương ý bảo cậu bé mau ném lại đây.

“Em thử ném xem có thể trúng chị hay không?!”

Cậu bé nghe xong câu nói đó giống như được cổ vũ nên cũng buông bỏ sự rụt rè mà ném khối bọt biển vuông về phía Lâm Nhụy.

Có lần đầu liền sẽ có lần thứ hai, hai người cứ ném qua ném lại rồi dần dần quen thuộc lên, cậu bé không còn sợ người lạ, hai người một lớn một nhỏ vui chơi thật náo nhiệt.

Người đàn ông ngồi ở bên hồ, từ thật xa cũng nghe được tiếng con trai nhà mình đang hưng phấn kêu gọi ầm ĩ nên có chút kinh ngạc.

Con trai của anh chỉ biểu lộ vẻ hoạt bát với những người trong gia đình, còn khi đối mặt với người ngoài thì vẫn luôn im lặng, mặc kệ người khác nói gì, con của anh cũng đều không đáp lại, có thể chơi vui vẻ như vậy khi không có anh và vợ thì thật đúng là hiếm thấy.

Đến khi thấy rõ người đang cùng chơi đùa với con trai mình, anh như tỉnh mộng.

Là cô gái kia.

Chỉ thấy cô gái hình như đang nói gì đó với con trai anh, sau đó thì liền thấy con của anh hưng phấn chạy tới và ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn cầu: “Ba, con muốn chơi với chị xinh đẹp kia.”

“Được rồi...” Người đàn ông sờ sờ đầu tóc mềm mại của con trai, mới nói đến một nửa thì đột nhiên dừng lại, anh nhìn chăm chú về phía sau con trai, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Cô gái trẻ tuổi bước từng bước chân trắng nõn đi về phía anh, bộ ngực phình phình, đôi vú to lác quắc lác quắc theo từng bước đi của cô, chỉ kém chút thì liền nhảy ra tới, còn thêm vòng eo nhỏ nhắn kia, mỗi một chỗ đều biểu lộ lực hấp dẫn.

Cô đi đến trước mặt người đàn ông và cậu bé rồi ngừng lại xong đối mặt với người đàn ông, cô hơi hơi cúi thân mình, trên mặt lộ ra tươi cười diễm mỹ. “Con trai nhà anh thật phần đáng yêu, tôi có thể mượn nó trong chốc lát được không?”

Tâm mắt của người đàn ông đột nhiên cứng lại.

Anh đang ngồi, lúc cô cúi người, từ góc độ này của anh thì trùng hợp có thể thấy đôi vú to đang rung rinh mãnh liệt trong chiếc áo bó sát người kia, nhũ thịt trắng nõn, ở giữa là một khe rãnh thật sâu chọc người mơ màng vô hạn.

Chỉ tiếc là núm vú bị nịt ngực che nên anh chỉ có thể nhìn thấy tí chút quầng vú màu hồng nhạt nhưng lại càng thêm dụ hoặc người ta muốn xé nát nịt ngực vương bận kia rồi ngắm nhìn cẩn thận.

Ánh mắt của người đàn ông có chút tiếc nuối.

Có thể nghĩ nếu nắm một đôi vú xinh đẹp như thế trong tay thì sẽ có loại hưởng thụ mất hồn như thế nào đây?

“Anh gì ơi?”

Cô gái lại lần nữa ra tiếng.

Người đàn ông di chuyển tầm mắt lên trên đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của cô, cặp mắt to kia thoát nhìn vô tội mà lại thanh thuần giống như vốn không hề phát hiện bản thân đã bị anh nhìn hết toàn bộ.

Thật sự là không hề phát hiện sao?

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô thật sâu.

Anh ôn hòa nói: “Con trai tôi có chút nghịch ngợm, vậy làm phiền cô hỗ trợ chăm sóc dùm.”

“Không phiền.” Lâm Nhụy cười càng ngọt.

Khi tiếp nhận bé trai từ trong lòng ngực người đàn ông, cô âm thầm ưỡn ngực dâng vú lên tận cánh tay anh. Vú của cô trời sinh đã rất lớn, đây là điều khiến Lâm Nhụy tự hào nhất, cô không cần dùng cái loại nịt ngực có lớp lót bọt biển thật dày, vú cô thuộc loại to hàng thật giá thật.

Cách lớp vải dệt hơi mỏng, toàn bộ vú ma sát qua cánh tay anh.

Cơ bắp nơi cánh tay căng thẳng chút. Anh nhìn Lâm Nhụy, ánh mắt mang theo vài phần xem kỹ và thử.

“Cô họ gì?”

“Lâm.” Lâm Nhụy cười thanh thuần.

“Lâm tiểu thư.” Người đàn ông biết nghe lời xưng hô. “Chờ lát nữa chắc có lẽ tôi phải về công ty xử lý công việc, cô và con trai tôi chơi chán thì giao nó lại cho vợ tôi là được.”

Lâm Nhụy sững sốt, đến khi thấy khóe miệng người đàn ông ngậm tươi cười nghiền ngẫm thì mới nhanh chóng hiểu ra ẩn ý của anh.

“Yên tâm đi.” Cô trả lời chứa đầy thâm ý.

Người đàn ông hơi hơi mỉm cười.

Anh nhìn theo Lâm Nhụy mang con trai tới chỗ thang trượt mới chậm rì rì thu hồi tầm mắt.

Mà lúc này, vợ anh vẫn đang cùng người phụ nữ kia nhìn chăm chú vào di động và nhiệt liệt thảo luận bộ thiết kế trang phục mới ra trên mạng nên không hề chú ý tới mấy chuyện vừa xảy ra bên phía chồng mình.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy ><

Nhắc lại lần cuối: mình tự convert ròi tự edit và up, ko có bản cv =() Xjn link raw gốc thì tớ sẽ đưa =))

Vs lại bớt đọc chùa dùm team ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (1)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy mang theo cậu nhóc chơi cầu trượt, Tiểu Mỹ đã tỉnh, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh Lâm Nhụy lại có thêm một bé trai đáng yêu nên cũng hứng thú bồng bồng chơi cùng.

Tính tình của Tiểu Mỹ vốn hoạt bát cộng thêm lại thích trẻ con nên ngay lập tức, cô liền cùng chơi đùa với bé trai.

Lâm Nhụy vốn phải chơi bé trai nhưng giờ có Tiểu Mỹ ở nên cô liền có thể chuyển tâm tư sang chú ý chỗ người đàn ông ngồi.

Chỉ thấy người đàn ông lại cúi đầu nhìn di động một chốc rồi đứng lên nói với vợ mình vài câu gì đó xong liền rời đi.

Trước khi đi, người đàn ông còn không quên ôn nhu ôm người vợ xinh đẹp của mình.

Lâm Nhụy bĩu môi.

Người vợ nhìn theo bóng lưng chồng rồi đi rồi lại nhìn về phía đứa con đang chơi xong cười tiếp tục trò chuyện với người phụ nữ kia.

Lâm Nhụy thất thần bởi Tiểu Mỹ chơi với bé trai thêm 5 phút rồi nói: "Tớ đau bụng quá, cần đi WC gấp, cậu trông nhóc con này dùm tớ nhé!"

Tiểu Mỹ thấy Lâm Nhụy ôm bụng cùng với bộ dáng đau đớn nên vội vàng nói: "Cậu mau đi đi."

Lâm Nhụy bước nhanh ra khỏi chỗ chơi bọt biển, việc đầu tiên cô làm là tới chỗ cống lớn rồi nhìn khắp xung quanh một vòng, không nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia làm cô cảm thấy hơi thất vọng, chẳng lẽ là cô đã hiểu sai ý?

Cô đột nhiên nghĩ tới một cái nơi khác.

Toilet công cộng trong công viên trò chơi là nam nữ đều xài chung, phía ngoài là một loạt bồn rửa tay. Lâm Nhụy tiến vào trong thì chỉ thấy bên cạnh bồn rửa tay có một thân ảnh cao lớn đang dựa vào vách tường hút thuốc.

Đùi phải thon dài của người đàn ông hơi hơi gấp lên, có vẻ lười biếng mà tùy ý. Sương khói lượn lờ tràn ra khỏi môi anh bao phủ khuôn mặt tuấn tú làm anh có vẻ lạnh băng và thần bí.

Lâm Nhụy mắt sáng ngời, cô không hề e ngại mà đi qua.

Lúc này, toilet trống rỗng, bởi vì không có những người khác nên có vẻ phá lệ yên lặng.

Tư thế đi của Lâm Nhụy rất đẹp giống như có luyện qua dáng đi của người mẫu. Lúc này, cô cố tình nhẹ lắc lư phần hông mang theo một loại phong tình vận luật khó có thể.

Biểu tình của người đàn ông cười như không cười.

Anh không hề cảm thấy kinh ngạc bởi vì sự xuất hiện của Lâm Nhụy ở đây mà ngược lại dùng ánh mắt thưởng thức nhìn cô gái phong tư lay động trước mặt.

Lâm Nhụy đi đến trước mặt anh thì dừng lại, khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, gần đến mức cả người Lâm Nhụy gần như đều dán ở trên người anh.

Hai người có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Người đàn ông đối với chuyện Lâm Nhụy đột nhiên tới gần có vẻ thực bình tĩnh, anh vẫn thong thả ung dung như cũ phun ra nuốt vào sương khói.

Đây cũng là một loại ngầm đồng ý.

Lâm Nhụy lại nhẹ nhàng bước gần thêm một bước, lần này, cả người cô thật sự đều dán ở trên người anh.

Ngực của anh thực rắn chắc, nhiệt độ của cơ bắp truyền đến qua lớp áo sơ mi hơi mỏng, hơi thở mãnh liệt hormone làm đầu óc Lâm Nhụy ong một tiếng và mất đi phương hướng.

Đặc biệt là đôi vú to của cô cũng để ở trên cơ bắp cứng rắn của anh. Mặc dù cách nịt ngực, cô cũng có thể cảm giác được núm vú của mình đã dựng đứng lên và khát vọng được anh âu yếm.

Còn tiểu huyệt của cô đã ào ạt tuôn ra dâm dịch.

Thật tốt... Thực muốn cho người đàn ông này đùa bỡn thân thể dâm dăng của cô.

Dường như anh đang cố tình, biểu cảm của anh từ đầu cho đến giờ phút này vẫn giống như không có việc gì, có người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

"Làm tôi đi." Lâm Nhụy ngược mắt khẩn cầu anh, đôi mắt một mảnh mị ý, vũ mị gần như chảy ra nước.

"Lâm tiểu thư."

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, trầm thấp mở miệng: "Cô xác định?"

"Tôi muốn." Cô chắc chắn trả lời.

"Làm tôi, dùng côn thịt lớn của anh hưng hăng làm tôi."

Tay phải cầm điều thuốc của anh hơi dừng một chút. Anh dùng ánh mắt thâm trầm cẩn thận nhìn cô gái có vẻ ngoài đoan trang trước mặt.

Rõ ràng có một khuôn mặt thanh thuần như vậy nhưng những lời nói ra lại rất dâm dăng.

Quả thực là...

Thật làm anh kích thích!

"Mẹ kiếp."

Người đàn ông khó nhịn mắng lời thô tục. Anh ném điều thuốc lá trong tay xuống đất xong sau đó lấy chân hung hăng dẫm đạp.

Ngay sau đó, vẫn luôn giống như Liễu Hạ Huệ nam nhân có mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nháy mắt biến thân thành sói.

Tay lớn túm chặt cầm cô, môi mỏng hung tợn của anh bao trùm ở trên môi cô.

Trần trọc nghiền ngẫm, cắn xé lời kéo, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào trong khoang miệng cô giống như một con sói đói tham lam mà làm cản đoạt lấy nước bọt đầm đìa của cô gái ngây thơ.

Đôi tay của người đàn ông cũng không hề nhàn rỗi.

Một cánh tay gắt gao quấn chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, một cái tay khác đặt ở trước ngực cô và vuốt ve. Tựa hồ cảm thấy chưa đã ghiền, anh trực tiếp luồn tay vào trong nịt ngực bó sát của cô. Tay to không lưu tình chút nào xoa nắn đôi vú to. Hai luồng nhũ thịt bị véo niết thành các loại hình dạng kỳ quái.

"Ngô." Lâm Nhụy cảm lòng không được kêu ra tiếng.

Đầu lưỡi của cô bị đầu lưỡi của người đàn ông dây dưa, vú cũng bị tay lớn của anh chặt chẽ nắm giữ, loại cảm giác này quá mức thoải mái làm cô say mê muốn rên rỉ.

Nhưng vẫn còn chưa đủ a...

Cô khó nhịn vận vẹo miệng và dùng đôi mắt phấp phấp đầy nước nhìn anh.

"Tiểu tao hóa."

Người đàn ông cười khế, giọng điệu trầm thấp phá lệ mê người.

Vỗ vỗ vào miệng nhỏ xao động bất an của Lâm Nhụy, người đàn ông dỗ dành nói: "Yên tâm, tôi sẽ ngay lập tức thỏa mãn cô."

Dứt lời, bàn tay của người đàn ông chụp tới. Anh nhẹ nhàng ôm Lâm Nhụy đi vào buồng vệ sinh nằm ở cuối cùng.

Người đàn ông đặt Lâm Nhụy lên trên nắp bồn cầu rồi xoay người sang chỗ khác khóa trái cửa.

Làm xong hết thấy, anh mới không nhanh không chậm cời bỏ dây lưng của quần tây.

Chờ anh kéo xuống khóa kéo thì chỉ thấy quần lót bao vây lấy một cây côn thịt thật dài, nhìn hình dạng trông có vẻ thập phần khả quan.

Ánh mắt thèm khát của Lâm Nhụy làm người đàn ông cong cong môi. Sau đó, anh như ban ân mà phóng thích côn thịt to lớn ra khỏi tầng tầng lớp lớp trói buộc làm trường côn lộ ra bộ mặt thật của chính nó.

Côn thịt vừa lớn lại vừa thô, hơn nữa còn rất dài, thân gầy bởi vì bị chủ nhân dùng qua vô số lần nên có vẻ ngăm đen, quy đầu to lớn đang chính trực đối mặt với cô, bộ mặt dữ tợn.

Lông tóc đen đặc, hai viên túi tinh to phi thường nổi bật, nó cũng thật no đủ, bên trong đó chứa đựng không ít tinh dịch mà Lâm Nhụy yêu tha thiết.

Trời ơi, nó ngon miệng quá!

Lâm Nhụy tròn mắt to.

Vì đáp ứng nhu cầu của mn nên team lại up chương ms >< Kích thích chưa >< Đủ 500 vote up luôn ngày mai >< Còn ko thì đợi thêm vài ngày vì bận qass hihi ><

Ad chỉnh lại số vote tí vì 300 hơi ít. Mới up có chút xúi là 300 vote r

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (2)

Liếm được côn thịt bản thân tha thiết mơ ước đã lâu.

Edit: Va

Beta: Ami

“Thích nó sao?”

Biểu tình của Lâm Nhụy lấy lòng người đàn ông. Anh thấp giọng dò hỏi.

Lâm Nhụy mãnh liệt gật đầu và không chút nào che giấu mà biểu đạt sự yêu thích của bản thân đối với côn thịt lớn: “Thích, thích đến mức không chịu được.”

Người đàn ông thực vừa lòng với câu trả lời của Lâm Nhụy trả lời. Anh vẫy vẫy tay với cô ý bảo cô đến gần hơn một chút.

Lâm Nhụy thuận theo dịch đến phía trước một chút, bởi vì người đàn ông đang đứng nên côn thịt lớn chọc chọc để ở trên mặt cô, chớp mũi quanh quẩn một cổ hơi thở tanh nhiệt.

“Thích thì liền làm thân với nó, như vậy nó mới có thể biết.” Trên đỉnh đầu truyền đến lời nói mang theo giọng điệu dụ dỗ của anh.

Lâm Nhụy tiếp xúc gần gũi với côn thịt, nó giống hệt với hình dáng trong trí tưởng tượng của cô, thậm chí là vượt qua cả dự kiến của cô. Nó đen hơn và lớn hơn cả que xúc xích trong siêu thị. Nó thật uy phong, rung rung dựng đứng, nhìn bằng mắt thì có thể thấy nó đang tiết dịch nhầy ra bên ngoài.

Thật không ngờ rằng nhìn bề ngoài anh tuấn thon gầy nhưng dưới háng lại ẩn dấu một cây côn thịt lớn và lợi hại như vậy.

Mà côn thịt lớn này lát nữa sẽ chân chính cắm vào tiểu huyết đói khát của cô.

Lâm Nhụy nhộn nhạo chờ mong trong lòng.

Cô dùng tay nhỏ nắm lấy thân gậy, xoa nắn lên xuống, côn thịt có vẻ càng thêm phấn chấn tinh thần và hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chờ được kiểm duyệt.

Lâm Nhụy cúi đầu. Cô chăm chú nhìn rồi hé mở cái miệng nhỏ ra ngậm lấy côn thịt lớn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một ngum, thật tốt, không có mùi lạ gì, côn thịt của anh thực sạch sẽ. Chỗ thấm ra chất lỏng ăn không được ngon lắm nhưng cũng không đến mức làm cô chán ghét.

Tiếp theo, cô ngậm lấy quy đầu và dùng miệng bắt đầu liếm mút, phun ra nuốt vào, đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng lướt qua mã mắt mang cho người đàn ông cảm thụ rừng mình. Đáng tiếc là cái miệng nhỏ đã tận lực mở to nhưng vẫn chỉ có thể nuốt một nửa côn thịt lớn mà thôi. Còn thân gậy cường tráng và hai túi dái phía dưới kia vẫn lẻ loi không người yêu thương như cũ.

Lâm Nhụy không để chúng nó tiếp tục cô đơn, cô dùng một bàn tay xoa thân gậy, cái tay khác nhẹ nhàng vuốt ve hai túi trứng nâu thẫm của người đàn ông.

Đồng thời, cái miệng nhỏ cũng không ngừng lại mà phối hợp với động tác ở tay, tốc độ vừa mút vừa phun. Cô thật cẩn thận dùng khoang miệng âm áp ướt át bao vây lấy côn thịt lớn của anh và tránh cho côn thịt lớn bị hàm răng của cô cắn.

Miệng cô không thôi, người đàn ông lúc này hơi hơi híp mắt, dùng tay không vuốt ve tóc đen của cô một chút, hưởng thụ khoái cảm côn thịt lớn được nữ tử trẻ hầu hạ.

Theo tư thế, cô và anh cứ như thế tiếp xúc gần gũi thân mật. Anh cũng rút đi lớp mặt nạ trầm ổn yêu vợ và là một người đàn ông tốt ở trước mặt người khác, biểu hiện càng thêm tùy tiện lên.

Bởi vì được hầu hạ thoải mái dễ chịu nên bắt đầu rảnh rỗi nói chuyện phiếm với cô.

“Tư thế thuần thực như vậy, đã liếm qua nhiều côn thịt rồi sao?”

“... 10 ... 10 cái.” Lâm Nhụy dựa vào ký ức rồi đếm đếm, bởi vì côn thịt nhét ở trong miệng nên hơn nửa ngày, cô mới thực nỗ lực đáp hết lời.

“Quả nhiên là tiểu tao hóa.” Người đàn ông cảm thán. Đối với con số này, anh không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

“Nói, bắt đầu mơ ước côn thịt của tôi từ khi nào?” Người đàn ông hỏi nhẹ.

“Một... Ngay lúc mới gặp... Liền...” Ở dưới sự ép hỏi của người đàn ông, Lâm Nhụy đỏ mặt nói ra lời nói thật.

Ngay từ khi gặp mặt liền mơ ước?

Người đàn ông nhướng mày. Anh khi đó đang ở chung với vợ và con, còn rất nhiều người xung quanh mà cô gái này lại bắt đầu thèm muốn côn thịt lớn của anh từ lúc đó, thật là tao hoá.

Người đàn ông hồi tưởng lại lúc mới gặp cô gái này, cô ăn mặc nóng bỏng, chân dài vú to. Anh chỉ mới liếc mắt một cái liền nhìn ra ý muốn quyến rũ từ

trong ánh mắt của cô, chỉ là do vợ đang ở bên cạnh và chỗ đó thật sự không thích hợp để đánh dĩa chiến nên cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Không ngờ rằng cô gái này sau đó lại chủ động đến gần anh, hành động quyến rũ nối tiếp nhau, anh đã sớm yên lặng thu vào trong mắt.

Anh không phải là chính nhân quân tử gì đó, nếu cô gái này đã khơi mào dục vọng của anh thì anh liền sẽ không từ chối.

Chỉ là nhìn bề ngoài thì trông cô gái này mới chỉ 20 tuổi, bên ngoài thì giả bộ thanh thuần đáng thương, bên trong lại dâm dăng tột cùng, còn dám tới quyến rũ anh và ngậm côn thịt của anh trong miệng, cô gái này trời sinh dâm dăng sao?

Nhưng có điều, cô gái dâm dăng này thật đúng là làm anh hứng thú đủ vị.

Người đàn ông dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

“Lại sâu một chút.”

Anh áp đầu cô xuống thấp thêm một chút làm côn thịt càng thêm xâm nhập vào sâu trong khoang miệng của cô.

Lâm Nhụy thuận theo ý anh. Chỉ mới phun ra nuốt vào trong chốc lát, cô liền cảm thấy môi miệng. Bởi vì vẫn luôn há to miệng tiếp thu côn thịt lớn ra ra vào vào nên nước miếng trong suốt tuôn dọc ra ngoài hình thành sợi chỉ bạc thon dài rủ xuống ở khóe miệng cô.

Côn thịt lớn cũng được nước miếng của cô làm cho dễ chịu. Nó bị bọc lấy một tầng chất lỏng trong suốt, thoát nhìn hết sức dâm mĩ.

Lâm Nhụy phun côn thịt lớn ra rồi thở hổn hển, hai má đã tê cứng, cô cần nghỉ ngơi.

Người đàn ông đang sáng khoái, chợt mất đi ám áp bao vây nên tất nhiên là cảm thấy bất mãn. Anh cố ý chợt chợt, côn thịt lớn liền quất vào trên má kiều nộn của cô, toàn bộ nước miếng ướt đầm dề trên thân gây cọ cọ ở trên má cô làm cô dính đầy mặt.

“Tiếp tục.” Mệnh lệnh của người đàn ông chân thật đáng tin. Anh thuận tiện đâm côn thịt lớn vào trong miệng của cô.

“Anh không cho tôi nghỉ ngơi một chút sao?” Lâm Nhụy oán trách liếc anh một cái. Mới vừa bị người đàn ông khinh miệt dùng côn thịt lớn vả vào mặt làm kích thích khiến cô run run một trận, dâm thủy trong cơ thể lại mãnh liệt tràn ra ngoài. .

Nhưng cô không thể gấp, cứ hầu hạ tốt người đàn ông này trước rồi sau đó cô liền sẽ là sáng khoái đến tận trời cao.

Lâm Nhụy đỡ lấy thân gầy. Lần này, cô không còn lựa chọn dùng cái miệng nhỏ nuốt côn thịt lớn vào mà là dùng đôi môi mềm mại để ở trên côn thịt lớn. Đầu lưỡi di chuyển từng chút một, liếm láp toàn bộ thân gầy giống như là đang ăn một món ăn vô cùng ngon miệng, không chịu buông tha một góc nhỏ nào.

Theo tiếng nước miếng vang lên tí tách, cô liếm một đường tới lông mu của anh. Toàn bộ đầu cô đều chui vào dưới háng anh. Lông tóc đen rậm dưới hạ thân của người đàn ông dán ở trên mặt Lâm Nhụy khiến cô vừa ngứa vừa nhột. Cô ngửi được hơi thở có vài phần tao tảo, trên mặt mang theo mê say, đây là hương vị của một người đàn ông chân chính, thuộc về hương vị hormone của giống đực.

Liếm dọc theo côn thịt xuống dưới, Lâm Nhụy nhẹ mở to cái miệng nhỏ ngậm lấy hai túi trứng kia bởi vì chứa đầy tinh dịch mà nặng trĩu, cô thử ngửi ngửi.

Trên đỉnh đầu, người đàn ông cảm lòng không được mà hít hà một hơi, bàn tay to dùng chút sức vuốt ve mái tóc của Lâm Nhụy.

Hai túi trứng mới vừa bị cô ngậm ở trong miệng liếm mút, mãnh liệt sáng khoái tập hợp mà đến làm anh sung sướng đến tận tâm hồn.

Anh cúi đầu nhìn cô gái đang nửa quỳ. Cô dùng một tư thế cực độ thần phục si mê mà liếm túi trứng của anh, trong lòng anh có loại cảm giác hưng phấn. Loại cảm giác hưng phấn này không chỉ phát ra từ trong thân thể mà còn cả về mặt tinh thần.

Thật giống như cô gái này là sủng vật của anh, anh có thể tùy ý chi phối nhất cử nhất động của cô gái này, tùy ý làm bậy ở trên người cô và phát tiết dục vọng điên cuồng sâu trong nội tâm.

“Liếm cho tốt vào, chờ lát nữa, tôi sẽ cho cô toàn bộ thứ tốt nhất.” Người đàn ông trầm thấp nói.

Cô gái dưới thân nghe xong, đầu lưỡi liền càn ra sức liếm, tay nhỏ cũng không quên xoa nắn côn thịt lớn.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Chương trc hơn 1k view mà chỉ có 300 vote >< Số còn lại đọc chùa à? Sad qass nhea >< Lần này 500 vote mai up tiếp nhé >< Tui giữ lời hứa lắm à nhen ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Yêu đương vụng trộm trong buồng vệ sinh (3)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Theo Lâm Nhụy liếm mút, côn thịt của người đàn ông càng phình to, gân xanh hiện lên dữ tợn giống như có một loại lực lượng hung mãnh đang chực chờ để phun trào.

Lâm Nhụy xem đến say mê nhưng chỉ có điều là người đàn ông không chịu dễ dàng thỏa mãn cô. Anh dùng côn thịt lớn quấy đảo trong khoang miệng cô, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay kéo dài núm vú rồi buông ra và cứ lặp đi lại động tác đó nhiều lần, người đàn ông cứ liên tục chơi đùa giống như không biết mệt.

“À... Nga...” Núm vú mẫn cảm không ngừng bị người đàn ông đùa bỡn. Nhũ thịt rất nhanh liền sưng đỏ, cảm giác vừa đau đớn vừa ngứa.

Lâm Nhụy dùng đôi mắt ngập nước nhìn người đàn ông, cô rên rỉ và chờ đợi côn thịt lớn của anh sớm một chút tiến vào tiểu huyết.

Nhưng người đàn ông lại không hề dao động, gương mặt anh tuần mang theo vài phần thích ý, côn thịt lớn không nhanh không chậm ra ra vào vào trong miệng Lâm Nhụy mấy chục lần rồi rút cuộc mới rút ra.

“Đứng dậy đi, cởi quần ra cho tôi nhìn xem tiểu huyết của cô có nộn hay không?” Người đàn ông không chút khách khí nói.

Tiểu tao hóa này nhất định từng bị rất nhiều người làm qua, chỉ sợ là tiểu huyết đã trở nên vừa rộng vừa thâm, vậy thì thật mất hứng.

Hừ, tiểu huyết của cô đã được rất nhiều người khen, người đàn ông này lại dám nghi ngờ cô. Sự nghi ngờ này có chút đả kích tới niềm kiêu hãnh của Lâm Nhụy.

Cô quyết định chờ lát nữa nhất định phải ép khô người đàn ông này mới được, đến lúc đó để xem anh ta lúc trở về còn như thế nào làm vợ mình.

Tầm mắt của người đàn ông cực kỳ nghiêm khắc, Lâm Nhụy rất không cao hứng cởi quần. Cô quay người chữa mộng nhỏ tròn trịa no đủ lên cao đối diện với người đàn ông.

Mông nhỏ của cô giống như miếng đậu hủ thủy nộn mới vừa ra lò, nhìn qua vừa trắng lại vừa mềm, người đàn ông cảm lòng không được nên dùng tay bóp nhẹ vài cái. Anh tinh tế cảm thụ da thịt mềm mại trong lòng bàn tay.

Tay lớn lướt dọc xuống rồi dần dần luồn vào giữa khe nhỏ, anh tùy tay sờ soạng một phen. Nhìn ngón tay ướt đầm dề, người đàn ông bèn trêu đùa: “Tiểu tao hóa, còn chưa làm mà đã chảy nhiều nước như vậy, có phải đã chờ không kịp đến lúc bị tôi thao rồi hay không?”

Giọng của người đàn ông vốn rất êm tai, giọng anh thuộc loại vừa trầm thấp lại giàu có từ tính. Mà lúc này, anh lại dùng giọng điệu đó để nói những lời nói thô tục, quả thực là phạm quy!

Gương mặt của Lâm Nhụy ngay lập tức đỏ bừng bởi vì tình dục và cũng bởi vì người đàn ông trước mặt.

Cô dịu dàng nói: “Ai bảo anh vẫn luôn không chịu làm người ta.”

Đều do người đàn ông này làm hại cô không ngừng chảy dâm thủy ướt cả quần lót.

Bàn tay to không cần tốn nhiều sức tách cánh mộng của cô ra để lộ hoa huyết thần bí mát hờn kia.

Hoa huyết của cô tựa như hai mảnh cánh hoa phấn nộn, môi âm hộ béo phì, ở giữa lại có một cái hoa hạch tinh tế, còn có dâm thủy không ngừng chảy ra bên ngoài.

“Tiểu huyết không tồi.” Người đàn ông thành thật khen.

Ngay sau đó, bàn tay thô ráp đẩy hai mảnh cánh hoa ra rồi vờn một ngón tay cắm vào hoa huyết của cô.

Ấm áp trơn mềm, đây là cảm giác của ngón tay khi bị vách tường thịt bao bọc lấy.

Người đàn ông nhịn không được dùng ngón tay đâm chọc vài cái, đôi lấy vẻ mặt của cô càng thêm vũ mị mà rên rỉ.

Chỉ mới một ngón tay mà đã bị cô cắn chặt như vậy, nếu đổi thành côn thịt của mình thì chỉ sợ sẽ sáng khoáy đến tận trời.

Người đàn ông nghĩ như vậy xong rồi cũng liền làm ra hành động.

“Tôi muốn cắm vào tiểu huyết của cô.” Người đàn ông tuyên bố.

Cô đã sớm chờ không kịp.

Lâm Nhụy kích động mà run rẩy thân mình. Cô nhếch mông nhỏ lên cao để người đàn ông có thể dễ dàng tiến vào.

Côn thịt lớn màu đỏ tươi dưới háng anh thẳng tắp dựng đứng, nó giống như vẫn luôn hung mãnh và kêu gào ngo ngoe rục rịch.

Ngay sau đó, côn thịt lớn liền hùng hổ tiến vào tiểu huyết của cô.

Một đường thế như chẻ tre, côn thịt lớn đâm thẳng tới chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, toàn bộ côn thịt hoàn toàn tiến vào bên trong và chỉ để lộ hai túi trứng ở bên ngoài.

“A...”

Tiểu huyết bị côn thịt lớn xâm nhập bất ngờ, loại cảm giác kích thích này làm Lâm Nhụy không chế không được thét chói tai.

Tiếng hít thở của người đàn ông ở phía sau cũng càng thêm thô nặng chút, mái tóc thấm ra rậm rạp mồ hôi.

Người đàn ông cũng từng thân kinh bách chiến qua. Tuy sau khi kết hôn đã thu liễm rất nhiều nhưng trước khi kết hôn, anh cũng từng là một tay ăn chơi phong lưu.

Anh đã làm qua nhiều người phụ nữ nhưng lại không có một người nào mang cho anh cảm thụ mãnh liệt giống như cô gái này.

Cô gái này đúng là cực phẩm, còn vượt xa hơn so với trong tưởng tượng của anh. Từ lúc anh tiến vào trong thì giống như có vô số cái miệng nhỏ cắn chặt côn thịt, nứt vào và bao vây lấy toàn bộ côn thịt giống như hút hết tinh khí của anh. Cô mang đến cho anh một thể nghiệm quá thống khoái và kích thích chưa từng có.

Chỉ cần thêm chút nữa... Chỉ thêm một chút nữa là cô đã khiến cho anh nộ vũ khí đầu hàng.

Người đàn ông thở hổn hển một hơi, côn thịt đứng yên không động đậy.

Anh dùng bàn tay to vỗ vào phần mông trắng nõn mềm mại của cô rồi trầm giọng ra mệnh lệnh: “Thả lỏng chút, chặt quá!”

Tiểu huyết thật sự rất chặt, người đàn ông không muốn nhanh như vậy liền giao ra tinh hoa.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Vẫn như cũ, 500 vote có chương ms tại nhjư bạn đọc chùa qass >< Và rất cảm ơn vì có nhjư bạn đã ủng hộ team moaz moazz mấy bạn nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Suýt chút nữa bị phát hiện

Edit: Va

Beta: Su

Người đàn ông tạm trì hoãn một chút xong bắt đầu chuyển động dao to búa lớn.

Mỗi một lần, côn thịt đều hoàn toàn tiến vào sâu bên trong. Mỗi một lần thọc vào rút ra đều hận không thể trực tiếp đâm thẳng đến tử cung của cô.

Côn thịt ra ra vào vào trong tiểu huyết giống như chim ưng hùng dũng bay lên không trung và con cá bơi tự do tự tại dưới biển. Vách tường thịt non mềm của cô bị kéo ra ngoài xong lại bị nhét vào, đâm thủy tuôn trào ra bên ngoài làm ướt côn thịt lớn và lông tóc của người đàn ông.

“A... Quá... Quá nhanh... Thật thoải mái.” Lâm Nhụy rên rỉ vừa tựa như thống khổ lại giống như đang vui sướng.

Người đàn ông giống như máy đóng cọc. Anh hung hăng đâm côn thịt lớn vào trong cơ thể cô. Mỗi một lần, côn thịt đều ma sát với vách trong tiểu huyết làm khoái cảm tê dại sung sướng lan tràn ra toàn thân khiến cô vừa cảm thấy khó nhịn rồi lại nhịn không được mà muốn nhiều hơn.

Hướng chi, côn thịt của người đàn ông lớn như vậy, mỗi lần cắm vào còn rất sâu, loại cảm giác này gần như làm cô điên cuồng.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân như mềm thành một hồ xuân thủy không ngừng nhận nhạo gợn nước. Toàn bộ cảm quan của cô đều tập trung nơi hạ thân đang không ngừng bị côn thịt va chạm. Giờ phút này, ngay cả không khí cũng dường như lắng đọng.

Cô chỉ nghĩ muốn nhiều thêm, càng nhiều càng tốt.

Người đàn ông lúc này cũng hoàn toàn không dễ chịu. Anh thì đây là tiểu huyện non mềm chảy nhiều nước nhất mà anh từng gặp qua. Cô giống như vòi phun nước máy, âm thủy không ngừng chảy ra bên ngoài. Lúc còn thịt cắm vào thì giống như đang đặt mình trong một dòng suối nhỏ, suối nước không ngừng cọ rửa toàn bộ thân gầy, âm áp lại chặt hẹp sáng khoái khiến anh hận không thể vĩnh viễn cắm còn thịt ở trong tiểu huyết của cô gái này.

Cắm và cắm, hình còn thịt của người đàn ông đã đụng chạm phải một khối thịt mềm sâu trong thân thể của cô. Lâm Nhụy ngay lập tức run run, tiểu huyết càng thêm kẹp càng chặt.

Người đàn ông bị kẹp suýt chút nữa là bắn.

Tiểu huyết này thật tốt nhưng cũng quá chặt.

Người đàn ông nhú mày.

Bàn tay cầm vú của cô xong dùng sức véo đau núm vú hồng điểm tựa như tròng phật.

“Thả lỏng! Tiểu huyết kẹp chặt đến như vậy là muốn bầm gãy tôi sao?”

“Tôi muốn bầm gãy anh khiến còn thịt lớn của anh không thể làm được người phụ nữ khác.” Lâm Nhụy vừa rên rỉ vừa cất giọng mềm mại phản kháng.

Có người đàn ông nào lại không thích tiểu huyết chặt một chút? Nhìn bề ngoài thì người đàn ông này làm bộ như không thích nhưng nói không chừng trong lòng sớm đều sáng khoái muốn chết.

“Khó mà làm vậy được, tôi còn phải giữ gìn để quay về làm vợ của mình.” Người đàn ông đứng đắn trả lời. Lúc nói chuyện, còn thịt lớn lại lần nữa tiến sâu vào trong cơ thể của cô.

Mái tóc đen có vài sợi bị mồ hôi làm ướt đầm rũ ở trên cái trán trắng nõn để lộ ra vẻ gợi cảm nói không nên lời.

Vú của Lâm Nhụy lúc này bị người đàn ông nắm bóp, tiểu huyết cũng bị còn thịt lớn của anh cắm vào.

Cô tựa như một con chó nhỏ đưa lưng quỳ sát về phía trước người đàn ông, tiểu huyết bị còn thịt lớn của anh đâm thọc.

Nghe người đàn ông nói lúc trở về còn sẽ dùng cây còn thịt lớn này làm vợ của mình - chính là cái người phụ nữ thoát nhìn mỹ lệ hiện thực kia xong Lâm Nhụy ngay lập tức không vui.

“Tiểu huyết của vợ anh còn tốt hơn tôi sao?”

Lâm Nhụy lặng lẽ xiết chặt thêm một vòng. Cô muốn cho tiểu huyết càng thêm chặt chút, chặt chẽ khóa còn thịt của người đàn ông.

Hàng to xài tốt như thế này cô còn chưa hưởng thụ đủ.

“Tiểu huyết của cô có tốt hơn một chút.” Người đàn ông trả lời bằng quơ nhẹ nhàng.

Anh nhớ lại cảnh tượng mỗi một lần làm tình với vợ mình. Vợ anh cũng là một người phụ nữ có dáng người không tồi, ở trên giường thập phần dịu ngoan, coi anh như là ông trời, tình cảm giữa hai vợ chồng cũng rất tốt. Chỉ tiếc là từ sau khi sinh con trai thì hình như tiểu huyết của vợ đã giãn rộng ra một chút, môi âm hộ đỏ tươi cũng biến sang đen chút nên tất nhiên là không thể đem ra so sánh với tiểu huyết cực phẩm của cô gái này.

Không còn cách nào khác, ai bảo anh lại gặp phải tiểu huyết thật sự quá đậm đặc như thế này a. Cô gái này thế nhưng lại quyến rũ đàn ông đã có vợ như anh.

Cảm nhận được tiểu huyết lại biến chặt thêm, hạ thân người đàn ông lại dùng sức đâm một cái, hung hăng thọc sâu vào tiểu huyết và không ngừng tiến công tới phần có khối thịt mềm kia.

“A, không được, không được đâm chỗ đó...”

Lâm Nhụy hét lên một tiếng, một cổ cảm giác chua xót đánh úp lại. Cô có cảm giác như cửa tử cung của mình sắp bị người đàn ông đâm thủng.

Người đàn ông lại cố tình không chịu buông tha cô, bàn tay to chặt chẽ giam cầm vòng eo của cô khiến cô không thể động đậy và chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận sự va chạm mãnh liệt của anh.

“A...”

“Sắp tới... Tới rồi!”

Ngay lập tức, tựa như pháo hoa nổ rộ, trong đầu Lâm Nhụy trống rỗng, sâu trong cơ thể cô có một cổ đâm thủy mãnh liệt phun trào ra ngoài tưới ướt còn thịt lớn của người đàn ông.

Người đàn ông giật mình xong kêu lên một tiếng rồi bắn ra nòng đậm bạch dịch.

Một hồi làm kịch liệt trôi qua, hai người đều đang dùng sức thở hổn hển.

Qua 1 phút đồng hồ, người đàn ông rút côn thịt mềm ra khỏi cơ thể của Lâm Nhụy. Theo côn thịt rời đi, tiểu huyết của Lâm Nhụy chậm rãi khép lại thành một cái khe hở như ban đầu, từ trong khe hở tuôn ra nồng đậm chất lỏng, đậm mỡ mà mờ ám.

Người đàn ông dựa ở trên cửa, bờ ngực phập phồng, mắt đen hơi hơi híp giống như đang còn hồi tưởng lại dư vị vừa rồi.

Lâm Nhụy bò tới gần anh rồi tự giác ngậm côn thịt mềm vào trong miệng và rửa sạch dùm anh.

“Lại muốn?” Người đàn ông nhướng mày, thanh âm sau khi mới vừa làm tình xong nghe ra thập phần gợi cảm.

Lâm Nhụy kiều mị liếc người đàn ông một cái, không cần nói cũng biết.

“Tao hóa.”

Người đàn ông trầm thấp mắng một tiếng, trong mắt mang theo ý cười.

Anh bước đến gần Lâm Nhụy rồi ngồi xổm xuống. Bàn tay to túm lấy đôi vú to trắng nõn của cô, vuốt ve có kỹ xảo, thi thoảng còn lôi kéo tra tấn núm vú. Chỉ chốc lát sau, cô liền rên rỉ ra tiếng.

“Nga... Ân nga...” Lâm Nhụy nhịn không được há mồm ngậm khế, ánh mắt mê loạn.

Vú của cô bị đôi bàn tay to này xoa thật sự là quá thoải mái.

“Có người tới.” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

Anh nhanh như chớp cầm một ngón tay vào trong khoang miệng mềm mại của cô để ngăn chặn tiếng rên rỉ phát ra.

Quả nhiên, chỉ vài giây sau thì trong buồng vệ sinh truyền đến một trận tiếng bước chân, từ xa tới gần, càng ngày càng rõ ràng.

“Lâm Nhụy, cậu ở đâu?” Người tới hỏi.

Là giọng của Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ đang tìm cô!

Lâm Nhụy cả kinh, nghĩ thầm nhất định là do thời gian cô ở buồng vệ sinh lâu quá nên Tiểu Mỹ cảm thấy kỳ quái, vậy nên mới tới tìm cô.

Cô đang suy nghĩ có nên trả lời Tiểu Mỹ hay không.

Lúc này, vú của cô còn đang bị tay to của người đàn ông nắm, chính xác là cả người đều nằm trong lòng ngực của anh giống như một con sơn dương trần trụi mặc người xấu xé.

Mà một tay khác của anh còn đang tiếp tục châm ngòi thổi gió giống như không hề lo lắng sẽ bị phát hiện.

Tiểu Mỹ ở ngoài có chút sốt ruột. Cô bạn bước từng bước rồi mở toang từng cánh cửa phòng WC ra. “Kỳ quái, không phải nói là đi toilet sao, sao giờ lại không thấy người đâu?”

Tiếng bước chân của Tiểu Mỹ càng ngày càng tới gần, Lâm Nhụy kinh hồn táng đảm. Cô sợ Tiểu Mỹ sẽ phát hiện ra bản thân đang yêu đương vụng trộm ở trong này.

Cũng may là Tiểu Mỹ chỉ mở 2 - 3 cửa phòng ra, thấy không có ai cũng không tiếp tục mở nữa, cô bạn xoay người đi ra ngoài.

Lâm Nhụy nín thở, sau khi xác định Tiểu Mỹ rời đi, tâm hồn đang treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng.

Cô thở sâu rồi thả lỏng.

“Rất sợ?”

Người đàn ông dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi, ngón tay còn mờ ám bất chợt động tác giao cấu thọc vào rút ra ở trong khoang miệng của cô.

“Tôi không muốn bị cô ấy thấy.” Lâm Nhụy trả lời. Tình bạn giữa cô và Tiểu Mỹ rất rất tốt, Tiểu Mỹ thuộc loại người trong mắt chấp nhận không được một hạt cát. Còn cô nhìn như thanh thuần nhưng trời sinh lại phóng đảng, không có tiêu chuẩn tam quan gì, bao gồm cả lần yêu đương vụng trộm này, cô biết rõ không nên làm nhưng lại vẫn làm. Nếu Tiểu Mỹ biết thì chỉ sợ sẽ phải chịu đả kích rất lớn.

“Đám yêu đương vụng trộm thì phải chuẩn bị tốt tinh thần khi bị phát hiện.” Người đàn ông thâm trầm trả lời.

Anh cúi đầu cắn vú to của cô xong ngậm núm vú ở trong miệng rồi tận tình liếm mát.

Lâm Nhụy thở dài một tiếng. Cô ôm lấy cổ của người đàn ông rồi cũng dần thân vào trận làm tình nồng nhiệt này.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Vẫn còn nhju ng đọc chùa qass >< Hơn 2000 người còn lại làm gì mà không vote a? Buồn qass xá >< 500 vote up tiếp <|Mà nhju bạn để ý màu côn thịt của anh này gê nhi:3 màu thâm đen nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đổi thầy giáo mới

Edit: Va

Beta: Ami Cuteo ><

"Tên tôi là Lục Trạch."

Sau một hồi làm tình, có lẽ là tiểu huyết của cô khiến anh thực vừa lòng nên anh đã rút từ trong ví ra một tấm danh thiếp rồi ngả ngón nhét vào giữa khe rãnh ngực của Lâm Nhụy, sau đó liếc nhìn cô một cái thật sâu xong xoay người nghênh ngang rời đi.

Lâm Nhụy lấy danh thiếp từ trước ngực ra, chỉ thấy mặt trên ghi: "Tổng giám đốc Lục Trạch của tập đoàn Thiên Thịnh", ở mặt sau còn ghi cả số điện thoại và e-mail của anh.

Xem ra người đàn ông này cảm thấy cô không tồi, định cùng cô phát triển quan hệ bạn giưòng lâu dài sao?

Chỉ tiếc là cô cũng không tính sẽ làm như vậy.

Ở trong mắt Lục Trạch thì đây là một hồi cơ duyên gặp mặt bất ngờ, nó đã mang đến cho anh cảm giác rất mãnh liệt và kích thích khi làm tình ngoài cuộc sống hôn nhân nhàm chán. Đối với Lâm Nhụy mà nói thì đây cũng chỉ là sự bộc phát khi đói khát và trùng hợp lại tìm được một cây gậy mát xa mà thôi. Cả cô và Lục Trạch chỉ thuận theo như nhu cầu của bản thân, một lần là đã đủ.

Cô cười trào phúng rồi tùy tay ném tấm danh thiếp vào trong sọt rác bên cạnh bồn cầu.

Lâm Nhụy đi đến trước gương trong buồng vệ sinh rồi sửa sang lại tổng thể toàn thân xong chỉnh chế độ phát âm thanh trên điện thoại di động, sau đó đi ra ngoài tìm Tiểu Mỹ.

"Thật ngại quá, vừa nãy tớ có nhận được điện thoại của bạn học cũ nên đã đi ra ngoài một lát." Cô nói lời xin lỗi.

"Bạn nào vậy?" Tiểu Mỹ có chút không cao hứng, cô vừa đi tìm Lâm Nhụy nửa ngày, gọi điện thoại lại không có người nghe.

"Một bạn học hồi cấp hai."

"Được rồi!"

Tiểu Mỹ không hề nghi ngờ Lâm Nhụy bởi vì cả hai lúc vào đại học thì mới quen biết. Tiểu Mỹ đột nhiên nhớ ra một chuyện nên mở miệng bổ sung: "À đúng rồi, cậu nhóc mới này cậu nhờ mình chăm sóc đã ra về với mẹ rồi!"

"Nhưng nói thật, ba nó thực đẹp trai, chỉ tiếc là không thể nhìn nhiều thêm một chút, mẹ của nó nói ba nó đã về công ty để xử lý công việc."

Tiểu Mỹ bởi vì không có nhiều cơ hội gặp soái ca đẹp mắt nên cảm thấy đáng tiếc, đây mặt tiếc nuối.

"Tớ biết rồi!"

Lâm Nhụy nghe xong cong môi cười.

Ba của nó không phải là về xử lý "Công việc" sao, tiểu huyết của cô mới này thiếu chút nữa đã bị côn thịt lớn của người đàn ông làm sung, bên trong bây giờ vẫn còn tàn lưu tinh dịch của ba nó a ~

Hai cô gái trẻ lại tiếp tục chơi một lát. Nói đúng hơn là Lâm Nhụy ngồi ở một chỗ và nhìn Tiểu Mỹ chơi đùa, giữa hai chân cô đã lấy lợi một mảnh, môi âm hộ bị người đàn ông làm đau, khi đi đường thì bị vải dẹt ma xát nên có chút khó chịu, ngồi vẫn thoải mái hơn một chút.

Nhưng tâm tình của cô xác thật là sung sướng.

Dù sao cũng phải nói hôm nay thật là một ngày "Tốt đẹp".

Lâm Nhụy và Tiểu Mỹ đều là sinh viên đại học, năm nay là năm thứ hai theo học, cả hai cô đều không muốn ở trong KTX nên đã ăn ý với nhau thuê một căn hộ có hai phòng ngủ ở bên ngoài.

Qua hết một ngày cuối tuần vui sướng, thứ hai lại phải bắt đầu đi học.

Lâm Nhụy cầm sách vở đi học, vừa đến phòng học thì liền nghe thấy nhóm bạn bên cạnh ríu ra ríu rít đàm luận.

"Aizz, cậu có biết không? Giáo sư lịch sử - thầy Ngô đã nghỉ hưu rồi, hôm nay là một giáo sư trẻ tới."

Thầy Ngô là một ông già đã qua tuổi 50, ngày thường đi dạy rất cũ kỹ câu nệ, nhiều học sinh đều không quá thích ông ta.

Vừa nghe nói muốn đổi giáo sư dạy học, mọi người đều nhin không được sôi trào lên.

"Đã sớm biết."

Nữ sinh lấy đôi tay che mặt làm ra trạng thái si mê. "Nghe nói là rất đẹp trai, giáo sư tuổi trẻ, chỉ số thông minh lại cao, quả thực là nam thần a!"

"Chờ một chút gặp thì liền biết."

"Hy vọng giáo sư này không giống giáo sư Ngô, ông trời phù hộ."

Mọi người cùng thảo luận, khí thế sôi nổi ngất trời, ai cũng tò mò về bộ dáng của vị giáo sư mới tới này.

Xoay qua xoay lại thì thời gian vào học đã đến.

Lâm Nhụy ngồi ở bên cửa sổ, cô đặt sách vở lên trên bàn rồi nhìn về hướng cửa, trong lòng cũng có chút tò mò.

Thực nhanh thì tiếng chuông Rìng rìng vào học đã vang lên.

Chỉ thấy thân ảnh của một người đàn ông tiến vào, bước đi theo từng tiếng chuông. Người đàn ông bước từng bước chân thon dài đi vào phòng học.

Đập vào mắt là một gương mặt xa lạ, khuôn mặt rất tuấn tú.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Về việc vote thì chả qua mình chỉ muốn có động lực để edit tiếp và ra chương nhanh thôi chứ chả qt gì, nếu ko đủ thì cứ cách 2 - 3 days mình vẫn ra chương mà? Nhju bạn góp ý qass / _

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thầy giáo mới lạnh nhạt

Edit: Va

Beta: Su

"Các bạn học!" Người đàn ông đứng ở trên bục giảng và giương mắt nhìn đám sinh viên ngồi dưới, biểu tình nhàn nhạt.

"Tôi họ Phó và là giáo sư lịch sử mới tới dạy các bạn."

Dáng người của vị giáo sư họ Phó này rất cao lớn, mày rậm thâm mục, góc cạnh ngũ quan giống như được điêu khắc tỉ mỉ, trên thân hiện rõ chí khí dương cương thuộc về đàn ông. Chỉ có điều là đường cong khuôn mặt của anh bằng gắt gao, mỗi mông mím để lộ ra một loại lạnh nhạt khó có thể tiếp cận.

Nếu phải dùng hai chữ để hình dung thì chính là mặt lạnh.

Nhưng cho dù mặt lạnh thì cũng làm người khác nhin không được mà hai mắt sáng ngời.

Các nữ sinh sôi nổi "Oa" một tiếng để lộ ra biểu tình vui sướng trộm nhìn vị giáo sư mới tới này. Còn một số nam sinh khi phát hiện lực chú ý của các bạn

nữ sinh đều bị người đàn ông trên bục giảng hấp dẫn thì đột nhiên cảm phần và âm thầm thóa mạ anh vài câu “Tiểu bạch kiểm”

Mà bên cửa sổ, ánh sáng mặt trời ảm áp từ bên ngoài chiếu vào, Lâm Nhụy vừa lười nhác phoi nắng vừa rất có hứng thú nhìn người đàn ông trên bục giảng

Người đàn ông trên bục giảng yên lặng thu hết tất cả hành động của đám sinh viên vào trong đáy mắt rồi bình tĩnh nói: "Được rồi, tiếp theo, chúng ta bắt đầu học đi..."

“Khoan đã!”

Một cô nữ sinh có lá gan lớn dẫn đầu mở miệng oán giận: “Phó giáo sư, thầy còn chưa giới thiệu kĩ cho chúng em biết nhiều về thầy mà a!”

Màn giới thiệu vừa nảy quá đơn giản, đối với một giáo sư anh tuấn như thế này thì nữ sinh nào không muốn biết nhiều một chút.

Một người vừa lên tiếng thì những người khác liền sôi nổi ồn ào, “Đúng vậy, giáo sư, thầy tự giới thiệu bản thân trước đi!”

“Giáo sư, thầy đã kết hôn chưa?”

Đều đã là người trưởng thành rồi nên lá gan của các nữ sinh cũng rất lớn, muốn biết cái gì liền không chút nào cố kỵ mà hỏi ra.

Trong phòng học liền sôi trào lên, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sáng ngời nhìn về phía người đàn ông trên bục giảng.

Đối mặt với nhiều ánh mắt “nhiệt tình như lửa” kiểu này thì mặt người đàn ông vẫn không cảm xúc như cũ giống như đã tập mãi thành thói quen. Chỉ nghe người đàn ông dùng giọng điệu cứng rắn trả lời: “Phó Duẩn Thừa, nam, 31 tuổi, đã kết hôn, là giáo sư lịch sử của đại học.”

“Hết.” Người đàn ông vẫn giới thiệu ngắn gọn hữu lực như cũ.

Các nữ sinh tập trung tinh thần nghe, khi nghe đến câu “Đã kết hôn” thì tất cả đều để lộ ra biểu tình thất vọng, thật vất vả mới có một thầy giáo đẹp trai tới dạy, ai ngờ lại đã kết hôn, quả thực giống như là có một miếng thịt ở trước mắt mà lại ăn không được.

“Phó giáo sư, vợ của thầy là người như thế nào?”

Thật tò mò là dạng phụ nữ như thế nào mà có thể làm người đàn ông như Phó giáo sư yêu.

Phó Duẩn Thừa lạnh lùng từ chối. “Xin lỗi, đây là việc riêng của tôi.”

Nhìn một đám thiếu nữ thanh xuân dưới bục giảng riu rít đàm luận chuyện đời tư của mình và còn nói cái gì mà “Thật đáng tiếc” vân vân xong trên mặt Phó Duẩn Thừa mơ hồ có vài phần không kiên nhẫn.

Mỗi một lần đi dạy đều giống như thế này.

Những nữ sinh này chưa từng được gặp đàn ông sao?

Anh đã kết hôn rồi mà vẫn còn nhìn chằm chằm si mê, thật sự là không biết liêm sỉ.

Tiết đầu tiên đi dạy sau khi tới cái trường học này khiến Phó Duẩn Thừa đột nhiên muốn phui tay rồi đi. Anh tình nguyện đọc sách một mình ở nhà chứ không hề muốn bị những con khỉ mang hình người vây xem kiểu thế này.

Chỉ là, nếu anh đi khỏi đây thì không tốt bàn giao với vợ mình.

Người đàn ông thở dài trong lòng.

Miền cưỡng ép chế nổi phiền muộn trong lòng xuống, Phó Duẩn Thừa trầm giọng hỏi: “Đại diện của môn lịch sử là ai?”

Mặc dù không thích nhưng ít nhất thì trong khoảng thời gian này, anh vẫn muốn tiếp tục ở tại đây. Hơn nữa, giáo sư Ngô đã về hưu rồi, quan hệ ràng buộc giữa anh và cái lớp này chính là sinh viên đại diện của môn lịch sử.

Phó Duẩn Thừa vừa nói xong, chẳng bao lâu sau thì liền nghe thấy một giọng nói thanh thúy dễ nghe trả lời: “Là em”

Anh vọng theo nơi giọng nói phát ra nhìn xuống.

Người trả lời chính là một cô gái ngồi ở bên cửa sổ, mặt trái xoan nhỏ xinh, hai mắt to ngập nước, bộ dáng thập phần thanh thuần, khí chất làm tất cả đàn ông đều có cảm giác như “Mối tình đầu”.

Cô gái đứng dậy rồi cười ngậm ngậm nhìn anh: “Phó giáo sư, em tên Lâm Nhụy và là đại diện của môn lịch sử.”

Có khá nhiều sinh viên ưu tú đại diện cho mỗi môn học, không ngờ rằng người đại diện của môn học lịch sử lại không phải một sinh viên đeo mắt kính mà là một nữ sinh xinh xắn như vậy, Phó Duẩn Thừa không thể không có chút kinh ngạc.

Chỉ có điều là anh cũng chỉ có chút kinh ngạc mà thôi! Trong hai người thì một người là sinh viên, còn một người là giáo sư, cả hai đều không phải cùng một loại người sinh hoạt trong một vòng luẩn quẩn nên anh cũng không cần tiêu phí quá nhiều tâm tư đi chú ý.

Chỉ là cô gái này thoạt nhìn rất ngoan ngoãn thuận mắt, không khiến anh cảm thấy chướng mắt bức bối giống như những nữ sinh khác.

Phó Duẩn Thừa hơi hơi gật gật đầu, “Ừm, sau này, em hãy tới hỗ trợ công việc cho tôi.”

Lâm Nhụy ngoan ngoãn đồng ý.

Ngay sau đó, Phó Duẩn Thừa bắt đầu dạy học.

Tuy biểu cảm trên mặt anh luôn mãi đóng băng nhưng lượng tri thức và lý luận nên có lại rất nhiều, nói có sách, mách có chứng, đứng nhìn vẻ bề ngoài, tất cả sinh viên vốn chỉ si mê diện mạo của anh cũng bất tri bất giác nghiêm túc nghe giảng xong một tiết học hoàn chỉnh.

Khó trách còn trẻ như vậy mà đã được làm giáo sư.

Sau khi kết thúc khóa học, Phó Duẩn Thừa liền có vẻ có chút bất cận nhân tình. Anh không hề để ý tới những nữ sinh có ý đồ bắt chuyện với mình và không chút do dự xoay người rời khỏi phòng học.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ >< Moaczz nà >< Yew thw các nàng ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bông hoa lạnh lùng

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

“Giáo sư, đây là bài tập của tất cả mọi người.”

Lâm Nhụy tay ôm một chồng sách bài tập thật dày và gõ cửa văn phòng.

“Đề kia đi.” Giọng nam nhàn nhạt nói.

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa ngồi thẳng tắp trước bàn làm việc, anh không hề quay đầu lại, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào máy tính giống như đang suy tư gì đó, vẫn là chiếc áo sơ mi đen và quần tây như cũ, cúc áo ở chỗ cổ áo được may không chút cầu thả làm anh có vẻ thêm thành thực và ổn trọng.

Hình như vị Phó giáo sư này là phá lệ thiên vị “Màu đen”. Lâm Nhụy nghĩ thầm.

Màu đen vốn thuộc loại màu sắc nặng nề nhưng khi được diện ở trên người đàn ông này thì lại làm người ta cảm thấy thần bí dụ hoặc tựa như một tòa núi cao nguy nga hùng tráng, tất cả mọi người chỉ có thể khách khí mà nhìn vô bực bội thôi xác định chứ không thể nào nhìn tới tận đáy.

Phó Duẩn Thừa tới đây dạy đã được hai tuần. Máy ngày nay, cho dù Lâm Nhụy thân là sinh viên đại diện của môn lịch sử nhưng cũng rất ít được tiếp xúc với Phó Duẩn Thừa. Không phải là cô không muốn tới gần người đàn ông này mà căn bản là cô không tìm được cách để tiếp cận.

Bởi vì người đàn ông này ngoại trừ dạy học thì vốn không hề tiếp xúc với bất kỳ một nữ sinh nào, cho dù người khác có dây dưa thì anh cũng chỉ lạnh nhạt đáp lại.

Không thể không nói, đây là một người cực kỳ có nguyên tắc, một người đàn ông thuộc loại rất khó lay động.

Nhưng càng khó khăn thì người ta càng muốn đi chinh phục!

Lâm Nhụy để sách bài tập lên trên bàn, thừa dịp Phó Duẩn Thừa không chú ý, cô đứng ở một bên trộm đánh giá anh.

Nhìn nghiêng thì lông mi của anh vừa đen lại vừa rậm, hốc mắt thâm thúy, có cảm giác như con lai, vành tai cũng thật dày, yết hầu thập phần rõ ràng, lúc nói chuyện, yết hầu sẽ hơi hơi rung động, giọng nói trầm thấp hờn hậu được phát ra từ chính nơi này.

Nhìn xuống chút nữa, bàn tay anh dày rộng, khớp xương ngón tay thô to, đường cong lại rất đẹp, đôi tay tùy ý để ở trên bàn phím máy tính, ngón áp út bên phía bàn tay trái còn đeo một chiếc nhẫn bạc, đây hẳn là nhẫn cưới của anh.

Lâm Nhụy nghe thanh âm gõ bàn phím hữu lực của Phó Duẩn Thừa, không biết vì sao mà trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh tưởng tượng khi đôi bàn tay lớn đó trải miên ầu yếm ở trên người cô.

Chỉ có điều, cô không thể tiếp tục nhìn thêm nữa!

Bởi vì lúc này, hình như là đã phát hiện ra cô nhìn lên, mắt đen của Phó Duẩn Thừa phóng về phía cô, ánh mắt sắc bén.

“Có việc gì sao?” Người đàn ông nhú mày.

Khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy đỏ hồng, cô vội vàng tùy ý tìm cái lấy cớ. “Giáo sư, tiết học hôm nay có vài chỗ em nghe chưa hiểu.”

“Chỗ nào?”

Lông mày vẫn đang nhíu chặt của Phó Duẩn Thừa có chút giãn ra nhưng ánh mắt vẫn nghiêm túc nhìn cô như cũ.

“Chính là chỗ này...” Lâm Nhụy thấy trên bàn làm việc trùng hợp lại có một quyển sách lịch sử nên cô liền lật nó tới một trang rồi chỉ đến chỗ mà mình thắc mắc.

Người chăm chỉ hiểu học cho dù ở nơi nào thì cũng điều khiển người ta yêu thích.

Sau khi Lâm Nhụy nói xong, Phó Duẩn Thừa quét mắt đen về phía cô một cái, chỉ thấy vẻ mặt của Lâm Nhụy biểu hiện sốt ruột cùng ham học hỏi, cặp mắt to sáng lấp lánh tràn ngập chân thành và dục vọng khát cầu đối với tri thức.

Không giống như là những nữ sinh mượn cớ hỏi chuyện kia nhưng trên thực tế lại muốn tiếp cận anh.

Sau khi phán đoán xong, Phó Duẩn Thừa đẩy một chiếc ghế qua phía cô, tuy mặt vẫn lạnh như cũ nhưng đối với vẫn là kiên nhẫn giảng giải cho Lâm Nhụy về những chỗ mà cô không hiểu.

Trong quá trình tiếp xúc, Phó Duẩn Thừa mới phát hiện, cô gái này thực thông minh, hiểu bài rất nhanh, suy một ra ba, trong một chốc liền thấu tỏ, lúc giảng giải cho cô thực nhẹ nhàng.

Đây một sinh viên có ý thức học tập tốt.

Nghĩ vậy, sắc mặt của Phó Duẩn Thừa tốt lên rất nhiều.

(Nhắm quá nhắm a oi:3)

Trong lúc nghe Phó Duẩn Thừa giảng bài, Lâm Nhụy liền kéo ghế dựa nhỏ mà anh đẩy về phía mình khi nãy qua rồi ngồi xuống.

Tuy nhìn bề ngoài thì giống như là cô đang nghiêm túc nghe Phó Duẩn Thừa nói chuyện nhưng trên thực tế thì tầm mắt cô lại sớm đã bị khuôn mặt tuấn tú của anh hấp dẫn.

Quả nhiên là khi người đàn ông nghiêm túc thì cũng là lúc có mị lực nhất. Giờ này khắc này, Lâm Nhụy cảm thấy người đàn ông đang ngồi nghiêm chỉnh ở đó tự bản mị lực ra từ phía khiến cô chỉ nghĩ muốn hung hăng hôn lên đôi môi hơi mọng của anh xong liếm láp hầu kết thô to ấy rồi giật phăng áo somi được cài nút không chút cầu thả kia, sau đó xé nát mặt nạ lạnh nhạt cấm dục của anh và được nhìn thấy bộ dáng anh tận tình chìm đắm trong dục vọng nguyên thủy đậm mĩ nhất.

Tuy đang tưởng tượng nhưng trên mặt Lâm Nhụy vẫn bất động thanh sắc.

Tưởng tượng đến hình ảnh đó, máu cả người cô giống như đều sôi trào lên.

Phó Duẩn Thừa không hề chú ý tới Lâm Nhụy có chút dị thường. Anh trời sinh đã có một loại ý thức trách nhiệm, sau khi kết hôn và làm chồng thì trung trinh như một với vợ. Còn về công việc, tuy không quá thích cái nghề nghiệp này nhưng khi phụ trách công việc thì anh vẫn sẽ tận tâm tận lực.

Giảng giải xong hết vấn đề này thì Lâm Nhụy lại liên tục hỏi thêm mấy vấn đề khác, Phó Duẩn Thừa vẫn kiên nhẫn trả lời, không khí nhẹ nhàng vui sướng trôi qua.

“Được rồi, còn thêm thắc mắc nào nữa không?”

Lúc hỏi chuyện, Phó Duẩn Thừa đột nhiên ngăn ra.

Bây giờ anh mới phát hiện, không biết từ khi nào, bởi vì cùng xem một quyển sách nên khoảng cách giữa anh và cô rất gần. Da thịt trong trắng lộ hồng của cô gần sát trước mắt anh tựa như mặt đào ngày mùa hè đầy đặn nhiều nước, trong xoang mũi hình như cũng có thể ngửi được hơi thở ngọt thanh kia.

Thoạt nhìn làm người ta muốn cắn một ngụm.

Anh chưa bao giờ chú ý đến bất kỳ một người phụ nữ nào ngoại trừ vợ mình. Đối với Lâm Nhụy, anh chỉ cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp chứ không có thêm ý gì khác.

Anh chưa từng cách gần với người phụ nữ nào ngoài vợ nhưng lúc này, khoảng cách giữa anh và cô lại gần như vậy, bị cặp mắt to ngập nước của cô nhìn chăm chú thật làm anh cảm thấy nhiều thêm vài phần không được tự nhiên trong lòng.

Rõ ràng không có gì cả nhưng...!

Phó Duẩn Thừa ho khụ khụ, thân mình lui ra sau âm thầm kéo khoảng cách giữa mình và cô ra.

Lâm Nhụy không dễ dàng gì mới kéo gần khoảng cách nhưng giờ lại biến xa, trong lòng tiếc nuối nhưng trên mặt vẫn treo mỉm cười ngọt ngào và nói: “Hết rồi, cảm ơn thầy đã chỉ dạy.”

Thấy tay Phó Duẩn Thừa lại để ở trên bàn phím máy tính, Lâm Nhụy tự mình hiểu lấy.

“Phó giáo sư, em về trước nhé?” Cô ôn nhu hỏi.

Gương mặt cô vốn thanh thuần vô hại, tư thái lại mềm nhu uyển chuyển, điều này làm cho trái tim phòng bị của Phó Duẩn Thừa bất chợt lại nói lòng rất nhiều.

“Ừm.” Xem như đáp lại.

Lâm Nhụy nhanh chóng xoay người rời đi, tươi cười đầm đìa mỹ trên mặt biến mất không thấy.

Quả nhiên, người đàn ông này không phải dễ dàng bị quyến rũ như vậy!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Ahihi năng suất chưa nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thanh danh bị hủy hoại

Edit: Va

Beta: Ami

Sáng sớm hôm nay, Lâm Nhụy cảm giác được xung quanh không thích hợp.

Đầu tiên là trên đường đến trường học, lúc gặp được người quen, Lâm Nhụy mỉm cười chào hỏi nhưng sắc mặt của đối phương lại dị thường, họ làm bộ như không thấy cô và quay đầu rời đi. Sau đó là trong phòng học, vốn dĩ đang ồn ào tiếng người nhưng khi cô bước vào thì liền lập tức yên tĩnh như mặt nước giếng như cô là ôn dịch và mọi người phải tránh xa cô.

Đám bạn học đã từng sớm chiều ở chung nhưng lúc này, trong ánh mắt họ lại mang theo ác ý, trào phúng và khinh thường, thậm chí là không có ý tốt.

Tươi cười trên mặt Lâm Nhụy chậm rãi lạnh xuống, cô trầm mặc đi đến chỗ ngồi của chính mình.

Soạn notebook và bút lên trên bàn xong, cô chậm chậm bắt đầu sao chép bài học ngày hôm qua.

Những thanh âm đó tuy rằng đã áp thấp nhưng lại không có ý cố tình che dấu nên những lời nói ác ý nói liền không dứt truyền vào lỗ tai cô.

“Aizz, cậu nói thử xem, lời Trương Lục nói có là thật không? Lâm Nhụy thật sự dám đăng như vậy sao?”

“Đều miêu tả tất cả đặc điểm trên người cô ta, thậm chí còn nói bên phải núm vú cô ta có một nốt ruồi, chuyện này còn có thể là giả sao?”

“Nhìn không ra thật, Lâm Nhụy lớn lên thanh thuần như vậy nhưng lại thích tư thế làm tình xâm nhập từ sau vào, sớm biết thế thì ngay từ đầu tớ đã lên giường với tiểu tao hóa này.”

“Đừng khoác lác, không nghe nói sao, Lâm Nhụy thích chim to, đặc biệt là thích côn thịt màu đen làm mình, người ta còn churóng mắt côn thịt của mày đó...”

Nói xong, mấy nam sinh nhìn Lâm Nhụy rồi nở nụ cười hạ lưu.

Mà bên phía đám nữ sinh nói chuyện thì cũng đồng dạng không tốt bao nhiêu.

“Đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, ý vào bộ dạng lớn lên thanh thuần đi quyền rũ đàn ông, giờ thì bị lột mặt thật rồi a!”

“Xứng đáng!”

“Ai mà thích cô ta chứ, xem về sau cô ta còn dám ra đường không?”

“Chắc là có chứ!” Có người cười ý vị thâm trường.

“Vú của Lâm Nhụy sờ dĩ lớn như vậy là bởi vì có không ít công lao của đàn ông nhĩ?”

Sắc mặt của Lâm Nhụy càng ngày càng khó coi, cô đã đoán được vài phần tại sao lại có chuyện này. Khoảng thời gian trước, Lâm Nhụy có nhận lời làm bạn gái của Trương Lục. Sau đó, cô lại phát hiện hắn ta chỉ tốt về bề ngoài thôi nên liền đề nghị lời chia tay. Mấy ngày kế tiếp, không biết là hắn đã uống nhầm thuốc gì mà vẫn luôn dây dưa với cô. Lúc cô lạnh nhạt cự tuyệt thì Trương Lục liền nhả ra một câu nói tàn nhẫn. “Em sẽ hối hận.”

Không ngờ rằng, đây là sự trả thù của Trương Lục.

Thật đủ tàn nhẫn, ngay lập tức hủy hoại hết thanh danh của cô.

Tuy rằng cô lang thang dâm dăng trong lén lút nhưng điều này không chứng tỏ rằng cô bằng lòng phơi bày việc riêng của mình ra trước mặt mọi người và bị người ta bàn tán. Lâm Nhụy đang là một nữ sinh viên, cho dù có biện giải như thế nào thì cũng đều có hại cho cô. Mà con người ta là loại động vật thích phá tan cuộc sống của người khác.

Không đề ý đến những lời bàn tán khe khẽ nói nhọt trong phòng học, Lâm Nhụy đập mạnh notebook xuống bàn rồi lạnh mặt đứng dậy, cô muốn đi tìm tên hỗn đản Trương Lục kia.

Trương Lục là một kẻ giàu có và học hành không ra gì. Có thể vào được Đại học cũng là do ba hắn bỏ không ít tiền vào đây. Bởi vì hắn sở hữu một gương mặt không tồi nên được rất nhiều nữ sinh ngây thơ ngằm phong làm soái ca trường, thằng nhãi này thích nhất thông đồng với tiểu học muội lớp dưới rồi hện làm tình khắp nơi. Lâm Nhụy vốn tưởng rằng hai người chia tay thì có thể hảo tự hảo tán nhưng hiện tại, cô lại bị tên chó điên này hung hăng cắn một ngụm.

Lúc tới sân vận động, quả nhiên là tìm được Trương Lục ở sân bóng rổ, bên cạnh có vài nữ sinh đang vây xem. Không thể không nói, vóc dáng của hắn khá cao, mặt lại đẹp, từ xa nhìn lại thì cũng coi như xuất sắc kiểu mặt người thân chó.

Lâm Nhụy mới vừa tới sân bóng rổ thì một tên bạn của Trương Lục liền phát hiện. “Ồi ai kia, Trương Lục, mau nhìn xem, đó không phải là cái bô trước kia của mày sao?”

Trương Lục trợn mắt. “Tao đây có nhiều cái bô như vậy, ai biết cái bô mà mày nói là ai.”

Hắn tùy ý nhìn qua và vừa vặn thấy Lâm Nhụy lạnh mặt đang nhìn mình.

Trương Lục cười để lộ ra hàm răng tuyết trắng.

“Khách quý đến thăm a!” Hắn vừa nói vừa chậm rì rì đi về phía Lâm Nhụy.

“Sao hả, tìm anh làm gì, muốn quay lại với anh sao?”

Lâm Nhụy cười lạnh, “Đừng nằm mơ! Đối với những việc anh đã làm, tôi hiện tại khi nhìn thấy anh cũng cảm thấy buồn nôn.”

Sắc mặt của Trương Lục biến đổi. Lúc hắn muốn mở miệng nói chuyện thì chỉ nghe Lâm Nhụy nổi giận dưng dưng mắng: “Được lắm Trương Lục, một tên con trai lớn như vậy rồi mà lại còn dùng thủ đoạn bỉ ổi này, anh có còn là đàn ông không?!”

“Anh có phải đàn ông hay không thì chắc em là người rõ ràng nhất đi!” Trương Lục cũng cười lạnh lên, hắn dùng giọng điệu mờ ám thấp giọng nói: “Lúc trước, là ai dâm kê không ngừng ở dưới thân anh, là ai bị anh làm sướng đến tận trời?”

“Sao rồi, mới vài ngày mà đã liền trở mặt không nhận người?”

Lâm Nhụy tức giận run run, cô thật sự xem nhẹ trình độ vô si của thằng nhãi này, cũng may thanh âm nói chuyện của Trương Lục không lớn nên không có bị người khác nghe thấy được, bằng không thì cô lại thành “Tin tức hot nhất”.

“Đủ rồi!”

Cực độ phẫn nộ qua đi là sự bình tĩnh. Vừa nãy bị sự tức giận khống chế nên tới tìm Trương Lục, đây thật sự là một quyết định phi thường sai lầm, cô chỉ là đang tự rước lấy nhục mà thôi!

Lâm Nhụy bình tĩnh nhìn Trương Lục, thanh âm lạnh băng: “Còn nhớ câu anh nói lúc trước với tôi sao? Anh nói tôi sẽ hối hận. Tôi hiện tại nói cho anh biết, tôi không hối hận vì đã bỏ anh, tôi chỉ hối hận tại sao bản thân lại không bỏ anh có sớm hơn.”

Nói xong, Lâm Nhụy xoay người rời đi.

Đều do cô lúc ấy cũng bị bề ngoài của Trương Lục mê hoặc, không ngờ rằng Trương Lục sẽ làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, làm cho cô hiện tại bị bôi toàn thân tanh.

Quần tử báo thù, 10 năm chưa muộn.

Thù này, Lâm Nhụy cô sẽ nhớ kỹ!

Nhìn thân ảnh của Lâm Nhụy dần dần biến mất ở sân vận động, Trương Lục phục hồi tinh thần lại, hấn dùng khuôn mặt tuấn tú âm trầm hỏi người bên cạnh. “Rốt cuộc thì có chuyện gì đã xảy ra?”

Vì sao Lâm Nhụy lại đột nhiên nói những lời này?

Bạn tốt do dự liếc Trương Lục một cái rồi hỏi: “Mày không nhớ rõ sao?”

“Nhớ cái gì?” Trương Lục nhú mày.

“Ách...” Bạn tốt thật cẩn thận miêu tả. “Chính đêm hôm qua, mày và tao cộng thêm đám người Dương Tử đi bar. 20 - 30 người cùng nhau uống rượu, mày uống say, sau đó đột nhiên liền mắng to Lâm Nhụy ở trước mặt bọn tao và kể ra chuyện mày lên giường với Lâm Nhụy.”

“Sau đó thì sao?” Trương Lục hít sâu rồi hỏi.

“Sau đó, sau đó...”

“Mày cũng biết đấy, nhiều người nhiều miệng, sáng sớm hôm nay, chuyện này liền truyền đến tai của tất cả mọi người...”

“...”

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ.

Trong ánh mắt của Trương Lục hiện lên một tia ảo não, hấn bực bội nói: “Mày đưa danh sách những người cùng uống rượu hôm qua cho tao đi!”

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Phó ca bị bị ăn >< Mâ hình như thường xuyên up thì bị bơ nhĩ:3 Đọc chùa cứ tăng vòn vọt:3

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cuộc sống hôn nhân của Phó Duẫn Thừa

Edit: Va

Beta: Ami

Buổi chiều mới có tiết nên Phó Duẫn Thừa ngủ một giấc tới tận 10 giờ sáng, sau đó rời giường.

Bên ngoài, một tia nắng mặt trời chiếu vào, không gian yên lặng làm người hít thở không thông. Phó Duẫn Thừa đứng dậy nhìn hạ thể của bản thân, còn thịt thô to bởi vì “chào cờ” mà cao cao ngẩng đầu, biểu tình đậm đặc giống như đã tập mãi thành thói quen, anh trần truồng bước vào phòng tắm.

Mà phía trên giường đôi có treo hình cưới thật lớn của anh và vợ, trai tài gái sắc ôm nhau cười đến ngọt ngào giống như đang tuyên bố với tất cả mọi người trên thế giới rằng vợ chồng họ đang hạnh phúc đến cỡ nào.

Phó Duẫn Thừa mở vòi sen ra gội đầu, dòng nước trút xuống ào ạt.

Nước ấm cọ rửa từ khuôn mặt qua cổ xuống đến cơ bụng rắn chắc, cuối cùng hợp thành một giọt nước đọng lại trên lông tóc rậm rạp giữa hạ thân và trượt dọc theo hai chân thon dài của anh xuống dưới, sương mù mờ mờ bao phủ quanh toàn bộ phòng tắm và xâm nhiễm làm tầm mắt nhìn mờ hồ không rõ.

Phó Duẫn Thừa đặt toàn bộ thân thể trong dòng nước ấm áp được phun ra từ vòi sen, bàn tay to cầm cây côn thịt cứng rắn như thiết dưới hạ thể rồi thuần thục đưa lên xuống.

Côn thịt to lớn ngăm đen biểu hiện sự thành thực của anh, quy đầu giống như một con dã thú dữ tợn đang kêu gào và chảy ra chất lỏng trong suốt nhưng

lại đáng thương hề hề không người hỏi thăm. Anh chỉ có thể ủy khuất mượn bàn tay để phóng thích ít ỏi dục vọng.

Tốc độ xoa bóp của bàn tay càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh...

Theo người đàn ông phát ra một tiếng kêu rên, tinh dịch màu trắng đục đột nhiên phun trào ra bắn lên gạch men sứ màu trắng, sau đó bị dòng nước cọ rửa không còn một mảnh.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Phó Duẩn Thừa dựa người ở trên mặt tường, khuôn ngực gợi cảm còn đang phập phồng, mắt đen lại có chút thất thần.

Đã bao lâu...

Anh phải sống theo kiểu thế này...

Ở trong một ngôi nhà lớn được trang hoàng xa hoa và trong căn phòng ngủ lạnh băng trống rỗng khuyết thiếu hơi người này?

Sáng sớm không hề có bữa sáng ngon miệng, sau khi trở về cũng không có ánh đèn ấm áp nghênh đón chứ đừng nói là chăm chút từng mặt khác. Bởi vì anh không thói quen có người ngoài ở trong nhà nên 3 ngày mới thuê người dọn dẹp một lần, thậm chí, cả quần áo và cả vật thay xong cũng còn ném ở trong buồng vệ sinh không có người dọn.

Tuy anh đã kết hôn nhưng có khác gì với người sống một mình?

Nếu so sánh với anh thì nữ chủ nhân của ngôi nhà này giống như là một vị khách ở tạm, bước đi vội vàng.

Nhưng đây là lựa chọn lúc trước của anh a. Vợ anh rất bận, cá tính cứng rắn. Từ lúc anh quyết định cầu hôn vợ thì chẳng phải đã làm tốt chuẩn bị phải ở một mình sao?

Anh và vợ mình yêu nhau sâu sắc, điểm này anh không chút nghi ngờ, chỉ có điều là từ lúc bắt đầu, anh sống độc lập mãi nên đã thành thói quen nhưng đến tận bây giờ, anh thế nhưng sinh ra một tia tâm lý chán ghét?

Có lẽ là bởi vì nhìn thấy những đôi vợ chồng khác mỗi ngày đều ở bên nhau, vợ đảm đang hiền huệ, chồng làm việc vất vả, tuy giản dị nhưng lại tràn ngập tình yêu ấm áp.

Anh rất hâm mộ một cuộc sống như vậy!

Nhưng mà anh biết, anh không thể thay đổi, nếu đã lựa chọn thì anh nên gánh vác tất cả hậu quả.

Phó Duẩn Thừa bước ra khỏi phòng tắm, sau khi thu thập mọi thứ ổn thỏa, anh nhìn đồng hồ, mới 11 giờ rưỡi, tủ lạnh đã hết thực phẩm, anh đành phải vào phòng bếp làm bát mì sợi đơn giản coi như bữa cơm trưa.

Mì sợi bỏ chút hành thái đơn giản, nóng hôi hổi, có chút phồng tay.

Anh ăn một ngụm, hương vị không thể nói là ngon nhưng cũng coi như tạm chấp nhận. Đối với người không biết nấu ăn như Phó Duẩn Thừa mà nói thì có thể làm được như thế này đã là cực hạn.

Nghĩ nghĩ, anh cầm lấy di động gửi tin nhắn qua WeChat cho vợ đang đi công tác ở nước ngoài.

“Lam Lam, khi nào em quay về?”

Tin nhắn sau khi gửi đi như đá chìm đáy biển, không hề có đáp lại.

Phó Duẩn Thừa vẫn với sắc mặt bình tĩnh ăn hết bát mì.

1 giờ 30 phút, Phó Duẩn Thừa đã lái xe tới trường học.

Thời gian vào học là 2 giờ đúng, còn nửa tiếng, trong sân trường lúc này, người đến người đi, sinh viên còn chưa vào phòng học.

Phó Duẩn Thừa rất ít khi ở tại trường học nên ngoại trừ sinh viên anh dạy thì những người còn lại trong trường đều không quen biết anh. Thấy người đàn ông anh tuần đứng một mình nên không ít nữ sinh mạnh dạn xuân tâm muốn xin số điện thoại để add WeChat nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của anh thì không tự chủ được mà lùi bước.

Vận đào hoa của Phó Duẩn Thừa thực mạnh mẽ, bởi vì anh lớn lên anh tuần lại thập phần có mùi vị đàn ông nên từ nhỏ đến lớn, nữ sinh chạy theo sau lưng anh nhiều không đếm được. Nếu thuộc loại đàn ông phong lưu thì chỉ sợ anh đã sớm hưởng không hết biết bao “Diễm phúc” nhưng Phó Duẩn Thừa lại là người hành sự có nề nếp, ý thức trách nhiệm rất cao nên điều này khiến anh phiền não không thôi.

Lúc trước, anh thích vợ mình - Thẩm Lam chính là bởi vì Thẩm Lam không hề giống những nữ sinh hoa si đó. Thẩm Lam luôn độc lập và tự mình cố gắng cộng thêm có đầu óc tràn ngập trí tuệ.

Nhưng hiện tại, sau khi hai người kết hôn, ưu điểm này lại biến thành trở ngại lớn nhất.

Phòng học ở lầu ba, Phó Duẩn Thừa mặt không cảm xúc đi lên thang lầu, ai ngờ lúc mới vừa bước lên cầu thang liền nghe được trên chỗ ngoặt cầu thang có mấy cậu nam sinh đang khe khẽ nói nhỏ.

“Mày thật sự muốn chơi Lâm Nhụy?” Có người hỏi.

“Vô nghĩa, tao hóa kia lớn lên đẹp, vú lại to, không biết bị Trương Lục làm nhiều hay ít ở trên giường rồi. Hiện tại, cô ta đã chia tay với Trương Lục, không chơi thì uống phí.” Một giọng nam khác không che dấu được sự khinh bỉ trong lời nói.

“Nói thật, nếu không phải là Trương Lục nói thì tao thật đúng là không nghĩ ra Lâm Nhụy thoát nhìn bề ngoài thanh thuần nhưng bên trong lại dâm dăng.”

“Tao theo với.”

“Tao cũng đi, tiểu tao hóa kia không phải thích côn thịt sao, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng lúc làm cô ta sung sướng tận trời.”

Mấy nam sinh vây ở một chỗ cười đáng khinh.

“Nhưng mày định làm như thế nào?” Sau khi cười xong, một người trong đó hỏi.

Chỉ nghe thấy giọng nam lúc trước trả lời: “Chả phải Lâm Nhụy thuê phòng trọ ở bên ngoài trường học sao? Nghe nói bạn cùng phòng của cô ta là Lưu Tiểu Mỹ trong khoảng thời gian này xin nghỉ về thăm nhà, tối nay, chúng ta lên cạy khóa cửa phòng của cô ta rồi đi vào...”

“A, đó không phải là cưỡng gian sao?”

“Cái gì mà cưỡng gian, chỉ sợ kỹ nữ kia đến lúc đó sáng khoái đến cha mẹ còn nhận không ra.”

Lỗ tai của Phó Duẩn Thừa lỗ rất thính nên nghe hết toàn bộ rõ ràng.

Anh dừng lại bước chân, ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng.

Đúng lúc này, đèn di động lóe lóe báo hiệu, Phó Duẩn Thừa mở di động ra thì thấy là tin nhắn trả lời của vợ mình.

“Tuần sau nữa!”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy >< Tuột vote qass >< Phó ca ơi phó ca, anh sẽ làm gì a ~

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đêm nay, em đừng về có được không?

Edit: Va

Beta: Ami

Vẫn giống như trước, khi Phó Duẩn Thừa bước vào phòng học thì cũng là lúc tiếng chuông vào học vang lên, không sai hay lệch 1 giây.

Tất cả sinh viên cung kính đứng dậy, đã học nhiều tiết như vậy nên mọi người tất nhiên sẽ biết giáo sư lịch sử mới tới này không phải người dễ trêu chọc. Toàn bộ sinh viên trong phòng học này đều ngoan ngoãn như chim sẻ, ngay cả nam sinh trong lớp cũng không dám chống đối anh.

Sau khi bảo mọi người ngồi xuống, theo bản năng, Phó Duẩn Thừa chuyển ánh mắt đầu tiên về phía vị trí có người ngồi quen thuộc ở bên cửa sổ kia.

Thoạt nhìn thì Lâm Nhụy đang uể oải ỉu xiu nằm nghiêng trên bàn giống như một con thú nhỏ bị đá kích trầm trọng, cả người có loại cảm giác héo úa. Tóc dài màu đen xòa trên vai che khuất nửa khuôn mặt cô và chỉ để lộ ra phần cằm tinh xảo trắng nõn, nhìn sơ qua dị thường trầm mặc.

Phó Duẩn Thừa hơi nhíu mày không dễ phát hiện.

Bắt đầu dạy học, một tiết trôi qua thực nhanh, ngoại trừ nội dung bài giảng ra thì mọi chuyện không hề có gì khác biệt với những tiết dạy trước.

Nhưng Phó Duẩn Thừa lại cảm thấy hình như tiết học hôm nay có chút gian nan, anh cứ cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Rốt cuộc là cái gì a?

À đúng rồi, lớp học hôm nay đã không còn giọng điệu thanh thúy êm tai kia trả lời câu hỏi, đã không còn khuôn mặt nhỏ với tinh thần sáng láng, đã không còn một cô gái vẫn hay mỉm cười tích cực trả lời câu hỏi của anh.

Hình như không khí lớp học cũng bắt đầu trở nên cứng đờ.

Còn Lâm Nhụy thì cả tiết đều trầm mặc. Cô không hề nói một lời, tầm mắt ngơ ngốc nhìn mặt bàn và chưa từng ngẩng đầu.

Thật vất vả chờ đến khi tan học, Phó Duẩn Thừa thăm thò ra một hơi, anh cầm lấy giáo án chuẩn bị rời đi.

Hai chân thon dài mới vừa bước nửa bước ra khỏi cửa phòng học, đang lúc mọi người đều cho rằng thầy giáo “mặt lạnh” này sẽ nhanh chóng rời đi thì Phó Duẩn Thừa đột nhiên quay trở lại.

Mắt đen giống như tùy ý dừng ở trên người Lâm Nhụy đang ngồi ở bên cửa sổ, chỉ nghe thấy anh dùng âm thanh thanh lãnh nói: “Lâm Nhụy, em mau đến văn phòng tôi một chút!”

Lâm Nhụy sững sờ. Cô ngẩng đầu để lộ ra cặp mắt sưng đỏ.

Phó Duẩn Thừa nhìn cô, ánh mắt đậm đặc nhìn không ra bất luận cảm xúc gì.

“Dạ.” Lâm Nhụy thấp giọng đáp.

Cô là sinh viên đại diện cho môn học lịch sử nên việc Phó Duẩn Thừa tìm cô cũng không làm những sinh viên khác nghĩ nhiều. Hơn nữa, vì đã tan học nên ai nấy cũng đều vội vàng thu thập đồ vật, cũng không ai chú ý hai người này quá nhiều.

Lâm Nhụy đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Cô thu thập lại sách giáo khoa của mình rồi ôm vào trong ngực, giáo sư triết học có giao bài tập nên cô phải nhanh về làm.

Văn phòng lớn không có ai, đây cũng coi như là phòng nghỉ của các giáo sư. Văn phòng của Phó Duẩn Thừa ở lầu hai. Lâm Nhụy bước ra khỏi phòng học rồi đi theo phía sau Phó Duẩn Thừa, hai người một trước một sau bước đi ở trên hành lang.

Nhìn từ phía sau thì thấy thân hình của Phó Duẩn Thừa thập phần cao lớn, bả vai dày rộng để lộ ra một loại năng lượng làm người ta an tâm dựa vào.

Mỗi một bước đi của anh hình như đều được nghiêm cẩn tính toán tốt, không dài không ngắn mà trầm ổn hữu lực.

Phó Duẩn Thừa bước đi không nhanh để Lâm Nhụy có thể đuổi kịp theo bước chân của mình.

Tới văn phòng, chỉ thấy Phó Duẩn Thừa thuận tay đặt giáo án lên trên bàn xong liền không coi ai ra gì mà ngồi vào ghế bật máy tính lên và bắt đầu làm việc.

Trên màn hình máy tính đang biểu hiện xu thế cổ phiếu, Lâm Nhụy xem không hiểu nên cảm thấy buồn tẻ nhưng Phó Duẩn Thừa lại nhìn chăm chăm nhập thần.

Điều này khiến Lâm Nhụy cảm thấy có chút xấu hổ.

Trong văn phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng ngón tay gPhó Duẩn Thừa ở trên bàn phím đánh ra thanh âm, Lâm Nhụy nhẫn nại lại đợi một lát.

Rốt cuộc, cô nhịn không được, mở miệng: “Phó giáo sư, thầy có chuyện gì sao?”

Phó Duẩn Thừa ngơ ngẩn, lúc này mới nhớ ra trong văn phòng còn có Lâm Nhụy.

Hình như là sau khi tan học, anh kêu cô tới đây.

Phó Duẩn Thừa ngẩng đầu lên nhìn Lâm Nhụy, muốn nói lại thôi.

Lâm Nhụy càng cảm thấy không thể hiểu được. Cả ngày hôm nay của cô đều thực xúi quẩy, bị Trương Lục làm hại thanh danh thành như rác, cô còn đang suy nghĩ biện pháp nên trả thù như thế nào. Nếu trước ngày hôm nay mà Phó Duẩn Thừa đơn độc tìm cô thì cô nhất định sẽ thực vui vẻ, nhưng hiện tại thì cô thật sự không có tâm tình.

Bị xem thường và châm chọc mỉa mai suốt một ngày, cô lại không phải thần tiên, sao có thể không dao động chút nào a. Khoảng giữa trưa, cô thậm chí còn trốn ở trong WC và thảm khóc lớn một hồi, vừa khóc vừa mắng kẻ ti tiện Trương Lục kia.

Chỉ khi thật sự hãm sâu vào lốc xoáy dư luận thì mới biết được sau mỗi lời đồn đãi vớ vẩn, mỗi một ánh mắt và lời nói của người khác đều sẽ mang đến cho người ta sự thương tổn vô hình lớn cỡ nào.

“Giáo sư? Nếu không có việc gì muốn nói thì em xin phép về trước.”

Lâm Nhụy bình tĩnh mở miệng.

Cô hiện tại chỉ muốn về nhà rồi ngủ một giấc, ngày mai, sau khi tinh thần tốt hơn thì mới có thể trả thù.

Cô muốn nói cho từng người biết rằng Lâm Nhụy cô không phải là người dễ dàng bị đánh gục như vậy a!

Phó Duẩn Thừa không ngu ngốc, kỳ thật, anh đã đoán được toàn bộ câu chuyện từ vài câu nói của mấy nam sinh kia, chỉ sợ là cô gái trước mặt này cùng với một nam sinh tên Trương Lục từng hẹn hò với nhau và đã từng xảy ra quan hệ nhưng sau khi chia tay thì nam sinh kia lại đem chi tiết chuyện làm tình kể cho mọi người, có thể tưởng tượng ra Lâm Nhụy sắp sửa phải đối mặt với rất nhiều đồn đãi vớ vẩn.

Phó Duẩn Thừa vẫn luôn giữ mình trong sạch, thân mình xử nam của anh cũng mất vào đêm tân hôn với vợ. Anh không hề thích những hành vi đồi bại trước hôn nhân. Đối với mấy chuyện này, anh vốn dĩ sẽ không lo chuyện bao đồng nhưng...

Chỉ là khi nghe thấy mấy cậu nam sinh kia bàn kế hoạch linh tinh đó cộng thêm những lời nói dơ bẩn đáng khinh kia, trong đầu anh đột nhiên liền hiện ra gương mặt thanh thuần diễm mỹ của Lâm Nhụy.

Khuôn mặt kia thật sự không giống như bộ dáng phóng đảng mà đám nam sinh đó nói, huống chi ấn tượng của anh đối với Lâm Nhụy cũng không tệ lắm.

Cô thích học tập và ngoan ngoãn nghiêm túc.

Anh thật sự không thể trơ mắt nhìn cô bị những người đó làm hại a!

Cũng bởi vì vậy nên sau khi tan học, ma xui quỷ khiến, anh kêu Lâm Nhụy đi.

Nhưng khi kêu tới đây rồi, anh lại nên làm gì tiếp theo a?

Anh không thể nói ra kế hoạch đã nghe được từ những nam sinh đó và những ngôn ngữ ô uế mà bọn họ nói, sau đó bảo cô đề phòng.

Chỉ với thân phận của hai người, anh là giáo sư và cô là sinh viên thì nếu nói cho cô rằng anh đã biết chuyện này thì cô gái trước mặt làm sao đối mặt với anh được?

Phó Duẩn Thừa có chút đau đầu.

Mây nhú nửa ngày, anh mới gian nan mở miệng.

“Đêm nay, em đừng về có được không?”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muahaha >< Phó ca ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ở trong nhà của Phó giáo sư (1)

Edit: Va

Beta: Ami

“Không về sao?”

Lâm Nhụy ngẩn người, cô có chút không thể tin tưởng, thậm chí cảm thấy là bản thân đang xuất hiện ảo giác. Cho tới nay, Phó Duẩn Thừa vẫn luôn là bộ dạng lạnh nhạt cấm dục, tại sao lại đột nhiên nói ra những lời như vậy với cô?

Chẳng lẽ là anh xem trọng cô sao?

Không thể trách Lâm Nhụy tự mình đa tình, thật sự là lời nói đó có ý nghĩa quá khác khiến người ta không thể không suy nghĩ bậy bạ.

Mắt đen ngập nước của cô trừng to mang theo nghi vấn nhìn về phía Phó Duẩn Thừa.

Lời vừa ra khỏi miệng thì Phó Duẩn Thừa liền hối hận. Hiển nhiên là anh cũng ý thức được lời bản thân vừa nói không đúng, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ xấu hổ mở miệng giải thích: “Không phải ý đó, ý của tôi là dù gì thì em cũng là một cô gái chân yếu tay mềm, trọ ở bên ngoài thì không quá an toàn, tôi nghe nói bạn cùng phòng của em đã về nhà thăm ba mẹ rồi.”

Ngoài vợ mình ra, anh chưa từng nói qua mấy lời này với những người khác giới. Trong lời nói ẩn chứa chút ít sự quan tâm khiến anh không được tự nhiên, ăn nói gập ghềnh.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao Lâm Nhụy cũng là sinh viên do anh dạy, việc giáo sư quan tâm tới sinh viên của mình thì có gì sai?

Lâm Nhụy nghe xong liền vội vàng xóa bỏ những ý nghĩ mơ màng vì điều vừa mới hiện lên trong đầu, quả nhiên là cô suy nghĩ nhiều quá. Tất nhiên là Phó Duẩn Thừa sẽ không có loại ý tứ đó với cô.

Chỉ có điều là khi được Phó Duẩn Thừa đột nhiên quan tâm, tuy không biết là vì nguyên nhân gì nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ấm áp.

Nhưng... “Không về thì em ở đâu?” Cô không còn chỗ nào để đi ngoài phòng trọ.

Từ nhỏ đã không cha không mẹ, không có người dạy dỗ và nuôi dưỡng nên cô không hề nhận được sự đối đãi và cưng chiều vô tư của cha mẹ dành cho con cái. Lâm Nhụy trở thành bộ dạng như bây giờ ít nhiều cũng nhờ vào hai đấng sinh thành chưa bao giờ gặp mặt kia.

Nhưng đây cũng là cái giá lớn mà Lâm Nhụy phải trả - cô làm thân thể của mình trở nên dơ bẩn. Sau khi lên giường với nhiều người đàn ông, cô phát hiện bản thân trời sinh đã dâm dăng, cô thích làm tình, thậm chí còn hưởng thụ khoái cảm khi làm tình. Nhìn thấy những tên đàn ông đẹp trai thì cô liền nhin không được mà ngứa trong lòng. Dần dần, cô bắt đầu phóng túng bản thân, tùy tâm sở dục làm chuyện mình muốn làm, thích ai thì ngủ với người nấy.

Quan niệm về cuộc sống của cô sớm đã nát đến mức không thể nát thêm.

“Em có thể đến chỗ bạn học của em. Tóm lại là trong mấy ngày này, em đừng trở về phòng trọ.”

Phó Duẩn Thừa nghiêm túc dặn dò.

Không liên quan đến tình dục, cảm giác có người quan tâm thật tốt, đó là một loại sung sướng được phát ra từ tận đáy lòng.

Lâm Nhụy cảm thấy tâm tình của mình hình như cũng không đến nỗi u ám.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Giáo sư, có phải là thầy đã biết chuyện giữa em và Trương Lục không?”

Cô không ngốc, thái độ hôm nay của Phó Duẩn Thừa biến hóa lớn như vậy, bộ dáng muốn nói lại thôi kia càng thêm khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Chuyện gì mà khiến Phó Duẩn Thừa làm thế này, không cần nghĩ cũng biết.

Hồi nãy, khó mở miệng là vì sợ cô sẽ khó xử nhưng hiện tại, nếu Lâm Nhụy đã chủ động nói ra thì anh cũng liền gọn gàng dứt khoát nói thẳng.

Anh trầm giọng nói: “Giữa trưa hôm nay, lúc tôi đang lên cầu thang thì nghe thấy vài tên nam sinh nói sẽ nhân lúc bạn cùng phòng của em không có ở đó... Để gây rối với em. Đám người đó định sẽ thừa dịp trời tối rồi cạy cửa vào phòng trọ của em. Vậy cho nên tôi mới đề nghị em tốt nhất là trong mấy ngày này đừng về phòng trọ, hãy tìm người bạn thân cận nào đó để nhờ giúp đỡ, em biết chưa?”

Khi nhắc tới mấy tên nam sinh kia, giọng điệu của anh liền trở nên lạnh lẽo.

“Trốn tránh chỉ là kế hoạch tạm thời, em đừng sợ, mấy tên nam sinh kia không thuộc khoa của chúng ta nên chờ sau khi tôi tìm được tên thì sẽ báo với trường học để Hội đồng nhà trường nghiêm túc xử lý.”

Đối với đám người cận bã như thế thì tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha.

Hóa ra là như vậy, Lâm Nhụy ngay lập tức không thờ nổi, cụm từ "gây rối" mà Phó Duẩn Thừa nói là có ý tứ gì thì cô tất nhiên hiểu, cư nhiên lại có người dám đánh chủ ý lên cô ở sau lưng.

Có thể tưởng tượng ra nếu Phó Duẩn Thừa không trùng hợp nghe được cuộc đối thoại kia thì cô liền sẽ hoàn toàn không biết gì cả mà trở về phòng trọ, đêm nay, cô sắp sửa gặp phải chuyện gì thì dùng ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết được.

Tuy Lâm Nhụy thích làm tình nhưng cũng không chứng minh rằng cô có thể tiếp thu việc người khác cưỡng ép cô làm tình. Chỉ sợ là bởi vì nghe qua tin đồn nhảm nhí giữa cô và Trương Lục nên đám người đó mới nổi lên ý niệm kia đi.

Ở trong mắt họ, cô đã trở thành một người dễ tiện, một chiếc xe buýt ai tới cũng sẽ không từ chối a.

Lâm Nhụy rũ mắt xuống che khuất suy nghĩ trong lòng.

Bộ dạng này ở trong mắt Phó Duẩn Thừa lại là một tình cảnh khác.

Chỉ thấy Lâm Nhụy ưu thương rũ tầm mắt nhìn xuống mặt đất, môi anh đào quật cường mím chặt, hàng lông mi dài giống như hai cây quạt nhỏ bao phủ ở trên gò má trắng nõn không tì vết kia, thần sắc mơ hồ của cô làm người khác khi nhìn chỉ cảm thấy thương tiếc bất tận.

Phó Duẩn Thừa nỗ lực khiến bản thân xem nhẹ niềm thương tiếc đột nhiên nổi lên trong lòng khi đối diện với cô gái trước mặt này rồi lạnh giọng hỏi: “Em

có sao không?”

Sớm biết thế này thì anh đã không nói chuyện này ra, lỡ như dọa cô sợ thì phải làm sao bây giờ?

Lâm Nhụy không hề trả lời. Cô yên lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Qua một chốc, cô mới ngẩng đầu lên.

Trong ánh mắt cô là một mảnh sóng nước lỏng lánh, hai tròng mắt quầng rừ ướt át, có cảm giác như miễn cưỡng cười vui.

“Em không sao!” Cô nhẹ giọng trả lời.

“Chuyện hôm nay phải cảm ơn giáo sư rồi, em đi đây!”

Nhìn thân ảnh đơn bạc của Lâm Nhụy sắp rời đi, Phó Duẩn Thừa không nhịn được lại lần nữa xen vào việc của người khác.

“Em định đi đâu?” Dù sao thì cũng phải hỏi để một người làm giáo sư như anh yên tâm mới được.

Thân ảnh nhỏ xinh bất chợt dừng bước, Lâm Nhụy không hề quay đầu lại mà đáp.

“Giáo sư, thầy yên tâm đi. Em không sao đâu!” Nhưng tiếng nức nở trong giọng nói đã bán đứng cô.

Phó Duẩn Thừa nhận ra không thích hợp, trầm giọng hỏi: “Em phải nói cho tôi biết là em muốn đi đâu?”

Lâm Nhụy không đáp.

Lại đợi thêm một chốc, thấy Lâm Nhụy vẫn không hề đáp lại, Phó Duẩn Thừa cũng mất sự kiên nhẫn. Anh chau mày nói ra suy đoán của mình.

“Có phải là em không có chỗ nào để đi không?”

Hơn nửa buổi mới nghe được thân ảnh mềm yếu nho nhỏ phía trước ừ một tiếng, thanh âm nhỏ giống như tiếng mèo kêu.

Phó Duẩn Thừa thở dài ở trong lòng, hơi có chút cảm giác không thể bỏt lo.

Anh vốn chỉ định nhắc nhở thôi nhưng hiện tại chắc phải ra tay giúp đỡ rồi.

Cũng may Lâm Nhụy là một cô gái tốt, chỉ tiếc là không biết nhìn người nên bây giờ đã trở thành bị người hại. Là giáo sư dạy học cho cô, anh có thể giúp được bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu đi.

Xoa xoa trán xong, anh lạnh mặt phản phó.

“Em về nhà với tôi.”

“A?”

Vì thế, vấn đề chỗ ở của Lâm Nhụy đã được Phó Duẩn Thừa giải quyết dứt khoát theo kiểu này.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Còn nhjư bạn hỏi vì s lại chưa ra AV thì mình xin trả lời là bởi vì chị edit bộ đó đã tạm nghỉ nên chưa ra chương ms đc, còn tớ thì rảnh khi nào sẽ edit khi đó nhé ^^ Phó giáo sư cứng lắm nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ở trong nhà của Phó giáo sư (2)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy theo sát ở phía sau Phó Duẩn Thừa, nhìn anh đậu xe ở gara xong sau đó dừng lại ở trước cửa của một biệt thự và thuận thực mở cửa nhà ra.

Đầu óc cô cho đến bây giờ vẫn còn có chút ngơ ngốc, cả người còn đắm chìm bên trong sự kinh ngạc mà Phó Duẩn Thừa đem lại. Anh lại cho cô ở tạm ở trong nhà mình.

Khi tới nhà của Phó Duẩn Thừa thì mới càng thêm phát hiện, hóa ra vị Phó giáo sư này là người thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng lại thích điệu thấp. Vị trí

nhà của anh nằm ngay trong khu phố dành cho người giàu có nổi danh ở thành phố này, hoàn cảnh sống tốt, bảo an nghiêm ngặt, người ở nơi này nếu không giàu có thì cũng phú quý. Giá nhà ở khu này càng làm cho người ta giận sôi, đối với đại đa số người bình thường mà nói thì được sống ở trong khu này là điều xa xỉ không thể với tới.

Ngoài sự giàu có ra thì có thể ở tại nơi này càng là một loại tượng trưng cho thân phận.

Có thể nói là khu này rất nổi tiếng, có biết bao nhiêu người đều mộng tưởng ở trong lòng rằng được sống ở đây, ngay cả chính Lâm Nhụy cũng đã từng hâm mộ và ảo tưởng qua. Mà hiện tại, cô thể nhưng lại có thể tiến vào một ngôi nhà trong khu này, quả thực là có loại cảm giác mộng tưởng sắp trở thành sự thật, tuy rằng chỉ là ở tạm.

Phó Duẩn Thừa đôi dép lê xong liền liếc mắt nhìn Lâm Nhụy đang đứng ngơ ngốc bất động ở cửa, anh theo thói quen nhũu mày.

“Sao còn chưa vào?”

Kuôn mặt nhỏ thanh thuần của Lâm Nhụy hiện chút do dự, cô nhỏ giọng hỏi: “Vợ thầy đâu ạ? Phó giáo sư, nếu em ở đây thì vợ thầy có mất hứng hay không ạ?”

“Cô ấy đi công tác rồi, cho dù có cô ấy có ở đây thì sẽ không mất hứng đâu.” Giọng điệu của Phó Duẩn Thừa nhàn nhạt.

Vợ anh là một người phụ nữ mỹ lệ tự tin, chưa bao giờ biết ghen hay ghen ghét với người khác. Anh chắc chắn điểm này ở vợ mình từ việc đi công tác, bị phân cách ở hai nơi nhưng vợ anh lại không hề lo lắng chồng mình có ngoại tình hay không thì liền có thể nhìn ra được. Anh nhớ là đã có lần hỏi vợ, khi đó đang là tuần trăng mật của vợ chồng anh nhưng ngày hôm sau, vợ anh liền phải đi công tác, vợ anh chỉ trả lời đúng một câu và hôn anh một cái. Vợ anh nói rằng: “Em tin tưởng anh.”

Nhưng mà chính do sự tin tưởng này khiến vợ anh yên tâm thoải mái bắt đầu bận rộn cho sự nghiệp của bản thân. Theo sự nghiệp từng bước được thăng chức của vợ thì khoảng thời gian vợ chồng anh không ở cạnh nhau càng ngày càng thường xuyên giống như là một tuần hoàn ác tính.

Mà chính Phó Duẩn Thừa cũng xác thật có thể giữ trung trinh với vợ mình.

Lâm Nhụy nghe xong lời Phó Duẩn Thừa nói thì liền bắt đầu tò mò lên. Là dạng phụ nữ như thế nào mà sẽ không để bụng việc người chồng anh tuần của mình dẫn theo một nữ sinh viên trẻ tuổi về nhà ở lại và một lòng lao vào tạo dựng sự nghiệp a?

Lâm Nhụy còn muốn hỏi tiếp nhưng khi nhìn thấy thái độ rõ ràng không muốn nói của Phó Duẩn Thừa, cô liền thông minh dừng lại đúng lúc.

Vừa vào cửa, cô nhận dép lê từ Phó Duẩn Thừa đưa qua rồi thay. Dép lê là của nữ, bề ngoài mới tinh biểu hiện chưa từng có người xỏ qua, số 38, lớn hơn một chút so với số chân 36 của cô, xỏ vào xong có vẻ chân cô thập phần thoải mái đáng yêu.

Còn bên kia, Phó Duẩn Thừa đã sớm nhân lúc Lâm Nhụy đôi dép lê bước tới phòng khách uống nước. Anh lấy một ly nước xong liền ừng ực mở miệng to uống.

Hầu kết của anh thực rõ ràng, khi anh ngửa đầu uống nước, động tác tiêu sái tùy ý, hầu kết lẫn lộn lên xuống, gợi cảm đến muốn mạng.

Lâm Nhụy bất chợt liếm liếm đôi môi khô khốc, hình như cô cũng có chút khát, thân thể mơ hồ có cổ dục vọng bộc phát và sắp thức tỉnh.

“Em muốn uống nước sao?” Hóa ra là Phó Duẩn Thừa đã uống nước xong, thấy đôi mắt Lâm Nhụy không chớp mắt nhìn chằm chằm mình, anh liền cho rằng Lâm Nhụy cũng muốn uống nước nên chỉ chỉ tủ lạnh. “Bên trong có chai nước khoáng, em muốn uống thì tự mình lấy.”

(*Mặc cười vs a, chị thêm a đok ><*)

Lâm Nhụy lắc đầu, cô cũng không phải thật sự muốn uống nước.

Phó Duẩn Thừa không tiếp tục miễn cưỡng cô, anh nhìn di động, đã đúng 7 giờ tối.

Là lúc nên ăn cơm tối.

Chỉ là...

Ngày thường, anh ở một mình nên ăn xong chén mì thì liền no bụng, cuộc sống của của một người đàn ông đơn độc chỉ đơn giản như vậy thôi nhưng hiện tại, trong nhà lại có thêm một cô gái trẻ tuổi, bữa tối ăn mì sợi thì quá đơn sơ.

Phó Duẩn Thừa đột nhiên bắt đầu hối hận vì tại sao mình lại muốn tiếp nhận phiền toái này.

Nhưng hình như bây giờ đã quá muộn.

Suy nghĩ một chốc, anh click mở di động, ngón tay nhấn ở trên màn hình động vài cái rồi đưa cho Lâm Nhụy: “Nhà ăn này cũng không tệ lắm, em nhìn xem thử mình muốn ăn cái gì.”

Lâm Nhụy ngẩn người. Cô theo bản năng tiếp nhận di động, chỉ thấy giao diện di động dừng lại ở một trang web nhà hàng, cô tùy tay lướt lướt, mặt trên

có điểm tâm hoa hòe lơ luyệt với sắc thái mới, hình ảnh thực tình xảo, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Thấy Lâm Nhụy lướt lui lướt tới nửa ngày mà vẫn chưa lựa chọn được món ăn, Phó Duẩn Thừa cho rằng cô không hài lòng với mấy món đó nên thử dài ở trong lòng. Anh lại lần nữa cảm thán bản thân đem phiền toái về nhà.

“Nếu không thì ăn cơm Tây nhé?”

Lâm Nhụy há miệng rồi lấy hết can đảm nói: “Giáo sư, em có thể tự nấu cơm không?”

Cô cứ cảm thấy đồ ăn ở bên ngoài vẫn không ngon miệng bằng chính tay cô làm. Lúc này, cô đã muốn nói như vậy nhưng là ngượng ngừng mở miệng nói ra vì sợ mình vượt quá giới hạn, đảo khách thành chủ, dù sao thì cô cũng chỉ là đang ở nhờ.

Trong ánh mắt của Phó Duẩn Thừa lộ ra kinh ngạc. “Em biết nấu?”

Thời đại này đã khác trước rất nhiều, trẻ con được nuông chiều từ bé nên rất ít người biết nấu cơm. Ngay cả vợ anh khi ở nhà thì cũng không hay xuống bếp mà chỉ tìm giúp việc để nấu cơm.

Lâm Nhụy ngượng ngừng cười cười: “Em thường hay tự mình nấu ăn.”

Nhưng cô vẫn bỏ thêm một câu. “Tuy không so được với mấy đầu bếp ở nhà hàng cao cấp nhưng vẫn miễn cưỡng có thể ăn được.”

Đôi mắt cô giống như ngôi sao long lanh nhất trên bầu trời - sáng lấp lánh. Cô đầy hi vọng nhìn Phó Duẩn Thừa làm người khác không đành lòng cự tuyệt.

“Vậy được rồi!”

Hơi suy tư trong chốc lát, Phó Duẩn Thừa liền đồng ý, nhưng ngay sau đó, anh liền nhớ ra một vấn đề. “Trong tủ lạnh không có đồ ăn, em viết nguyên liệu cần ra giấy cho tôi, tôi sẽ đi mua đồ.”

“Cùng nhau đi nhé Phó giáo sư.” Giọng điệu của cô bùng bùng tinh thần phấn chấn, hoàn toàn khác với bộ dạng uể oải lúc này.

“Phó giáo sư, em vừa nhìn sơ qua thì liền biết thầy không phải người thường hay nấu ăn, nếu lỡ như mua nhầm đồ thì không tốt.”

Sợ Phó Duẩn Thừa cảm thấy bất mãn với hành động ăn nói thật của mình, Lâm Nhụy nghịch ngợm le le cái lưỡi màu hồng phấn, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Bộ dáng này xem ở trong mắt Phó Duẩn Thừa khiến anh bật cười, quả nhiên vẫn còn là trẻ con.

Anh nhớ là gần đây có một cái siêu thị, lái xe 10 phút là đến nơi.

“Vậy thì đi thôi.”

Ấn ngôi sao và vote đy nà >< Xin báo là truyện này có 3 nam chủ, khỏi phải bàn cãi, chắc như đinh đóng cột. Còn về thầy Phó thì 2 - 3 chương nữa mới bị ăn ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16-1: Té ngã trong phòng tắm (1)

Edit: Va

Beta: Su Bà Bà

Tối siêu thị, Phó Duẩn Thừa bị Lâm Nhụy mạnh mẽ nhét tay cầm cửa xe đẩy vào trong tay. Anh đẩy, còn Lâm Nhụy đạo xem có cần cái gì thì liền trực tiếp cầm bỏ vào xe đẩy.

Lâm Nhụy đi đằng trước bước chân vui sướng, cả người đều tràn đầy hơi thở thanh xuân nhiệt tình.

Phó Duẩn Thừa trầm mặc theo sát phía sau giống như cu li (*tay sai vặt*).

Tuần nam mỹ nữ, cô gái tươi cười xinh đẹp, người đàn ông trầm ổn anh tuấn, đây là một sự tồn tại làm cảnh đẹp ý vui.

Lâm Nhụy thỉnh thoảng cầm lấy một món đồ thân mật hỏi: "Phó giáo sư, thầy xem thứ này thế nào?"

"Phó giáo sư, thầy mau nhanh lên a!"

Thanh âm của cô kiều giòn trong trẻo tạo cảm giác mềm mại tựa như kẹo bông gòn và khơi dậy đáy lòng vốn bình tĩnh như nước lặng của Phó Duẩn Thừa thành một tầng gợn sóng.

Anh đột nhiên có chút hoảng hốt. Anh mơ hồ cảm thấy anh và cô mới đúng chuẩn là một cặp vợ chồng.

Hai người cùng nhau dạo siêu thị mua đồ, khung cảnh ấm áp và hạnh phúc như thế này là thứ anh mong muốn từ trước đến giờ nhưng điều này lại không phải do vợ anh mang đến.

Thật buồn cười!

Phó Duẩn Thừa tự giấu cười một cái.

Anh đang suy nghĩ gì vậy, chẳng phải là đã quen với cảnh sống cô độc rồi sao? Nếu đã lựa chọn thì cần gì phải oán giận.

.....

Sau khi trở lại biệt thự, Phó Duẩn Thừa hỗ trợ rửa rau, Lâm Nhụy phụ trách nấu ăn, hai người phân công nhau làm việc.

Phó Duẩn Thừa đưa đồ đã rửa sạch cho Lâm Nhụy. Lúc này, Lâm Nhụy đang vui đùa cắt rau nên liền thuận miệng nói: "Đặt ở bên cạnh đi."

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu trắng mỏng với áo lông, vạt áo bỏ vào váy ngắn để lộ ra một đôi đùi thon dài trắng nõn.

Váy màu trắng dễ dơ, bởi vậy nên cô phải đeo tạp dề ở phía ngoài và buộc tóc lại có vẻ lưu loát dứt khoát rất nhiều, tạo loại cảm giác vợ hiền lương mẫu.

Phó Duẩn Thừa để đồ xuống xong. Anh không biết tại sao mình lại không rời khỏi phòng bếp mà lại nghiêng thân dựa vào tủ bát, mắt đen yên lặng nhìn chăm chú vào động tác của Lâm Nhụy và suy nghĩ thứ gì đó mà không ai có thể biết được.

Cảm giác được Phó Duẩn Thừa nhìn chăm chú, sắc mặt Lâm Nhụy ửng đỏ, động tác cũng có chút không được tự nhiên.

"Thầy đói bụng rồi sao? Em sẽ tận lực làm nhanh một chút."

Phó Duẩn Thừa dùng thanh tuyến trầm thấp nói: "Không sao, tôi không vội."

"Dạ."

Thấy Phó Duẩn Thừa không có ý định đi chỗ khác, Lâm Nhụy đành phải nỗ lực quên đi sự tồn tại của anh và coi như bản thân đang nấu ăn một mình giống như trong ngày thường là được.

Dần dần, động tác trên tay cô cũng nhanh nhẹn rất nhiều.

Cô nấu xong rồi nhắc nồi xuống, nắp nồi còn phun trào rung động.

Phó Duẩn Thừa còn đứng nhìn ở bên cạnh.

Mới vừa bắc chảo xào rau thì cô cảm thấy phía bên má trái có sợi tóc rũ xuống trước mặt, nó cứ lung lay che tầm mắt cô.

Lâm Nhụy muốn lấy tóc ra nhưng tay trái thì dính dầu mỡ, tay phải lại cầm chảo xào rau, thật sự là không còn rảnh tay nào.

Lâm Nhụy đành phải tìm kiếm sự trợ giúp từ người bên cạnh.

"Phó giáo sư, thầy có thể giúp em vén sợi tóc rũ trước mặt lên được không?" Cô tươi cười bắt đầu đi hỏi.

Phó Duẩn Thừa giật giật mắt đen rồi gạt đầu.

Thân hình cao lớn có mùi của nước hoa Cologne từ từ tới gần Lâm Nhụy, đây là lần đầu tiên cô cách anh gần đến như thế.

Tầm mắt của anh dừng ở bên má trái của cô. Anh vươn bàn tay to dễ dàng vén sợi tóc rối của Lâm Nhụy lên sau tai cô.

Ngón tay trong lúc lơ đãng lướt qua da thịt non mịn trên gương mặt, da cùng da tiếp xúc, là nhiệt độ nóng bỏng khiến linh hồn của cả 2 đều rung mình.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy càng ôn nhuận thêm chút, ngập nước nhộn nhạo như một hồ nước trong.

"Cảm ơn Phó giáo sư." Cô mỉm cười ngọt ngào.

Phó Duẩn Thừa hơi dừng động tác. Giống như bị thứ gì đó đâm phải, anh nhanh chóng lùi ra xa Lâm Nhụy.

Khoảng cách giữa hai người ngay lập tức bị kéo ra.

Mắt đen quay cuồng, bên trong bao hàm muôn vàn cảm xúc phức tạp.

Anh gian nan mở miệng: "Tôi về phòng khách đây."

Không đợi Lâm Nhụy gật đầu, anh rời đi nhanh giống như đang chạy trốn.

Biểu tình của Lâm Nhụy tựa như đang suy tư gì đó rồi tiếp tục xào rau.

Thực nhanh, các món ăn đã được làm xong.

Thịt kho tàu cà tím, khoai tây thiêu gà khối cộng thêm một phần táo tía trứng hoa canh, đều là đồ ăn nhà làm, hương vị Lâm Nhụy làm đúng là không tồi.

Bữa cơm này, Phó Duẩn Thừa ăn thực no.

Từ trong tâm đến thân thể, cả người đều được thỏa mãn...

Làm cho trên mặt Phó Duẩn Thừa xuất hiện kỳ tích, anh nhàn nhạt tươi cười.

Càng up thì càng bị bơ, đang suy nghĩ có nên cách 1-2 ngày lại up 1 chương không nhỉ? Nhju bạn đọc chùa quá thì sao chịu nổi ==

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-2: Té ngã trong phòng tắm (2)

Edit: Va

Beta: Ami

Khoảng thời gian ăn tối kết thúc trong niềm vui sướng, Phó Duẩn Thừa dẫn Lâm Nhụy tới căn phòng mà cô sẽ ở tạm trong mấy ngày sắp tới.

Là một phòng dành cho khách, nhỏ gọn sạch sẽ, nó nằm ở bên phải phòng ngủ chính.

“Trong khoảng thời gian này, em cứ tạm ở đây đi, nếu có vấn đề gì thì tùy thời đều có thể tìm tôi.”

Phân phó xong, Phó Duẩn Thừa xoay người bước ra ngoài và tới phòng sách.

Lâm Nhụy xuống tầng trệt tắm rửa. Trong biệt thự có 2 phòng tắm, một cái ở tầng trệt, cái còn lại ở trong phòng ngủ chính.

Mở vòi sen ra tắm, toàn bộ thân thể đắm chìm trong dòng nước, cô thoải mái than một tiếng.

Dòng nước ấm áp nhưng trái tim cô lại là lửa nóng.

Hiện tại, trong ngôi biệt thự này chỉ có cô và anh.

Một người đàn ông và một cô gái.

Trai đơn gái chiếc, ai biết có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Đôi mắt của Lâm Nhụy lóe lóe.

Cô vốn có ý tứ kia với Phó Duẩn Thừa từ trước nhưng anh lại thuộc loại người dầu muối không ăn. Còn bây giờ, nếu Phó Duẩn Thừa đã “dẫn sói vào nhà” thì không nên trách cô ăn luôn anh a!

Giây tiếp theo, cô đã đưa ra quyết định.

Còn về phần Phó Duẩn Thừa, anh đang ngồi ở trong phòng đọc sách và mở máy tính theo dõi thị trường cổ phiếu.

Nhưng khi nhìn những cái đường đi ngoằn ngoèo thể hiện trên biểu đồ đó, không biết tại sao mà trái tim anh lại có chút không bình tĩnh.

Anh giống như đang chờ mong thứ gì đó, lại vừa giống như đang sợ hãi điều gì đó.

Anh đã ngơ ngẩn nhìn màn hình trong chốc lát.

“A!”

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai đánh vỡ suy nghĩ của anh.

Là giọng của Lâm Nhụy. Nghe thanh âm thì hẳn là từ dưới lầu truyền đến.

Phó Duẩn Thừa vội vàng đứng dậy, anh nhanh chóng chạy vội xuống cầu thang.

“Có chuyện gì vậy?” Phó Duẩn Thừa đứng ở bên ngoài phòng tắm trầm giọng hỏi.

Giọng của Lâm Nhụy giống như đang phải áp lực sự đau đớn: “Giáo sư, em không cẩn thận nên té ngã.”

Té ngã?

Phó Duẩn Thừa nặng nề nhũn mảy: “Có nghiêm trọng không? Em tự đứng lên được không?”

Cô đang ở trong phòng tắm nên cho dù anh có nghĩ muốn vào xem miệng vết thương thì cũng không tiện cho lắm.

“... Để em thử xem”

Phó Duẩn Thừa kiên nhẫn chờ đợi, mắt đen thoạt nhìn có chút khẩn trương.

Sau một chốc, thanh âm nho nhỏ của Lâm Nhụy mới lại lần nữa truyền ra ngoài, lần này mang theo tiếng khóc nức nở: “Phải làm sao bây giờ, giáo sư, em vừa động dậy thì liền đau...”

Phó Duẩn Thừa do dự. Anh trầm giọng phân phó: “Em mặc quần áo xong trước đã rồi tôi vào trong nhìn xem.”

“Dạ.”

Sau khi tiếng xột xoạt mặc quần áo bên trong kết thúc, Phó Duẩn Thừa mới tiến lên một bước và mở cửa phòng tắm ra.

Chỉ thấy Lâm Nhụy đang ngồi ở dưới đất, tóc đen ướt đầm dề xỏa ở sau đầu, cảnh tượng thoạt nhìn thanh uyển động lòng người.

Trên người cô chỉ bọc một cái khăn tắm màu hồng nhạt hỗn độn để lộ ra hai đầu vai mượt mà cùng với phần đùi thon dài trắng nõn, nhũ thịt căng phồng trước ngực bị khăn tắm bao vây lấy để lộ ra một cái khe rãnh thật sâu làm người ta thêm nhỏ dãi.

Mặt Phó Duẩn Thừa đơ lại, anh vội vàng cúi người xuống xem xét vết thương của cô.

“Bị thương ở chỗ nào?”

Lâm Nhụy chỉ chỉ mắt cá chân. “Ồ chỗ này và...”

Cô cắn chặt hàm răng giống như có nỗi niềm khó nói.

Phó Duẩn Thừa không hiểu, anh sợ vết thương nặng nên liền trực tiếp hỏi: “Còn chỗ nào nữa?”

“... Phần hông ạ!”

Lâm Nhụy nói xong liền ngượng ngùng cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải khoảng cách giữa hai người khá gần thì chỉ sợ là Phó Duẩn Thừa sẽ không nghe được gì.

Nhưng mà khi nghe thấy chỗ riêng tư như “Phần hông” thì cũng khiến người ta thực xấu hổ.

Mất theo bản năng nhìn hông nhỏ bị khăn tắm bao bọc lấy của cô, anh mất tự nhiên dời đi tầm mắt.

“Để tôi xem chỗ mắt cá chân của em trước đi.”

Anh ngồi xổm người xuống xong bắt đầu kiểm tra mắt cá chân của Lâm Nhụy.

Không thể không nói bàn chân của cô tuyệt đẹp, trời sinh thập phần nhỏ xinh, móng chân mượt mà đáng yêu, khi cuộn tròn lại thì rất giống đũa trẻ con bất lực, chọc người trêu mến.

Mà ở chỗ mắt cá chân là một miếng da nhỏ bị trầy nặng, lớp da bên ngoài đã rách để lộ ra một ít máu hồng hồng bên trong, cũng may là không hề đổ

máu. Vì sợ cô sẽ bị thương tới tận xương cốt nên anh vờn bàn tay to ra rồi nhẹ nhàng nhấn trên mắt cá chân của cô một cái khiến Lâm Nhụy đau điếng hít khí lạnh.

“Đau...” Cô nhu nhược rên rỉ, đôi mắt phỉm lệ.

Phó Duẩn Thừa chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị âm thanh này làm hòa tan và trở nên mềm mại.

“Cũng may là vết thương không nặng, để tôi ôm em về phòng.”

Nói xong, anh khom người và vờn tay xong dễ dàng ôm cô vào trong lòng ngực của mình.

Thân thể của cô còn tản ra mùi hương sữa tắm, cho dù là bọc khăn tắm nhưng khăn tắm mỏng như vậy nên khó tránh khỏi tay anh sẽ tiếp xúc đến thân thể của cô. Anh phát hiện ra rằng, làn da của cô kiều nộn giống như tơ lụa về mềm mịn như sữa bò, xúc cảm tốt cực kỳ.

Một bàn tay ôm lấy đầu vai cô, còn tay kia ôm chặt nửa người dưới của cô. Có thể nói là thân thể của cả anh và cô găt gao dán vào nhau. Điều này khiến Phó Duẩn Thừa nhận không được mà có chút tâm viên ý mẫn.

Hạ bụng nóng lên, ần ần có cổ xúc động.

Cường chế cảm giác dị dạng kia, mặt anh không hề đổi sắc ôm cô bước lên cầu thang.

Hình như là cô bị làm cho sợ hãi nên vội vàng vờn cánh tay như ngọc trắng tinh ôm sát cổ anh.

Thân mình của Phó Duẩn Thừa cứng đờ, sau cùng, anh cũng không nỡ nhấn tâm ngăn cản.

Đi được vài bước, anh đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Xúc cảm trong lòng bàn tay khi ôm lấy thân thể cô tại sao lại thay đổi rồi a? Không còn là vài dẹt khăn tắm mà biến thành da thịt mềm mại tinh tế.

Khi cúi xuống nhìn thì cả người anh đều ngơ ngẩn.

Hóa ra, không biết từ khi nào mà khăn tắm của Lâm Nhụy đã tản ra, hơn phân nửa khăn tắm rũ xuống dưới và chỉ còn lại một ít, khó khăn lắm mới có thể che lấp thân thể trắng nõn như ngọc của cô.

Hai vú to tròn đầy đặn kia, nửa che nửa lộ run rẩy cọ xát với ngực anh, vòng eo mảnh khảnh, mắt rón nhô xinh, hạ thể thừa thốt lông tóc mềm mại, giữa hai chân chảy giọt mật dịch.

Đứng trước cảnh tượng đẹp đẽ này, nếu là đàn ông thì đều sẽ phát cuồng.

Hầu kết lẫn lộn, ánh mắt của Phó Duẩn Thừa trở nên thâm trầm.

Thỏa mãn mấy nàng chưa >> Tại nhjư ng đọc chùa nên hơi bìn nhưng h đỡ hơn vì có nhjư bạn quan tâm hihi ^^ Các nàng nghĩ Phó ca sẽ làm j bh a?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bị ngón tay của Phó giáo sư cắn cao trào

Edit: Va

Beta: Su

Đôi tay đung chạm đến da thịt mang theo độ ấm bức người giống như muốn bóng cháy đến tận sâu trong lòng anh.

Ma xui quỷ khiến, anh dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt ve ở chỗ cái mông mềm mại tràn ngập co dãn kia.

Từng chút từng chút, lặng yên không một tiếng động.

Tựa như một con rắn linh hoạt, lặng lẽ vuốt ve vào bên trong thẳng đến khi chạm đến vùng đất thần bí giữa hai chân cô.

“Ách nga...”

Lâm Nhụy khó nhin tràn ra một tiếng rên rỉ, hạ thân giống như có con kiến bò trên người, tê tê đại đại khiến cô tự động kẹp chặt hai chân. Cử động này càng làm cho bàn tay to của người đàn ông bị khóa chặt chẽ ở giữa hai chân cô, không cách nào rút ra được.

Bàn tay to gài trong gang tấc, chỉ cần Phó Duẫn Thừa hơi động một chút là có thể dễ như trở bàn tay chạm đến chỗ mát hờn kia, sau đó cảm luôn ngón tay vào...

Phó Duẫn Thừa dừng bước chân. Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô gái trong lòng ngực.

Khóe mắt và đuôi lông mày của cô mang theo ý xuân, cặp sóng mắt liềm diễm kia vũ mị giống như sắp chảy ra nước đang tràn trệ câu dẫn anh.

“Giáo sư...” Trong giọng điệu của cô còn mang theo mị ý. Tay nhỏ mềm mại lôi kéo bàn tay của Phó Duẫn Thừa đến gần vùng đất ở giữa hai chân mình rồi mò vào bên trong làm bàn tay của anh trực tiếp dán ở trên tiểu huyết.

Không có bất kì một miếng vải dệt nào che đây, u huyết tràn ra hơi thở nóng hầm hập, xúc cảm ướt át dính nhớp trực tiếp trên bàn tay.

Ngón tay đặt ở trên âm đế béo mập, anh theo bản năng giật giật ngón tay và muốn rút ra.

Nhưng khi nghĩ đến tiểu huyết của cô sớm đã ướt đầm, trong lúc lơ đãng, đầu ngón tay lại hăm sâu vào bên trong và bị tầng tầng lớp lớp thịt mềm gắt gao bao vây lấy khiến anh không thể rút ra được, hoặc là chính bản thân anh cũng luyện tiếu rút ra.

Tiểu huyết ướt đầm dề, ẩm áp chặt hẹp đến mức làm anh thờ dài. Chỉ vào gần nửa ngón tay mà đã có thể mang đến cái cảm thụ mát hờn này, nếu cả còn thịt lớn của anh nhét vào trong thì chẳng phải là sẽ sướng đến tận trời cao sao?

Ngay giờ khắc này, giống như Pandora mở ra ma hộp, ngay cả không khí cũng đều thấm đẫm mê hoặc tội ác.

Đối với một người đàn ông cảm dục đã lâu thì chỉ sợ là với chút kích thích như vậy cũng có thể mang đến cho anh ngọn lửa ngập trời.

Ngón tay thô lại duỗi sâu vào bên trong một chút, sau đó lại rút ra và rồi dùng sức cắm vào tiểu huyết ngập nước của cô. Cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng của Lâm Nhụy thì Phó Duẫn Thừa lại bỏ thêm một cây ngón tay, hai ngón tay khép lại và bắt buộc động tác làm tình ân ái. Anh tàn nhẫn thọc vào rút ra, ảo tưởng ngón tay thay thế cây côn thịt lớn lửa nóng dưới thân anh rong ruổi dương oai và ra ra vào vào trong tiểu huyết ướt nóng của cô.

Anh nhẹ nhàng híp mắt khiến bản thân tạm thời quên đi hiện thực, quên những cái trách nhiệm mà anh phải gánh vác đó.

Phản đầu hơi hơi lơ lên, hầu kết kịch liệt lẫn lộn mang theo một chút thờ dốt, lều trại ở dưới hạ thân cũng càng lúc càng lớn, nhất trụ kinh thiên.

Động tác của ngón tay càng lúc càng nhanh, bên trong huyết thịt ẩm áp ẩm ướt giống như có vô số cái miệng nhỏ đang đói khát và không ngừng hút lấy ngón tay anh khiến anh nhin không được mà tăng thêm động tác.

Nếu tình cảnh này dừng ở trong mắt người ngoài thì sẽ là thế này.

Người đàn ông cao lớn anh tuần đứng ở trên cầu thang và đang ôm ấp một cô gái toàn thân trần trụi, thân thể của hai người họ gắt gao tương dán.

Khuôn mặt tuần tú của người đàn ông kiên định vững vàng, hai mắt nhắm nghiền biểu thị hơi thở lạnh nhạt. Nhưng ngón tay của anh lại không ngừng ra ra vào vào trong tiểu huyết hồng diễm của cô. Mỗi một lần anh rút ra, ngón tay đều sẽ mang theo huyết thịt nộn hồng ra bên ngoài, đâm thủng trong suốt dính ở trên ngón tay anh làm nổi lên ánh sáng lấp lánh, mờ ám mà dụ hoặc.

Còn Lâm Nhụy thì đang tận tình hưởng thụ khoái cảm được truyền đến từ dưới hạ thân. Cô giống như xà yêu mà vận vẹo thân thể quyến rũ, cô dùng sức dán sát người đàn ông. Tiếng rên rỉ nhỏ vụn được phát ra từ trong miệng cô ở trong ngôi biệt thự trống rỗng lại có thể rõ ràng đến như vậy.

“A...”

“A, a... Tôi rồi!”

Cô thét chói tai một tiếng, cơ bắp căng chặt, hạ thể đột nhiên phun ra một dòng chất lỏng trong suốt.

Thủy dịch xối ướt tay anh, ngay sau đó nhỏ giọt ở trên bậc thang được lót từ đá cẩm thạch và đọng lại thành một vũng nước giống như nước tiểu của trẻ con.

Cô cao trào.

Cô bị giáo sư của mình dùng ngón tay làm cao trào.

Lâm Nhụy thất thần, thân thể lúc này sung sướng thỏa mãn nhưng từ tận sâu trong nội tâm thì cô vẫn còn cảm thấy đói khát. Không đủ, điều này không đủ!

Cô càng muốn để còn thịt lớn của Phó Duẫn Thừa cắm vào, sau đó làm cô đến dục tiên dục tử. Giống như chỉ cần làm được như vậy thì cô mới có thể chân chính thỏa mãn.

Nhưng Phó Duẩn Thừa lại cố tình tỉnh táo lại, chẳng sợ tiểu huyết có liếm mót quán quýt si mê đến như thế nào thì anh vẫn không lưu tình chút nào rút ngón tay ra.

“Thực xin lỗi!” Đối diện với ánh mắt đục cầu bất mãn của Lâm Nhụy, anh mở miệng nói câu xin lỗi.

Mắt đen đã khôi phục bình tĩnh, có hồ thẹn và có cả hối hận.

Nói xong, anh nhặt khăn tắm trên mặt đất lên rồi lạnh mặt bao Lâm Nhụy kín mít lại và không hề nhìn tiếp thân thể trong lòng ngực một cái xong sau đó đi nhanh ôm cô vào phòng dành cho khách.

Đặt Lâm Nhụy lên trên giường xong, anh liền đi ra ngoài.

Ngay khi Lâm Nhụy âm thầm thất sắc nhìn bóng dáng anh rời đi và cho rằng anh sẽ không tiến vào nữa thì không bao lâu sau đó, Phó Duẩn Thừa lại tiến vào.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy sáng ngời.

Chỉ thấy Phó Duẩn Thừa cầm một túi thuốc trong tay và đưa cho cô.

“Cái này dùng để trị vết thương khi bị ngã rất có hiệu quả, em xoa lên xong chờ qua mấy ngày là tốt rồi.”

Anh mặt vô biểu tình nói xong liền rời đi.

Phó Duẩn Thừa lại trở về như trước, giống như thời điểm mới gặp mặt Lâm Nhụy, bộ dạng lạnh nhạt và cao không thể với tới.

Giống như người vừa mới nẩy áp lực dục vọng của bản thân - một Phó Duẩn Thừa dùng ngón tay ra ra vào vào trong tiểu huyết cô và được đến một chốc giải khát chỉ là ảo giác của cô.

Nhưng đó không phải là ảo giác của cô, hai người đúng thật đã chặt chẽ thân cận qua như thế.

Lâm Nhụy đột nhiên có một loại dự cảm, nếu bỏ lỡ lần này thì chỉ sợ rằng cô và Phó Duẩn Thừa sẽ lại không hề có một bước tiến nào nữa.

Lâm Nhụy làm sao có thể trơ mắt nhìn anh lại lần nữa rời đi.

Cô vội vàng kêu lên: “Phó giáo sư...”

Phó Duẩn Thừa nhũn mày, rõ ràng là không kiên nhẫn: “Còn có chuyện gì sao?”

Chuyện vừa rồi là do anh mất khống chế nhưng bây giờ thì anh đã thanh tỉnh. Anh là một người đàn ông đã kết hôn, với tư cách là một giáo sư dạy học thì sao anh có thể làm ra chuyện như vậy với sinh viên của mình?

Đã phản bội vợ thì thôi, giờ chẳng lẽ lại vi phạm đạo đức của giáo viên nữa sao?

Hy vọng là lúc này, dừng lại trước bờ vực vẫn còn kịp.

Anh hạ quyết tâm ở trong lòng, ngày mai liền tiễn cô gái này đi và thoát khỏi mớ phiền toái này.

Lâm Nhụy điềm đậm đáng yêu thỉnh cầu: “Giáo sư, tay của em không có sức lực, thầy có thể giúp em xoa thuốc được không?”

Cô nhu nhu nhược nhược ngồi ở trên giường, mắt to ngập nước chờ mong nhìn anh, biểu cảm đáng thương.

Thiếu chút nữa thì Phó Duẩn Thừa liền mềm lòng.

Chỉ là khi nhớ đến tình cảnh ý loạn tình mê vừa rồi, anh lại buộc bản thân thu sự mềm lòng về.

“Tôi đi trước.” Anh cứng rắn từ chối.

Không thèm nghĩ đến phản ứng của Lâm Nhụy ở phía sau, anh nhanh chóng xoay người rời đi.

Môi mông của anh gắt gao mím, ánh mắt kiên nghị.

Cứ như vậy đi, thực tốt!

Khiến cho chuyện không nên xảy ra vừa nãy trở thành quá khứ.

Ai ngờ Phó Duẩn Thừa chân trước mới vừa bước ra cửa phòng thì từ phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng "ầm", tiếng động rất lớn, giống như là có thứ gì đó ngã ở trên mặt đất.

Anh vội vàng quay đầu lại xong liền sững sốt.

Chỉ thấy cả người Lâm Nhụy từ trên giường ngã xuống mặt đất, hai chân vô lực nằm liệt, một bàn tay duỗi về phía trước biểu hiện động tác giữ lại.

Trong mắt cô mang theo lệ quang, trên mặt tú khí treo đầy nước mắt, hai mắt mờ hồ đắm lệ.

“Phó giáo sư.....” Cô thống khổ kêu gọi.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Cừu non có thoát được cáo già không ahuihiu ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cắm chết cô!

Edit: Va

Beta: Ami

Phó Dẫn Thừa bước nhanh tiến lên rồi cau mày: “Em định làm gì vậy?”

Thật sự là không đành lòng nhìn bộ dáng đáng thương nằm liệt trên mặt đất này của Lâm Nhụy, anh dùng tay bế cô lên, sau đó ôm cô tới gần giường nằm.

Lâm Nhụy mở to hai mắt đã mệnh mông nước nhìn anh rồi nhỏ giọng khẩn cầu: “Phó giáo sư, thầy có thể ở lại xoa thuốc giúp em được không?”

Phó Dẫn Thừa đặt Lâm Nhụy nằm lên trên giường xong liền đứng dậy, mắt đen từ trên cao nhìn xuống cô: “Lâm Nhụy, tôi là thầy của em.”

Anh không phải tên ngốc nên tất nhiên là đã nhìn ra cô gái này có chút ít tâm tư bí mật với anh mà không thể cho ai biết.

Ý niệm này của cô cần thiết phải bị đánh gãy.

“Tôi và em tuyệt đối không thể, tôi rất yêu vợ của mình. Hơn nữa, điều làm tôi chán ghét nhất chính là sự phản bội trong cuộc sống hôn nhân.”

“Tôi vốn cho rằng em là một cô gái tốt nhưng hiện tại thì tôi thực thất vọng về em.”

Biểu cảm trên khuôn mặt tuần tú của người đàn ông thực khó koi.

Lời nói được phát ra từ trong miệng anh đặc biệt tuyệt tình và lãnh khốc.

Điều này khiến Lâm Nhụy cảm thấy tổn thương, đặc biệt là câu “Tôi thực thất vọng về em” đã làm cho cô ngay lập tức kinh hoàng thất thố.

Cô chưa từng được hưởng thụ qua tình yêu thương từ người khác, không một ai là không mang theo bất kỳ mục đích và lợi ích gì mà đối xử ấm áp với cô. Phó Dẫn Thừa là người đầu tiên và cũng là duy nhất.

Ngay từ đầu, sự xuất hiện của anh đã khơi dậy hứng thú chinh phục của cô nhưng sau khi ý thức được anh không bị quyến rũ thì tâm tư của cô dần dần bình ổn lại. Ai ngờ rằng sẽ có một ngày cô và anh lại có thể thân mật như vừa rồi.

Trái tim cô mỗi khi tới gần Phó Dẫn Thừa thì liền không thể an phận được, mỗi một dây thần kinh đều đang quyến rũ cô và làm cô gấp không chờ nổi mà muốn “ăn luôn” cả người đàn ông, cô muốn chân chính hòa lẫn linh hồn và triền miên da thịt với anh, hao người hợp thành một thể.

Đây là một loại dục niệm chiếm hữu đặc biệt mới lạ.

Cô điên cuồng muốn chiếm hữu người đàn ông này và muốn nhìn bộ dáng vì cô mà say mê của anh.

Vậy nên cô nỗ lực biểu hiện ra bộ dáng tốt đẹp trước mặt anh, mỗi một nụ cười hay mỗi một biểu cảm đều tận lực được duy trì tốt đẹp. Lâm Nhụy muốn người đàn ông này động tâm với cô.

Nhưng mà hiện tại thì sao?

Anh cư nhiên lại nói với cô rằng: “Tôi thực thất vọng về em”...

Ngay lúc này, anh dùng ánh mắt lạnh băng nhìn cô giống như một người xa lạ khiến trái tim cô thực đau.

Sao lại có thể như vậy? Ước mơ tha thiết ẩm áp cũng sắp dễ như trở bàn tay rồi cô mà đi.

Lâm Nhụy theo bản năng kéo ống quần của anh lại. Ngay lúc Phó Duẩn Thừa chưa kịp phản ứng thì tay nhỏ của cô đã thuần thục kéo khóa kéo quần tây ra và lột quần lót xuống, thả dĩa thú đang ẩn núp ở bên trong ra.

Quần áo của anh chinh tề, chỉ có phần dưới hạ thân là bị Lâm Nhụy mân mê. Bộ vị thần bí yếu ớt nhất của đàn ông liền trần trụi bại lộ ở trong không khí theo một cách như vậy.

Chỉ thấy côn thịt mềm mại gục xuống ở giữa háng của Phó Duẩn Thừa, màu sắc không thể nói là đen nhưng cũng không phải phấn nộn, xem ra là số lần sử dụng cũng không phải nhiều. Cho dù lúc này không hề cương cứng nhưng kích cỡ vẫn rất khả quan, tuy mềm nhũn nhưng làm người ta cảm thấy có vài phần đáng yêu.

Phó Duẩn Thừa chỉ cảm thấy hạ thể chợt lạnh, loạt động tác liên tiếp của cô gái này làm anh khiếp sợ.

“Em...” Anh không thể tin được mà nhìn cô, trong giọng nói mang theo ngập trời tức giận quá lớn.

Nhưng Lâm Nhụy lại không hề cho anh cơ hội nói xong câu.

Bởi vì ngay tại giây phút này, côn thịt mềm nhũn của anh đã tiến vào một nơi ẩm áp, bị thịt mềm ướt át mềm mại bao bọc lấy, thấp phần thoải mái.

Là Lâm Nhụy... Lâm Nhụy tự khẩu giao cho anh!

Cô quỳ ở trên giường, khuôn mặt nhỏ dán sát hạ thân anh và đang ra sức phun ra nuốt vào côn thịt, cái lưỡi thi thoảng lướt qua mả mắt, đầu lưỡi khẽ chạm rồi vừa liếm vừa hút.

Gần như đồng thời, côn thịt của anh đã cao cao dựng thẳng cờ xí lên, từ mềm đến cứng chỉ trong giây lát.

Côn thịt hiện gân xanh, quy đầu vừa tròn vừa to, còn nóng hằm hập tựa như một con dĩa thú dữ tợn đang chuẩn bị phun lửa. Mỗi một khi bị nó đụng vào, cô liền sẽ cảm thấy khoang miệng bị thiêu đốt và sắp hóa thành tro tàn.

Mà lúc này, cây côn thịt kia của anh cứ như vậy cắm ở trong cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy và bị Lâm Nhụy liếm mút như trân bảo. Trong miệng cô phát ra tiếng nước miếng chặc chặc. Lâm Nhụy ăn rất ngon miệng, thoát nhìn thì cảnh tượng thật đậm mĩ.

Phó Duẩn Thừa ngậy người, đầu óc anh trống rỗng.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân lại bị sinh viên của mình khẩu giao.

Ngay cả với vợ mình, hai người cũng chỉ có thời điểm ngẫu nhiên tình nùng và lúc anh cưỡng cầu, vợ anh mới sẽ không tình nguyện liếm mút mấy cái nhưng thực nhanh sẽ liền phun ra.

Còn biểu tình của Lâm Nhụy khi ăn côn thịt lại là si mê giống như không phải đang ăn một cây côn thịt mà là đang làm một việc thực thần thánh.

Cái nhận thức này làm anh cảm thấy mới lạ, đồng thời sâu trong nội tâm còn có một cổ cảm giác sáng khoái bí ẩn.

Côn thịt bị cái miệng nhỏ ngậm lấy, tư vị khi ngốc ở bên trong thật sự là quá sung sướng. Bị cái miệng nhỏ tí mĩ hầu hạ đến như thế này thì người đàn ông nào còn có thể ức chế và kiềm nén dục vọng trong lòng?

Chứ hướng chỉ là “Hỏa khí” của Phó Duẩn Thừa lúc trước còn chưa tiêu hẳn xuống. Lúc ở cầu thang, anh đã dùng ngón tay cầm Lâm Nhụy đến cao trào nhưng anh lại vẫn nghẹn như cũ và chưa hề bắn qua.

Hiện tại, ngọn lửa sâu bên trong kia lại bùng lên.

Lý trí hoàn toàn băng hàn.

Anh hồng mắt và đóng đưa eo xong đâm côn thịt vào sâu trong miệng cô, gần như là thẳng tới chỗ sâu trong yết hầu.

“Ngô ngô...” Người đàn ông thỉnh linh tiến lên làm khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy nhấn thành một đoàn, cô cảm thấy thấp phần không khoẻ.

Chỗ yết hầu truyền đến cảm giác muốn nôn khan, đầu cô vội vàng ngưỡng ra phía sau, Lâm Nhụy theo bản năng muốn thoát khỏi cây côn thịt đáng sợ này.

Phó Duẩn Thừa lại chỉ hừ lạnh một tiếng: “Tao hóa, chẳng phải là thích ăn côn thịt của đàn ông sao? Tội cho em là được.”

Nói xong, anh vờn một bàn tay to đặt ở sau đầu Lâm Nhụy và giữ đầu cô cố định rồi đỉnh động phần hông nhanh chóng ra ra vào vào trong cái miệng nhỏ của cô.

Lâm Nhụy trốn không thể trốn nên bị động thừa nhận côn thịt thô to công kích. Vì sợ làm anh bị thương nên cô chỉ có thể nỗ lực há to miệng và khiến

bản thân thích ứng tần suất ra ra vào vào của anh.

Thực nhanh, cô đã bị cơn thịnh lớn đâm chọc đến sắc mặt ửng hồng, khóe mắt thấm ra nước mắt, nước miếng cũng không khống chế được mà chảy xuống dưới dọc theo khóe miệng.

“Phó... Phó giáo sư.....” Cô rên rỉ và để lộ ra vẻ mặt thống khổ nhưng người đàn ông không màng tất cả mà thọc vào rút ra làm thanh âm của cô cũng bị va chạm phá thành mảnh nhỏ.

Khẩu giao chỉ có đàn ông sướng chứ phụ nữ thì rất khó thoải mái.

Phó Duẩn Thừa càng thêm tăng nhanh động tác.

Biểu cảm của cô gái dưới thân gần như chịu ngược làm trong lòng anh sinh ra khoái cảm khó có thể ức chế cùng với dục vọng bạo ngược.

Bàn tay to túm lấy đầu tóc của Lâm Nhụy rồi kéo gần cái miệng nhỏ của cô lại với hạ thân anh, cơn thịnh lớn tràn đầy sức sống mạnh mẽ cắm vào, mỗi một lần đều để ở chỗ sâu trong yết hầu của cô.

Vừa cảm, anh vừa hung tợn nói: “Sao hả, cơn thịnh ăn ngon không, cho em ăn một lần có đủ không?”

Hạ thể ngâm ở trong cái miệng nhỏ của cô làm anh thoải mái đến dục tiên dục tử nhưng từ sâu tận trái tim lại vẫn phần nộ.

Đều là do cô, tại cô quyến rũ anh.

Một bước sai lại nói tiếp thêm nhiều bước sai.

Từ lúc bắt đầu chỉ dùng ngón tay cầm tiểu huyết của cô cho đến bây giờ dùng cơn thịnh cắm vào miệng cô đều không phải là do ý của anh.

Là cô khiến anh làm ra hành vi phản bội vợ này và làm anh không thể tưởng tượng ra những ngày sau nên đối mặt với vợ mình như thế nào.

Trái tim anh bị ngọn lửa phần nộ thiêu đốt. Giờ phút này, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ..

Đó chính là, cắm chết cô!

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Cứ đọc chùa đi rồi đừng hỏi vì sao sau này team mình lười ra chương hiuhiu >< Thầy Phó hóa thân thành dã thú rồi ahuhu / _

Giờ tổ chức 1 mini game nho nhỏ tại nhiều bạn đọc chùa qass nè >< Nếu chương này đủ 800 vote thì mai up 2 chương liên tiếp nhé ahihhi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyến Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bị giáo sư xoa nắn núm vú

Edit: Va

Beta: Su + Sakura

10 phút sau, Phó Duẩn Thừa tiết tinh dịch trong cái miệng nhỏ của cô.

Không thể không thừa nhận, anh có thiên phú dị bẩm, khoang miệng của Lâm Nhụy sớm đã tê mỏi không chịu nổi, còn môi anh đào thì sưng đỏ bắt kham.

“Ăn hết đi.” Anh cứng rắn ra lệnh.

Lâm Nhụy ngoan ngoãn đồng ý, cô giống như mèo nhỏ nghe lời và nỗ lực nuốt hết chất lỏng tanh tanh trong miệng vào trong bụng.

Bởi vì đã lâu không phát tiết nên nùng tinh tiết ra quá nhiều, cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy không nuốt kịp. Cho dù cô đã cố nuốt rất nhiều nhưng vẫn như cũ có chút ít tràn ra.

Chất lỏng trắng đục chảy dọc theo khóe miệng xuống phía dưới và phả lên mê người.

Phó Duẩn Thừa cho lòng bàn tay quẹt chút tinh dịch rồi dùng chính ngón tay bị lây dính kia xong thuận thế thô bạo cắm vào cái miệng nhỏ của Lâm

Nhụy.

“Liếm sạch sẽ, một giọt cũng không được dư thừa.”

Chờ đến khi cô dùng đầu lưỡi nhỏ mềm mại cuốn lấy ngón tay của anh và liếm láp sạch sẽ từng giọt từng giọt giống như con mèo nhỏ xong, côn thịt của Phó Duẫn Thừa đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Côn thịt cao cao dựng thẳng lên, vừa thô vừa lớn, nó có màu hồng giống như que cời lửa cực nóng và đang biểu thị mị lực nam tính cường kiện của anh.

“Giáo sư...” Lâm Nhụy si ngốc nhìn côn thịt lớn và liếm liếm môi.

Phó Duẫn Thừa cười nhạo một tiếng. Anh không chút nào che dấu ý châm chọc.

“Thế nào hả, lại phát tao sao?”

Khi đối đãi với cô sinh viên nữ trước mặt này thì sự giáo dưỡng tốt đẹp đã bị anh vứt ra sau đầu. Anh luôn nhìn không được mà dùng ngôn ngữ thô bỉ nhất để vũ nhục cô và làm cô trở nên hèn hạ.

Ai biểu cô lại dám quyến rũ giáo sư dạy mình?

Biết rõ là anh đã có vợ mà còn muốn côn thịt lớn của anh, cô thật là đê tiện.

Phó Duẫn Thừa nói lời trào phúng nhưng Lâm Nhụy cũng không thêm để ý.

Trong mắt cô hiện tại tràn đầy vui sướng. Việc Phó Duẫn Thừa để mặc cô muốn làm gì thì làm và không hề cự tuyệt như mới nãy đã khiến cô vui mừng ngoài dự tính.

Côn thịt tùy tiện để ở trước mặt cô và tỏa ra mùi tanh, cô thực muốn côn thịt của anh nhanh cắm vào tiểu huyết của cô.

Lâm Nhụy dùng ánh mắt khát cầu nhìn Phó Duẫn Thừa và chờ đợi.

Phó Duẫn Thừa quơ quơ phần hông, côn thịt lớn nặng trĩu cũng đong đưa sang trái phải nhưng lại vẫn không chịu cắm vào trong tiểu huyết của Lâm Nhụy.

Phó Duẫn Thừa chính là như vậy, anh luôn ác ý trêu đùa cô.

Lâm Nhụy lỏa lồ thân mình. Cô chỉ cảm thấy thân thể hư không lợi hại. Cô gian nan vận vẹo thân thể rồi dựa vào trên đùi Phó Duẫn Thừa và bắt đầu ma sát lên.

Không biết từ khi nào mà quần của anh đã bị cởi ra toàn bộ, nửa người dưới trần trụi để lộ ra đầy lông chân, lông chân xù xù dán ở trên da thịt kiêu nộ của cô. Bởi vì hai người ma sát nên rất ngứa, có loại cảm giác khác thường nói không nên lời.

Phó Duẫn Thừa chỉ đơn giản cất một bước lớn rồi khóa gối ở trên giường, đôi tay để ở sau đầu, tư thái nhàn nhã dựa vào đầu giường.

Anh mắt lạnh nhìn Lâm Nhụy bởi vì khó nhịn dục vọng mà gấp đến độ mồ hôi đầy đầu nhưng lại không hề có chút ý tứ muốn giúp đỡ cô giải khát.

Mỗi một lần Lâm Nhụy đem sắp nhắm tiểu huyết xuống ngay cây côn thịt lớn kia thì đều bị Phó Duẫn Thừa linh hoạt tránh thoát.

Anh cười lạnh, trên mặt không lưu tình chút nào mà nói: "Không biết là tiểu huyết của em đã bị bao nhiêu người làm qua rồi nhỉ? Quá bẩn."

Sắc mặt Lâm Nhụy trắng bệch, nước mắt ủy khuất chảy xuống rồi lại thừa dạ không dám phản kháng bởi vì lời anh nói đều là sự thật.

Nhưng biểu tình ghét bỏ của Phó Duẫn Thừa vẫn khiến trái tim cô khó chịu.

“Giáo sư, vậy thầy có thể sờ vú em Không? Em mới vừa tắm xong, không dơ đâu!”

Cô muốn nhận được sự an ủi từ trên người anh nhưng anh lại không muốn làm cô. Nghĩ tới nghĩ lui, cô đành phải dùng tay nâng một bên vú đầy đặn rồi lấy lòng dăng lên trước mặt anh.

Phó Duẫn Thừa tùy ý nhìn lướt qua.

Cô có được một đôi vú rất đẹp. Vú cô giống hệt như cái bánh bao, vừa trắng vừa to, hơn nữa lại không hề có dấu hiệu xệ xuống mà còn cao cao chót vót, đỉnh hai đoá hồng anh run rẩy đang chờ người ngất lầy.

Anh không chút nào để ý mà vươn tay bóp chặt lấy núm vú hồng điểm rồi dùng sức nhấn một cái.

“Đau...” Lâm Nhụy hít khí lạnh, đau đến mức cô sắp chảy cả nước mắt ra.

Phó Dẫn Thừa làm như nhìn không thấy mà ngược lại vươn một cánh tay khác ra, hai tay anh giống như hai cây bút cùng vẽ, anh thô bạo lôi kéo núm vú, vừa véo vừa bóp.

Móng tay nhéo ở trên núm vú tạo thành các loại dấu vết có hình dạng trắng non, núm vú cũng bị kéo dài ra.

Núm vú thực nhanh đã bị chơi đến cứng lên và phồng to rất nhiều. Vú sưng, cho dù chỉ nhẹ nhàng đụng vào nhưng cũng có loại cảm giác đau đớn truyền đến đại não của cô.

Chỉ là mơ hồ, trong đau đớn, cô còn có chút mặc danh khuấy khoả.

Đau và sướng, chắc là nói kiểu như vậy.

Thấy biểu tình của Lâm Nhụy không hề thông khổ, thậm chí còn mang theo chút hưởng thụ thì sắc mặt Phó Dẫn Thừa lạnh lên.

Đối với vú to vừa trắng vừa mềm, anh không chút nào thương hương tiếc ngọc mà hung hăng vỗ một cái tát lên đó.

Vú to ngay lập tức trở nên đỏ bừng, nóng rát đau, mặt trên còn in hằn một dấu tay.

“Tao hóa, chơi vú em kiểu này mà em còn có thể cảm thấy sung sướng sao?!”

Anh lạnh lùng cười.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muốn diệt dân đọc chùa qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hết hy vọng

Edit: Va

Beta: Su + Sakura

Suốt một đêm? Lâm Nhụy bởi vì dục vọng không chiếm được thỏa mãn nên luôn miệng khóc thút thít và cầu xin cùng khát vọng.

Bàn tay to kia vuốt ve qua mỗi một chỗ da thịt của Lâm Nhụy và để lại nhiều dấu vết tím tím xanh xanh, tiểu huyết và núm vú cũng bị người đàn ông ác ý tra tấn thành bộ dáng sưng đỏ bất kham. Nhưng mặc cho cô có động tình đến như thế nào thì Phó Dẫn Thừa vẫn không chịu thỏa mãn cô. Chẳng sợ còn thịt lớn dưới háng cũng đã phình sưng đau nhưng anh vẫn cứ giữ khư khư và cố chấp không thể lay chuyển.

Hai người cứ như vậy tra tấn nhau suốt một đêm.

Ngày hôm sau trùng hợp lại là thứ Bảy, bởi vì không có tiết học nên khi Lâm Nhụy từ trên giường tỉnh lại thì đã không còn thấy thân ảnh của người đàn ông ở bên cạnh, căn phòng trống rỗng. Nếu không phải ứ thanh còn ở trên người thì Lâm Nhụy sẽ cho rằng đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng, cô không biết liêm sỉ quyến rũ Phó Dẫn Thừa và phải nhận lại “Trùng phạt”.

Thở dài, cô thật cẩn thận mặc xong quần áo và chuẩn bị xuống buồng vệ sinh dưới lầu để rửa mặt.

Mới bước đi một chút thì nơi riêng tư bí ẩn ở giữa hai chân liền truyền đến cảm giác đau đớn, môi âm hộ mảnh mai sau khi bị ngón tay của người đàn ông thô bạo đối đãi thì đã có chút trầy da và nhòe ra ở bên ngoài, hiện tại còn chưa khô phục lại.

Lâm Nhụy chỉ có thể tận lực rộng mở chân, tư thế bước đi quái dị.

Lúc đi ngang qua phòng sách thì chỉ thấy cửa hơi khép hờ, bên trong truyền đến tiếng gõ bàn phím cùng với bóng dáng cao lớn trầm mặc của người đàn ông.

Cô suy nghĩ thầm muốn vào trong thăm hỏi một tiếng nhưng khi nhớ đến hành vi đối xử với cô giống như dã thú hôm qua của Phó Dẫn Thừa cùng cặp mắt lạnh băng thấu xương kia và nhìn không thấy chút ý thương tiếc đó, Lâm Nhụy liền run lập cập.

Cô tập tễnh bước xuống cầu thang.

Trong buồng vệ sinh sắp xếp chỉnh tề mấy thứ đồ dùng nam tính đơn giản như xà phòng, sữa tắm và dầu gội. Tất cả đều đã dùng hết một nửa, bên cạnh còn để một cái dao cạo râu và không hề có một thứ đồ dùng nào thuộc về nữ chủ nhân của căn nhà này.

Bởi vậy nên có thể thấy được trình độ thô sơ của ngôi biệt thự.

Tâm tình vốn uể oải của Lâm Nhụy nguyên giờ đã có chút tốt lên

Đánh răng xong, cô lại tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm. Sau khi chỉnh chu cho bản thân xong, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt trong gương của mình, cô nỗ lực kéo kéo khóe miệng để lộ ra một cái mỉm cười làm bản thân thoát nhìn đã khôi phục chút ít thần thái.

Ngay sau đó, cô lại đi vào phòng bếp, buổi sáng ăn đồ thanh đạm tốt hơn nên cô tính nấu cháo trứng muối thịt nạc.

Rửa sạch nguyên liệu nấu ăn xong rồi làm và bỏ vào nồi, lúc cô nấu cháo thì ứng dụng WeChat lóe sáng.

Vừa mở ra thì thấy là tin nhắn từ một người bạn gửi tới.

“Tra được rồi, nick name của tên đó là Lão Tử Vô Địch Thiên Hạ, mấy việc còn lại không biết, tớ chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi!”

“Cảm ơn.”

Lâm Nhụy hơi hơi mỉm cười. Cô mở di động ra rồi ấn game Vương Giả Vinh Quang, tiến vào giao diện đăng nhập xong và add với người bạn tốt kia rồi tìm tòi cái nick name “Lão Tử Vô Địch Thiên Hạ” này.

Cũng may là Vương Giả Vinh Quang không cho phép được đặt tên nick trùng nhau nên cô rất nhanh đã tìm ra.

Cô click xem danh tính của người kia, avt là một nam sinh anh tuấn, mũi cao thẳng, mày rậm mắt to, khóe miệng xấu xa hơi nhếch, cười đường hoàng tà tử, bên tai phải còn đeo một chiếc khuyên tai kim cương lấp lánh sáng lên.

Đúng là người cô muốn tìm.

Đại giáo thảo Hàn Vũ kiêm công tử nhà thị trường, là con nhà quan giàu có danh xứng với thực.

Lâm Nhụy gửi lời mời kết bạn xong sau đó lẳng lặng chờ đợi hồi âm.

Cô đặt avt là ảnh chụp một bên sườn mặt đón ánh sáng của mình, tuy không thấy rõ mặt nhưng lại có thể cảm giác được cô gái trong ảnh chụp thanh thuần động lòng người.

Vừa cầm di động chờ đợi vừa trông nồi cháo, qua gần 20 phút, cháo đã nấu xong, lời mời mới vừa gửi đi lúc này lại giống như đá chìm đáy biển, không hề có một chút hồi âm.

Lâm Nhụy đành tắt game rồi hết sức chuyên chú coi chừng nồi cháo.

Cháo nấu xong, cô liền múc vào hai cái bát rồi lại hâm nóng bánh bao chay mà hôm qua mới mua ở siêu thị, sau đó làm tiếp một đĩa dưa muối nhỏ, bữa sáng xem như đã hoàn thành.

Cô lại nhìn di động một lần nữa, đã 11 giờ rưỡi.

Còn Phó Duẫn Thừa vẫn đang ở trên lầu và không hề xuống dưới.

Lâm Nhụy tìm cái khay rồi bưng phần ăn của Phó Duẫn Thừa lên lầu hai.

Đứng ở trước cửa phòng sách, cô thử tính gõ gõ cửa phòng khép hờ. “Phó giáo sư, bữa sáng đã làm xong.”

Bên trong không có ai đáp lại.

Lần này, cô trực tiếp đi vào.

Chỉ thấy bức màn trong phòng gắt gao trùm chặt, ánh sáng u ám, chỉ có ánh sáng sâu kín của màn hình máy tính và thân ảnh ngồi trước bàn máy tính của Phó Duẫn Thừa.

Cô bước về phía bên phải của Phó Duẫn Thừa rồi nhẹ nhàng đặt khay ở cạnh bàn.

Từ góc độ này nhìn qua thì sườn mặt của Phó Duẫn Thừa kiên nghị, môi mỏng lạnh băng mỉm, mặt vô biểu tình tựa như một tác phẩm được điêu khắc tinh mỹ.

Nhưng anh lại không thèm nhìn Lâm Nhụy lấy một cái. Anh vẫn làm việc như không có gì.

Đủ để cho thấy thái độ của anh.

Trong lòng Lâm Nhụy lên men, cô không được ưa thích đến như vậy sao?

Đêm qua, thân thể của Phó Duẩn Thừa đã phản ứng rõ ràng là rất muốn cô, cô đối với anh cũng không phải là không hề có lực hấp dẫn.

Cô cố nén sự chua xót sâu trong nội tâm rồi ôn nhu nói: “Giáo sư, em biết chuyện ngày hôm qua là do em sai, sau này em sẽ không làm như vậy nữa. Thầy ăn com trước đi.”

Ngón tay gõ bàn phím của Phó Duẩn Thừa dừng lại nhưng anh vẫn không chịu nhìn cô như cũ.

Lâm Nhụy lại nói thêm vài câu nhưng đến nửa ngày vẫn không được anh đáp lại.

Cô đã tan nát cõi lòng: “Nếu giáo sư không muốn thấy em thì em lập tức sẽ đi và không tiếp tục làm chương mất thầy nữa!”

Dứt lời, Lâm Nhụy quật cường lau nước mắt bất tri bất giác chảy ra rồi xoay người rời đi.

Sau khi cô rời đi, trong phòng lại khôi phục an tĩnh lạnh như nước.

Ánh sáng màn hình phản chiếu gương mặt anh tuấn của Phó Duẩn Thừa.

Trong cặp mắt kia tràn ngập tự trách, thống khổ và giãy giụa.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Kịch tính chưa >< Giữ lời rồi nhé >< Vẫn chưa thịt chân chính ahiho >< Chuyện gì sẽ xảy ra >< Cứ 800 vote lại được tặng chương nhé ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Gặp được Lục Trạch

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy khóc lóc rời khỏi nhà của Phó Duẩn Thừa.

Sự thật đã chứng minh rằng khi cả người cô cảm thấy không vui thì tiếp theo còn sẽ xảy ra càng nhiều rắc rối. Sau khi ra khỏi nhà của anh, cô mới phát hiện nơi đây đều là khu biệt thự và nó nằm ở bên ngoài nội thành. Những người ở đây khi đi ra ngoài đều là đi xe riêng nên chỗ này không có xe buýt và xe taxi đi ngang qua.

Cầm di động tra xét xung quanh một chút, trạm giao thông công cộng gần đây nhất cũng cách nơi cô đứng khoảng 2 km.

Cô chỉ có thể đeo balo và cầm di động bước đi trên con đường cái vắng tanh.

Mặt trời hôm nay rất chói, ánh sáng nóng hừng hực chiếu lên trên người làm cô thật sự vừa mệt vừa bức bối. Cô đột nhiên cảm thấy giống như toàn bộ thế giới đều đang đối nghịch với mình. Hai chân còn có chút đau, khi đi đường thì giống như bị tra tấn, cô vừa đi vừa rơi nước mắt và thương tâm bởi vì sự lạnh nhạt của Phó Duẩn Thừa.

Cho dù là như vậy nhưng khi người ở bên ngoài nhìn vào thì sẽ thấy là cảnh tượng mỹ nữ đang rơi lệ, đặc biệt là dáng người của cô gái đẹp này thực không tồi và rất hấp dẫn trông mắt người khác.

Có 1 - 2 người đàn ông trung niên mở siêu xe mời Lâm Nhụy lên ngồi chung nhưng cô đều từ chối hết. Cũng không nhìn xem lại bộ dáng của bản thân đi, vừa bụng phệ lại còn béo phì và lớn tuổi, chỉ sợ là khi cởi quần ra thì còn thịt còn không đủ để nhét kẻ răng.

Đương nhiên, điều quan trọng hơn là họ vừa già vừa xấu, quả thực là kém xa ngàn dặm so với Phó Duẩn Thừa.

Chỉ có điều là Phó Duẩn Thừa lại đối xử nghiêm khắc tàn khốc với cô...

Hơn nữa, cô còn bị tên dê tiện Trương Lục kia làm hại mấy ngày nay cũng rất khó tới trường học...

Lâm Nhụy rầu rĩ đi bộ. Cô cảm thấy rất sốt ruột với mấy chuyện phiền phức này.

Đột nhiên thấy khó thở, cô oán hận dùng chân đá một viên đá trên mặt đất.

"Ai u."

Chân của Lâm Nhụy đau đến phát điên, cô hô lên một tiếng.

Thật là tự làm bậy không thể sống mà, rõ ràng là đi đá cái hòn đá nhỏ kia, kết quả lại dùng sức quá lớn mà thu chân không được nên trực tiếp đá lên đầu của khối đá to bên cạnh.

Cô cúi người xuống rồi còi giầy ra xem xét nên không hề phát hiện ra có một chiếc Porsche không biết từ khi nào đã ngừng lại bên cạnh mình lặng yên không một tiếng động, một đôi chân dài bước xuống xe tiến đến gần Lâm Nhụy.

"Cô không sao chứ?" Giọng nói trầm thấp làm người mê muội.

Lâm Nhụy ngẩng đầu lên thì liền thấy, cư nhiên là người đàn ông mà mình gặp ở công viên trò chơi lần trước.

Lâm Nhụy nhớ lại lúc ấy, bởi vì thấy người đàn ông này lớn lên quá anh tuấn mà liền nhìn không được xuống tay, hai người thiên lời câu địa hóa, người đàn ông làm cô dục tiên dục tử ở trong buồng vệ sinh. Cô còn mơ hồ nhớ rõ hình như người đàn ông này tên là Lục Trạch, trên danh thiếp bị cô xé kia có viết như vậy.

Anh hôm nay ăn mặc tương đối nghiêm chỉnh, một thân tây trang màu đen, dáng người cao thẳng, tóc vuốt ra phía sau để lộ gương mặt trắng nõn trơn bóng, ngũ quan vốn thâm thúy càng thêm anh tuấn bức người.

Giờ phút này, mắt đen từ trên cao nhìn xuống Lâm Nhụy, ánh mắt anh sáng quắc.

Thực ra chỉ là tùy tiện làm một lần nên người đàn ông này cũng không được tính là bạn. Lúc này, anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô. Tình huống này khiến Lâm Nhụy không khỏi có chút xấu hổ.

Đặc biệt là khi cô đang chật vật mất mặt thế này, cũng không biết là Lục Trạch đã thấy được nhiều hay ít.

"Không sao!"

Cô ngồi xổm ở dưới đất, ngón cái bên chân phải đã bị trầy, mắt cá chân còn lưu lại vết trầy da đêm qua do té ngã ở trong phòng tắm. Thật xui xẻo, hai vết thương đều ở cùng trên một chân, cô đây là đang gặp phải cái vận đen gì nhỉ?

Lâm Nhụy ngẩng đầu hỏi Lục Trạch: "Mà tại sao anh lại ở đây?"

Lục Trạch cười cười: "Nhà tôi ở phía trước, đang trên đường về nhà lấy văn kiện thì liền nhìn thấy cô."

Kỳ thật thì anh đã quan sát Lâm Nhụy từ xa một hồi lâu.

Trên đường sắp về đến nhà, vốn chỉ tùy ý quét tầm mắt ra ngoài cửa sổ nhưng không ngờ rằng lại thấy được một thân ảnh quen mắt làm Lục Trạch có chút không thể tin tưởng.

Vốn tưởng rằng là nhìn lầm nên anh cố ý lái xe với tốc độ chậm nhất, hai mắt lại nhìn xuyên thấu qua cửa sổ nhiều thêm một chút, cuối cùng thì cũng xác định được.

Đây là cô "Lâm tiểu thư" đã cùng anh làm tình mãnh liệt ở buồng vệ sinh trong công viên trò chơi cách đây mấy ngày.

Cô "Lâm tiểu thư" này thật sự là quá hợp khẩu vị. Anh còn nhớ rõ như in tình cảnh đắm đuối khi cô bị cây côn thịt dưới háng mình làm đến cao trào, cái miệng nhỏ đỏ búng phun ra tiếng rên rĩ mê người cộng với tiểu huyết chảy vừa liếm mút vừa có thể chảy ra nước, mọi thứ trên người cô đều làm anh còn mãi hồi tưởng lại dư vị cho đến tận bây giờ.

Nhưng ngay cả tên cô mà anh cũng không biết. Lục Trạch đã cố ý tự mình đưa cho cô một tấm danh thiếp, bên trên có viết cách thức liên hệ trực tiếp với anh. Anh còn tính toán ngẫu nhiên "Liên hệ" với cô một chút cũng không tồi.

Ai ngờ, qua đã lâu như vậy mà không hề có cuộc điện thoại nào của cô gọi tới.

Trong lòng Lục Trạch có chút tiếc nuối nhưng anh cũng không thêm để ý. Dù sao cũng chỉ là một lần gặp gỡ tình cờ và chơi đùa với nhau mà thôi.

Ai mà ngờ rằng, hai người họ lại còn có cơ hội gặp nhau lần thứ hai. Hơn nữa, lần này, tình cảnh của "Lâm tiểu" hình như có chút chật vật.

Lục Trạch ngồi ở ghế cầm lái nghiền ngẫm nhìn Lâm Nhụy một mình đáng thương đi ở trên đường lớn, nhìn cô rầu rĩ không vui đá cục đá, sau đó bị cục đá làm cho bị thương...

Lúc này, anh mới bước từ trên xe xuống, cũng bởi vậy nên mới xảy ra một màn này.

Lâm Nhụy nhìn theo phương hướng mà Lục Trạch chỉ, đúng là khu biệt thự cô vừa rời khỏi. Hóa ra là Lục Trạch và Phó Duẩn Thừa ở trong cùng một khu nhà, khó trách vì sao mà cô gặp được Lục Trạch ở đây.

Lâm Nhụy bừng tỉnh ngộ.

Lâm Nhụy vừa định chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì lại thấy Lục Trạch nhìn mất cả chân cùng với ngón chân bị thương của mình. Anh săn sóc nói: "Lâm tiểu thư, cô cứ lên xe của tôi trước đi đã, tôi đưa cô tới tiệm thuốc."

Lục Trạch tới thật là đúng lúc.

"Cảm ơn anh Lục."

Lâm Nhụy gật đầu đồng ý, cô vốn đang phát sầu không biết nên trở về nhà như thế nào, hiện tại thì Lục Trạch lại chủ động đề nghị trước, tuy quan hệ của hai người tương đối xấu hổ nhưng cũng được coi là giải quyết được khó khăn của cô bây giờ.

Tiếp theo, Lục Trạch đỡ Lâm Nhụy lên xe, an trí cho cô ngồi ở trên ghế phụ xong, sau đó anh cũng liền ngồi lên xe.

"Thất đại an toàn cho tốt đi." Giọng điệu của Lục Trạch ôn hòa.

Lâm Nhụy thiếu chút nữa đã quên, nghe Lục Trạch nhắc nhở, cô liền vội vàng cúi đầu thất đại an toàn.

Lục Trạch ngồi ở bên cạnh cong cong môi. Anh nghiêng thân thể qua bên phải rồi vươn tay qua. "Để tôi đeo giúp cô."

Dứt lời, anh duỗi tay qua bên phải Lâm Nhụy rồi kéo đai an toàn qua, cánh tay cường kiện giống như vô tình cọ qua trước ngực Lâm Nhụy như 1 ngón gió phát qua và thất đại an toàn cho cô xong. Toàn bộ động tác của anh rất đẹp mắt, liền mạch và lưu loát.

Lúc thất đại an toàn, ánh mắt anh thực chuyên chú, động tác của ngón tay cũng thực ôn nhu, có hô hấp tinh mị phun vào trên cần cổ trần trụi của Lâm Nhụy, cảm giác tê tê đại đại.

Lâm Nhụy rung động tâm thần.

Nhưng chờ đến khi cô nhìn lại Lục Trạch thì anh đã ngồi thẳng. Trên mặt anh treo tươi cười nhàn nhạt, thoạt nhìn ôn tồn lễ độ.

Mặc cho ai nhìn cũng đều đến tán thưởng một tiếng anh là tuýp đàn ông ga lăng.

Ấn ngôi sao và vote đy nà >< Vì không đủ 800 vote nên hnay 1 chương thoy nhé muahaha >< Thời hạn tặng 2 chương chỉ có hiệu lực đến 10h đêm hôm sau thôi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xoa thuốc

Edit: Va

Beta: Su

Xe vững vàng chạy.

Lục Trạch đặt tay ở trên tay lái rồi tùy ý hỏi: "Lâm tiểu thư, sao cô lại một mình ở nơi này?"

Lâm Nhụy thần sắc buồn bã. Cô không quá muốn trả lời vấn đề này.

"Bạn của tôi ở đây." Cô nhẹ nhàng băng quơ nói.

Bạn?

Là dạng bạn gì mà đã biết rõ cô không dễ gọi xe ở đây, buổi chiều lại để cô đi bộ một mình đi ở bên ngoài?

Lục Trạch nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lâm Nhụy, thấy đôi mắt cô hơi hơi sưng đỏ, hình như là mới vừa nãy có khóc.

Anh suy tư nhưng không hề truy vấn.

Không khí lập tức lặng im, hai người đều không hề nói chuyện.

Có lẽ là quá mức an tĩnh nên Lâm Nhụy thậm chí có chút xấu hổ.

Cũng may là xe thực nhanh đã ngừng lại ở một ven đường.

Sắc mặt của Lục Trạch như thường đặn dò: “Chờ tôi.” Nói xong, anh liền vội vàng xuống xe.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Lâm Nhụy thấy Lục Trạch lách mình vào tiệm thuốc bên cạnh đường cái, thế mới biết hóa ra là anh đi mua thuốc cho cô.

Cô nao nao.

Không quá vài phút, Lục Trạch ra tới. Anh mở cửa xe ra, ngồi vào ghế điều khiển xong rồi đặt bao nilon nhỏ trong tay mình ở trước mặt Lâm Nhụy.

“Đây là thuốc mỡ chuyên trị vết trầy da.” Vừa nói, Lục Trạch vừa lấy từ trong bao nilon ra một cái lọ thuốc màu nâu nhỏ rồi mở hộp ra ý bảo Lâm Nhụy nâng chân lên.

Lâm Nhụy chần chờ. Cô không thể tin tưởng hỏi: “Anh muốn giúp tôi xoa thuốc sao?”

“Có cái gì mà không thể sao?”

Lục Trạch nhướng mày, bàn tay to thuận thế với qua đùi phải của cô, đem chân bị thương để lên giữa chỗ ngồi để anh có thể bôi thuốc.

Việc đã đến nước này, Lâm Nhụy chỉ có thể theo ý anh.

Gót chân nhỏ với hình dạng duyên dáng cứ như vậy tùy ý bại lộ ở dưới mí mắt của Lục Trạch, năm ngón chân trắng nõn, tinh oánh dịch thấu, mà vết trầy da màu đỏ ở chỗ ngón chân cái hiện lên nổi bật.

Anh quan sát chỗ bị thương của cô thì phát hiện vết trầy chỗ ngón chân tuy không lớn nhưng lại có chút thâm, hiện tại lại đang mùa nóng, sợ nhất là bị cảm nhiễm.

Phải tiêu độc trước mới được.

Lục Trạch buông hộp thuốc xuống rồi lấy từ túi trong túi ra khăn giấy tiêu độc xong bắt đầu nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương cho cô.

“Tê...”

Khoảnh khắc khăn giấy dán lên miệng vết thương kia thì đau đớn như kim đâm truyền đến, Lâm Nhụy nhịn không được mà hít hà một hơi.

“Đau là bình thường, ráng chịu một chút thì tốt rồi.” Lục Trạch mở miệng ôn nhu an ủi, động tác trên tay vẫn tiếp tục như cũ nhưng hình như có mềm nhẹ hơn chút.

Lâm Nhụy gật gật đầu.

Lâm Nhụy muốn nói rằng mình không phải em bé và đau là bởi vì phản ứng sinh lý bình thường tại cô từ nhỏ đến lớn không hề bị thương nhiều. Người nghèo bị trầy da thì có sao? Cô không có yếu ớt như vậy.

Nhưng khi nhìn về mặt nghiêm túc của Lục Trạch, cô lại đột nhiên không nói ra được.

Tuy biết rõ người đàn ông này là điển hình lá cờ hồng kỳ ở nhà không ngã nhưng bên ngoài cờ màu phiêu phiêu, nói không chừng tất cả những việc anh làm hiện tại đều là vì để chơi cô thôi. Nhưng lúc này, Lâm Nhụy vẫn như cũ mà không tự chủ được bản thân và sinh ra một ít cảm động.

Đặc biệt là tâm tình hôm nay của cô phá lệ uể oải.

Một người đàn ông dịu dàng trầm thiết như thế này đúng là hợp với yêu cầu hiện tại của cô.

Trầm ngâm một chốc xong, Lâm Nhụy đột nhiên nói: “Chúng ta làm một hồi đi.”

Thanh âm của cô rõ ràng truyền vào lỗ tai Lục Trạch.

Trong mắt Lục Trạch hiện lên vẻ hơi kinh ngạc, thực nhanh lại khôi phục bình tĩnh, anh thông dong tươi cười.

Anh cười khê: “Không vội.”

Hai chữ ngắn ngủn lại được anh diễn tả thân mật và mang theo ý trêu chọc.

Lâm Nhụy mặt đỏ, cô sốt ruột khi nào a?

Cô mới không vội.

Muốn mở miệng nhưng hình như ở trong ánh mắt mỉm cười của anh, tất cả suy tư của cô đều bị nhìn thấu. Lâm Nhụy bị nghẹn trở về.

Cô đơn giản quay mặt sang bên sườn khác làm bộ như đang xem phong cảnh ngoài cửa sổ và tùy ý để Lục Trạch xử lý miệng vết thương cho mình.

Tĩnh tế và cẩn thận thoa nước thuốc rồi dán băng keo cá nhân cho cô xong, cuối cùng cũng xem như xong việc.

Lục Trạch giờ tay vỗ vỗ đôi chân thon dài trắng nõn trước mặt: “Xong rồi!”

Xúc cảm da thịt trong tay cực tốt làm anh nhịn không được lại tùy tay nhéo nhéo vài cái.

Không thể không nói, thân thể của cô đúng là hoàn mỹ, không chỉ có một cái tiểu huyết chắt hẹp vô cùng mà cô còn có một đôi chân thon dài mê người. Đôi chân này nếu mô tả theo trên mạng mà nói thì chính là "chân chơi năm" trong truyền thuyết."

Điều này làm Lục Trạch không cảm có chút tâm viên ý mãn, chỗ nào đó dưới hạ thân cũng phình to lên, có loại cảm giác phi thường muốn phát tiết.

Chỉ là trước mắt ở đường cái lớn, lại có chút không thích hợp.

Anh lại khởi động xe xong dùng giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính hỏi: “Tới nhà cô hay là khách sạn?”

Lâm Nhụy mới đem chân thu hồi xong.

Nghe lời Lục Trạch nói, cô ngay lập tức hiểu rõ thâm ý trong đó. Suy nghĩ qua một chút, cô đáp: “Hay là cứ tới nhà tôi đi.”

Tiểu Mỹ còn chưa trở về.

Nhà cô cũng không có ai.

Đêm qua quá mức tra tấn, cô lúc này cần gấp một hồi làm tình kịch liệt để phóng túng bản thân.

“Được.”

Hai người liếc qua nhau và đều sôi nổi thấy được lửa nóng từ trong đáy mắt của đối phương.

Xe chạy nhanh như bay...

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Lục tổng qass óach >< Team vẫn đọc cmt của mấy bẹn thường xuyên nhé >< Nghe bảo đã tìm được convert của bộ này rồi, nhjư bạn đọc rồi thì thôi mấy bạn đừng đọc của bên team nữa ~ Chứ cứ bàn tán với bất mĩ hết vậy thì cần gì team edit nữa chứ? Huhu ~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngoài tầm đạo đức

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Không thể không nói, Lục Trạch là một con người rất cẩn thận.

Xe dừng trước cửa khu nhà Lâm Nhụy, anh cũng không cùng cô xuống xe, mà là Lâm Nhụy đi trước, còn anh thì ở phía sau không nhanh không chậm đi theo.

Khoảng cách xa như vậy, người khác cũng sẽ không đoán được quan hệ giữa hai người, thậm chí còn sẽ cho rằng bọn họ vốn không hề quen biết.

Lâm Nhụy đối với việc này cũng không có gì dị nghị, dù sao thì Lục Trạch cũng là đàn ông đã có vợ, cẩn thận cũng là chuyện nên làm. Hơn nữa, cô và anh cũng sắp làm một ít chuyện ngoài tầm đạo đức nên cô không muốn chuốc thêm phiền toái cho mình.

Đến nhà, sau khi mở cửa, bên trong quả nhiên không có người. Tiểu Mỹ chưa trở về nhưng khoá cửa lại có dấu vết như bị người cạy mở. Cũng may là bởi vì lúc trước khi thuê nơi này, cô cùng Tiểu Mỹ đã suy xét qua bản thân đều là con gái, lại còn đang độc thân, ở đây thì không quá an toàn nên cô ý tìm thợ làm thêm khoá, nếu không mà chỉ dựa vào khoá cửa cũ thì đã sớm bị cạy ra.

Ai mà đến nỗi đi cạy cả cửa, không cần nói cũng biết.

Lời Phó Duẫn Thừa nói chính là sự thật.

Có người muốn cưỡng gian cô.

Lâm Nhụy thở dài, cô buông túi xách trong tay, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ.

Lục Trạch bước đi nhẹ nhàng lên cầu thang, nơi ở của Lâm Nhụy có cấu trúc như một tiểu khu cũ, nên cầu thang thoát nhìn có chút cổ xưa, âm thanh gầy da vang lên ở hàng hiên đơn sơ, phá lệ rõ ràng.

Lúc trước hai người ở trên xe đã thêm WeChat của nhau, dựa theo địa chỉ của WeChat, anh có thể tìm được số nhà của Lâm Nhụy.

Nhìn đến cửa nâu đỏ khép hờ, anh không chút do dự, đẩy cửa bước vào.

Lọt vào tầm mắt là phòng khách chính tề đơn giản, nhà tuy nhỏ nhưng là chỗ ở của con gái nên cách trang trí thập phần ấm áp.

Lục Trạch tùy ý nhìn quanh, không thấy thân ảnh người con gái kia đâu.

Bắt quá cửa phòng ngủ cũng mở ra, Lục Trạch dừng một chút rồi cất bước đi vào.

Trên mặt anh tuần điểm nụ cười mỉm bình tĩnh mà thông dong, giống như một thân sĩ ưu nhã, như là nơi hấn bước vào không phải là phòng ngủ của một ai đó mà là tham gia một tiệc rượu long trọng.

Khi thấy thân ảnh người con gái đang nằm trên giường bông, mắt đen đột nhiên cứng lại.

Phong cảnh quyến rũ nhất, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi đúng không?

Cô gái đang dựa đầu vào cạnh giường, thân mình nằm hơi nghiêng nghiêng, váy lụa mỏng manh màu đen bao trùm trên da thịt ónh nhuận, áo ngủ này cực kỳ gợi cảm, ngực áo xẻ hình chữ V rất sâu, bởi vì tư thế của cô, vốn là đôi gò bông trời sinh rất lớn thoát nhìn càng thêm sóng gió mãnh liệt, ở giữa khe rãnh thật sâu kia, đủ để bất luận nam nhân nào cũng hạnh phúc chết chìm ở trong đó.

Váy lụa rất ngắn, chỉ che khuất được chỗ căn đùi, trắng nõn thon dài tùy ý gác chéo, phong cảnh phần bên trong đùi như ẩn như hiện, càng tăng thêm vài phần thần bí.

Mà Lâm Nhụy giờ phút này lại đang mở to con ngươi ngập nước, mị nhãn như tơ nhìn anh.

Còn đâu nửa phần bộ dạng thanh thuần của lúc trước.

Đây rõ ràng chính là một tiểu yêu chuyên hút tinh huyết của đàn ông.

Lục Trạch hí mắt, thanh âm trầm thấp vang lên mang theo vẻ trêu đùa: “Như thế nào, chuyên môn của cô là nằm trên giường quyến rũ và chờ tôi làm cô sao?”

Về mặt của anh thả lỏng, cười phong lưu tà tử. Anh không hề ngại trang ra bộ dạng thân sĩ văn nhã ở trước mặt Lâm Nhụy như vừa nãy, đây mới chính là con người thật của anh.

Một nam một nữ, ở trong phòng, xé rách vỏ áo ngoài đạo đức, không chút nào để ý bại lộ dục vọng nguyên thủy nhất của loài người.

Giao phối!

Không gì có thể so với việc làm tình còn làm cho tâm tình của người ta cảm thấy sung sướng.

Lâm Nhụy khẽ cắn môi đỏ, sóng mắt nhìn anh một cái: “Biết vậy mà còn không mau tới?!”

Thanh âm cô vừa ngọt vừa mị, phối hợp với thân thể, biểu tình, nhất cử nhất động đều đang dụ hoặc thần kinh của người đàn ông.

Lục Trạch cong môi, bàn tay vung lên cởi áo khoác bên ngoài tây trang rồi tùy ý ném nó lên trên giường xong chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Nhụy.

Anh cúi người, dễ như trở bàn tay ngậm lấy môi đỏ của cô.

Tay phải giữ ở sau đầu cô, cánh môi hai người găt gao tương dán, hung hăng cắn xé, lôi kéo.

Hơi thở đàn ông mang tính xâm lược làm Lâm Nhụy không khỏi thất thần. Cô theo bản năng phối hợp theo động tác của Lục Trạch, làm đầu lưỡi linh hoạt của anh hoạt tiến vào khoang miệng chính mình, ở trong công thành đoạt đất, tùy ý cọ rửa mỗi một góc trong miệng cô, cùng cái lưỡi của cô dây dưa vừa thân mật lại vừa tình sắc.

Hai người vừa thân vừa liếm một lúc lâu sau Lục Trạch mới buông Lâm Nhụy ra.

Lục Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ hồng nhuận của cô cùng bộ dáng thờ hờn hờn, con ngươi màu đen lại có phần sôi trào quay cuồng.

Anh chỉ vào trong quần tây căng phồng của mình, dùng vài tiếng gọi cảm mang theo hơi thở dốc: “Bảo bối, tiểu đệ của tôi cứng rồi.”

“Giúp tôi ăn nó một chút.”

Á

n ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >> Cùng chào đón beta mới của team nhé >< Minh Minh cute ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nguyên cây vào động

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Không chỉ mình Lục Trạch khó chịu, Lâm Nhụy lúc này cũng chẳng kém gì anh, thân thể của cô phá lệ mất cảm, hạ thể đã trào dâng ham muốn và cực độ hưng không, tiểu huyết khát vọng cơn thịnh lớn cảm trong cơ thể mình.

Tay nhỏ của Lâm Nhụy kéo khóa quần tây của Lục Trạch xuống rồi lôi khẩu AK được giấu ở bên trong quần lót ra.

Cơn thịnh lớn cùng nổi gân xanh lên bốn phía, còn phun ra chút dịch nhầy ở bên ngoài, thoát nhìn khiến con người ta thập phần phần chấn.

Đã lâu không thấy ~

Nó vẫn oai hùng soái khí như vậy.

Lâm Nhụy búng nhẹ quy đầu của cơn thịnh và thân thiết cùng với nó. Lâm Nhụy có chút mong chờ màn tiếp đón khiến cô dục tiền dục tử, tay nhỏ của cô cảm thấy gay rồi hoạt động lên xuống thập phần thuần thực.

Cơn thịnh ngày càng hưng phấn nên tiết ra nhiều dịch nhầy, Lâm Nhụy kẻ sát môi đỏ vào cơn thịnh rồi ngâm vật nóng ấm kia vào.

Mùi hương quen thuộc cùng vị tanh nồng tràn vào khoang miệng, không chỉ không làm người khác cảm thấy phản cảm mà ngược lại làm Lâm Nhụy càng thêm say mê, cái lưỡi thơm tho không ngừng quét quanh cơn thịnh, vừa mút vừa liếm, quả thực như đang tắm rửa một lần nữa cho nó, bọt nước trơn trượt bóng loáng.

Hơi thở của Lục Trạch càng thêm nặng nề. Từ lúc Lâm Nhụy liếm cơn thịnh cho anh thì hai tay của anh cũng không hề nhả rời. Anh luồn tay vào trong váy lụa mỏng rồi vuốt ve và véo véo hai mảnh cánh hoa một chút xong lại dùng tay lớn bao phủ trên nhũ thịt khiến cô gái tuổi trẻ có thể hưởng thụ khoái cảm, da thịt co giãn cùng với hạ thể như bị kích thích mãnh liệt.

Cảm giác màn dạo đầu đã đủ, anh buông lỏng Lâm Nhụy ra rồi cởi bỏ quần áo trên người, toàn thân trần trụi lộ ra vai rộng mỏng hẹp và dáng người săn chắc.

Mặc quần áo thì nhìn gầy nhưng khi cởi ra lại rất có thịt, cơ bắp không khoa trương giống như kiểu cổ tinh tập thể hình nhưng mỗi một đường cong đều cực kỳ tuyệt đẹp và lưu luyến, bên trong đó ẩn chứa thật lớn lực bạo phát.

Nếu xét riêng về phần năng lực của người đàn ông này thì Lâm Nhụy đã sớm nếm thử qua. Chỉ cần anh muốn thì tuyệt đối có thể làm bất luận một cô gái nào đến xuống giường cũng không được.

Nhớ lại cảnh lần trước khi hai người làm tình ở trong buồng vệ sinh kia, Lâm Nhụy nhịn không được mà liếm môi, trong mắt như có một hồ xuân thủy đang nhộn nhạo.

Lục Trạch vươn một ngón tay vói vào trong tiểu huyết của cô để dò xét, bên trong đã sớm ướt át, thậm chí còn ướt hơn so với trong tưởng tượng của anh.

Anh nhướn lông mày: “Xem ra là cô đã chuẩn bị tốt.”

Lâm Nhụy nằm ở trên giường. Cô tách hai đùi ra thành hình chữ M rồi dùng miệng thanh quyến rũ anh: “Mau tới đây đi.”

Chỉ thấy chỗ đùi trắng nõn, trong khu rừng rậm màu đen kiều nộn kia, mỹ huyết như cánh hoa sau cơn mưa, môi âm hộ còn đang thấm giọt sương, ướt đầm dề chờ đợi khách vào cửa.

Lục Trạch nhìn bộ dáng khó dần nổi của cô thì ngược lại không hề nóng nảy, anh lại thích thú trêu đùa cô.

“Cô cầu tôi thì tôi liền lập tức làm cô.”

Lâm Nhụy không cao hứng chu miệng. Cô nghĩ thầm, việc làm tình rõ ràng chính là đang thỏa mãn nhu cầu sinh lí của cả hai bên, vậy thì vì lẽ gì mà cô lại phải cầu xin anh.

Nhưng tên đã lấp trên cung thì không thể không bắn, cô đã sớm nhịn không được, còn nhìn sơ qua thì anh lại thông dong bình tĩnh, phỏng chừng nếu cô không mở miệng thì người đàn ông này thật đúng là sẽ trêu đùa cô thêm chốc lát.

Chẳng lẽ là tiểu huyết của cô không đủ mị lực sao?

“Cầu anh...” Cô cuối cùng vẫn phải khuất phục dưới dâm uy của người đàn ông.

Hình như là Lục Trạch cảm thấy còn chưa đủ. Anh dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

“Cầu tôi cái gì? Nói rõ ràng đi.”

Tên đàn ông thôi!

Lâm Nhụy giận dữ trừng mắt nhìn anh một cái, chỉ tiếc là hiện tại, đôi mắt của cô một mảnh trơn bóng, mị ý lan tràn, cái trừng mắt này không chỉ không có chút sát thương nào mà ngược lại càng giống như là đang nũng nịu quyến rũ anh, chọc đến hạ thân của anh nóng lên, bàn tay to nhịn không được mà捏o phần gò hồng hồng diễm của cô như đang trừng phạt.

“Mau nói. Cô không nói thì làm sao tôi biết được.” Lục Trạch áp lực tiếng thở dốc rồi thúc giục.

Được thôi! Nói thì nói.

“Tiểu huyết ngứa quá, cầu anh dùng côn thịt lớn thao tiểu huyết của tôi... Còn nữa... Nhũ thịt cũng rất ngứa...”

Lâm Nhụy rên rỉ, tiểu huyết còn đang cuộn cuộn không ngừng chảy nước, mà hiện tại, nhũ thịt kia cũng sưng to đến phát đau, cô vội vàng hy vọng được được sự âu yếm từ anh.

Lục Trạch dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô gái quyến rũ vận vẹo ở trên giường như rắn nước kia, khuôn mặt nhỏ thanh thuần bởi vì dục vọng mà trở nên vũ mị động lòng người, ánh mắt cơ khát nhìn chăm chăm hạ thân anh như là một tiểu dâm oa chờ người đến làm.

Khuôn mặt anh tuần cười như không cười, anh rụt rè nói: “Nhìn Lâm tiểu thư khó chịu như vậy, tôi đây liền giúp Lâm tiểu thư vậy!”

Nếu không phải côn thịt lớn ở hạ thân anh đã sớm vận sức chờ phát động và không ngừng tiết ra chất nhầy tanh tươi bán đứng anh thì Lục Trạch lúc này thoát nhìn thật giống như một thân sĩ nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Anh kéo Lâm Nhụy về phía mình một chút rồi tách hai chân trắng nõn kia ra, sau đó nhắm ngay giữa u kính ngập nước xong đâm thẳng vào trong một cái.

Nguyên cây vào động!

Thật sướng!

Hai người đồng thời phát ra một tiếng than thở thỏa mãn.

Á

n ngôi sao và cmt ủng hộ đy nã >< Có ai nhớ team hog ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bị cây gậy lớn thọc hồng rồi!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Quả nhiên là ướt, mềm và ẩm giống trong trí nhớ của anh.

Côn thịt đâm thật sâu vào trong tầng tầng lớp lớp thịt mềm, nó giống như bị vô số cái miệng nhỏ hút, tiểu huyết gắt gao bao bọc lấy thân gầy, sướng đến mức sống lưng anh có loại cảm giác tê dại rùng mình.

Cảm giác mất hồn đã lâu mới được hưởng lại.

Đã cảm qua nhiều tiểu huyết, sao cái trước mắt này lại không giống với những người khác?

Rõ ràng là chỉ mới cảm vào mà cũng đã làm anh sướng đến suýt chút nữa bất tỉnh.

Thân thể của Lục Trạch cương cứng, hai bên thái dương đã thấm ra một chút mồ hôi, anh không thể không hít sâu một hơi, muốn trì hoãn côn thịt trong chốc lát rồi động để tránh bị tiểu đâm oa dưới thân chê cười.

Lâm Nhụy lại không hài lòng.

Trống trải đã lâu, thế mà cây gậy của người đàn ông mới vào trong liền bất động, tiểu huyết bị côn thịt căng đến tràn đầy. Cô tạm thỏa mãn. Cùng lúc đó lại vừa nhột vừa ngứa giống như có một vạn con kiến đang bò ở mặt trên, tiểu huyết xuất hiện cảm giác hư không khó nhịn. Loại cảm giác này chỉ khi người đàn ông dùng sức làm cô thì cô mới có thể được đến giải khát.

Lâm Nhụy vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh rồi mở to con ngươi ngập nước dục cầu bất mãn nhìn người đàn ông.

Là ánh mắt cầu anh làm mình.

Đôi mắt của Lục Trạch tối sầm. Anh vươn tay che đôi mắt cô lại.

“Đừng nhìn tôi như vậy!” Giọng điệu trầm thấp khàn khàn.

Thật vất vả mới kìm chế được, vậy mà vì một cái liếc mắt này của cô mà suýt chút nữa khiến nhiều nỗ lực của anh uổng phí.

Lâm Nhụy chỉ có thể ỳ khuất để cho anh che mắt.

Cô có thể cảm nhận được, hình dạng của côn thịt lớn trong cơ thể đang phình lên, ngo nguậy ngo nguậy, tiên sướng mà cực nóng.

Qua nửa phút, cô mới cảm giác được Lục Trạch chậm rãi động.

Một cái, hai cái, ba cái...

Nhẹ nhàng, đâm thọc nhột nhột.

Cảm giác tê tê dại dại nhỏ bé chậm rãi truyền ra toàn thân mang theo hơi thở sung sướng.

Nhưng vẫn còn chưa đủ a...

Động tác thọc vào rút ra không nhanh không chậm này không chỉ không thể ngăn ngừa ở phía trong tiểu huyết mà ngược lại còn làm cô cảm thấy càng ngứa hơn.

Gương mặt của Lâm Nhụy phiem màu đỏ. Cô nhỏ vụn rên rỉ: “Nhanh lên, nhanh nữa lên...”

Lục Trạch lúc này cũng đang rơi vào cảnh đẹp. Anh từ từ tìm về cảm giác bản thân tự mình khống chế.

Anh không nhanh không chậm dùng lực độ làm côn thịt thọc vào rút ra nhanh hơn một chút, bắt đầu chín cạn một sâu. Mỗi khi nhột nhột cắm vào trong thì quả thực như đang tra tấn chết người. Đột nhiên, nhân lúc tiểu huyết không kịp dự phòng, anh gắt gao đâm côn thịt vào trong, để thẳng tới miệng tử cung của Lâm Nhụy, thiếu chút nữa đã xông phá tử cung.

Đổi lấy là tiếng hét thảm của Lâm Nhụy, vừa đau vừa khó chịu. Hiện tại, cô chỉ cảm thấy cả linh hồn đều sắp bị cây côn thịt lớn kia xuyên phá.

“Quá sâu...” Cô ai thần, khóe mắt chảy ra nước mắt sinh lý.

Lục Trạch cúi đầu, đầu lưỡi triển miên liếm đi giọt lệ châu kia rồi cười khê.

“Tôi cho rằng cô thích sâu như vậy!”

Vừa nói, côn thịt dưới háng còn đang không ngừng kích thích va chạm nộ huyết màu mỡ kia, đâm tiểu huyết đến đỏ bưng.

Dưới thân anh, Lâm Nhụy một thân váy lụa màu đen kia đã bị Lục Trạch nhấc lên tới chỗ mất rốn, phần đùi tuyết trắng mở rộng ra hai bên, tiểu huyết gắt gao bị cảm bởi một cây côn thịt đen, côn thịt sông cuộn biển gầm ra ra vào vào ở bên trong, tình cảnh này thật sự là quá mức dâm mãnh.

Cái miệng nhỏ của Lâm Nhụy nuốt nước miếng. Cô nỗ lực tập trung tinh thần rồi yên lặng đếm số lần Lục Trạch thọc vào rút ra ở trong lòng.

Sắp đến lần thứ mười thì trái tim cô lại treo lên cao, rất sợ Lục Trạch lại tập kích lần nữa giống như vừa rồi. Mới vừa nãy, cô thật sự cảm thấy bản thân xém chút nữa đã bị đâm chết.

Nhìn khuôn mặt nhỏ của Lâm Nhụy xuất hiện biểu tình như vậy, khoé miệng Lục Trạch hơi hơi nhếch lên: “Sao hả, còn muốn sâu thêm một chút a?”

“Không được, không được... Như vậy đã khá tốt.”

Lâm Nhụy co rúm lại, rõ ràng là sợ.

Tuoi cười nơi khoé miệng của Lục Trạch càng lớn hơn nữa, giọng nói trầm thấp dụ hoặc: “Nhưng tôi cảm thấy vẫn nên sâu thêm một chút mới tốt.”

Nhọt nhạt thọc vào rút ra đúng thật là không gãi đúng chỗ ngứa, côn thịt lớn còn ở bên ngoài một nửa, so với thế này, anh kỳ thật càng thích cảm giác chôn toàn bộ côn thịt vào bên trong tiểu huyết hơn để được vách thịt non ẩm áp bên trong bao vây lấy.

Không được, không được.

Lâm Nhụy mở to hai mắt nhìn. Cô rất sợ Lục Trạch lại đột nhiên làm cô không kịp đề phòng mà đâm sâu thêm một chút.

Cũng may là lần này Lục Trạch chú ý không chế lực đạo, côn thịt tuy cũng tiến vào sâu nhưng cô lại không hề có cái loại cảm giác bị thọc hông như vừa nãy.

Tốc độ của Lục Trạch bắt đầu nhanh hơn, kiện eo đang đưa, tần suất thọc vào rút ra càng nhanh hơn. Mỗi một lần, nguyên cây đều hoàn toàn đâm vào bên trong và chỉ để lại hai túi trứng dài đen nhánh lạch cạch ở âm đế của Lâm Nhụy.

Thân thể của 2 người dính chặt tựa như là nhất thể.

“Ồm ọp ồm ọp.” Thanh âm va chạm vang lên rõ ràng ở bên tai hai người, dâm thủy tràn lan, rất nhanh liền thấm ướt cả cây gậy đang ra ra vào vào trong tiểu huyết. Dâm dịch uồn lượn chảy ra bên ngoài, chất lỏng trong suốt sáng lấp lánh lay dính lông tóc đen nhánh dưới hạ thể của Lục Trạch làm chúng dính lại vào nhau thành từng sợi.

“A, ách nga...”

Trong phòng, mặc cho người đàn ông đầu đá lung tung, Lâm Nhụy tận tình rên rỉ ở dưới háng Lục Trạch. Nhìn khuôn mặt tuần tú kia đắm chìm ở trong tình dục giống cô, Lâm Nhụy không khỏi có chút mê say.

Soái như vậy, lại còn biết nhiều cách làm tình, cô thật hận không thể dùng cây gậy lớn kia của Lục Trạch làm chết chính mình.

Tinh lực của Lục Trạch thật vô hạn, cả người anh giống như là mô-tơ chạy bằng điện. Anh điên cuồng rong đuổi ở trên người Lâm Nhụy, Lâm Nhụy sướng đến mất luôn linh hồn nhỏ bé.

Hai người đang làm tình hăng hái.

Nhưng vào đúng lúc này, trong túi tiền ở một bên quần tây của Lục Trạch, tiếng chuông di động lại bỗng nhiên vang lên.

Tiếng chuông du dương vang lên trong căn phòng kiều diễm

Lục Trạch vừa hồng mắt tiếp tục đâm thọc vừa chậm rì rì vuốt tay móc điện thoại di động từ trong túi quần ra.

Hơi nhìn thoáng qua màn hình, anh nhíu mày.

Chỉ thấy cái tên trên màn hình ghi chính là: “Vợ.”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Muahahaha ><

Quảng cáo:

Vì muốn đẩy mạnh nhân lực bên phía mảng design cho Thiếu Máu Team, nên Pun (một trụ cột nước nhà) xin tuyển một vài bạn để hướng dẫn design cũng như làm thực tập sinh cho LMSN. Nếu bạn chịu khó học và luyện tập nhất định sẽ đạt được những thành quả tốt. Và hoàn toàn miễn phí.

Lưu ý:

Chỉ nhận người đang trong quá trình làm Design, không nhận bạn hoàn toàn không biết gì về mảng này (vì Pun cũng đang gần tới kỳ thi)

Để biết thêm chi tiết vui lòng liên hệ với Pun8999 để đăng ký.

Chương 26: Nữ trên nam dưới càng sướng!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lâm Nhụy cũng nghe được tiếng chuông điện thoại, thấy sắc mặt khi nhìn màn hình của Lục Trạch có chút quái dị, trong lòng cô cũng mơ hồ đoán được.

“Là vợ anh gọi sao?”

Cô mỉm cười, trong giọng nói còn mang theo dư vị tình dục mãnh liệt.

Lục Trạch không chút để ý mà ừ một tiếng. Anh cũng không hề có ý muốn nghe điện thoại mà là tùy tiện ném điện thoại sang một bên xong tiếp tục động tác còn đang dở dang. Côn thịt mãnh liệt tiến vào trong âm huyết của Lâm Nhụy và chọc thẳng sâu tới tận đỉnh làm cô không tự chủ được mà rên rỉ.

“Ách a... Không... Không nghe sao?” Lâm Nhụy bị cây gậy dưới thân của Lục Trạch hung mãnh đâm thọc nên giọng nói đứt quãng.

Ánh mắt cô mê ly nhìn đi động vẫn còn đang rung rung ở bên cạnh. Vừa mới dứt trong chốc lát thì thanh âm chói tai tựa như búa đòi mạng ấy lại tiếp tục ngoan cố vang lên mãi không dứt.

Vợ của Lục Trạch thoát nhìn là một người ôn nhu, vậy sao lúc gọi điện thoại cho chồng lại cố chấp như vậy a?

Không phải là đã phát hiện ra chồng mình yêu đương vụng trộm chứ?

Lâm Nhụy nghĩ lung tung rối loạn, thân thể đang cảm thụ những khoái cảm đạt được mà Lục Trạch mang lại. Tuy hiện tại, cô đang dùng cây côn thịt lớn chỉ thuộc về vợ của Lục Trạch nhưng cô cũng không hề cảm thấy áy náy.

Quả nhiên, cô là gái hư sao?

Chỉ là, trên đời này, mỗi khi đàn ông ngoại tình thì hầu như tất cả mọi người đều sẽ đẩy phần trách nhiệm và tội lỗi ấy lên trên người của cô bồ nhí nhưng lại quên mất câu tục ngữ "một cây làm chẳng nên non". Nếu người đàn ông kia trung trinh, trước sau như một thì ai có thể buộc anh ta cày cấy ở trên người của cô bồ nhí?

Tiếng chuông vẫn vang lên gián đoạn, Lục Trạch thì lại tiếp tục hung hăng rong ruổi ở trên người Lâm Nhụy. Đâm thọc thêm 2 cái xong, anh mới chịu dừng động tác và rút côn thịt cứng rắn ra khỏi tiểu huyết ướm dâm dề của cô. Trong ánh mắt lưu luyến của Lâm Nhụy, cánh tay cường kiện vòng lấy eo thon nhỏ mảnh khảnh trước mặt rồi dễ như trở bàn tay ôm cô trở mình ở trên giường lớn. Cứ như vậy, tư thế nam trên nữ dưới ngay lập tức xoay chuyển thành nữ trên nam dưới.

Lục Trạch điều chỉnh tư thế xong lười biếng dựa vào đầu giường, tay lớn vỗ vỗ mông nhỏ của Lâm Nhụy để cô tựa vào ngực anh, mông nhỏ căng tròn của cô rơi vào tay anh lại co dãn mười phần, xúc cảm thực tốt.

Điều này làm cho côn thịt vốn đã dựng đứng lại ngày càng phình lên ngor ngác như sắp chọc đến tận trời cao.

Mắt đen nặng nề, bên trong tràn ngập hơi thở nhuộm màu tình dục, bởi vì vừa vận động kịch liệt mà giọng nói của anh trở nên khàn khàn, nghe qua gọi cảm muôn phần.

“Nghe lời, tự mình động.” Anh nói với Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy nâng thân mình lên, mắt cô đưa mắt nhìn về phía dưới hạ thể của anh, côn thịt màu đen vừa thô vừa to giống như một trái cà tím, hai bên lại còn treo hai túi trứng nặng trĩu, nếu cô ngồi xuống, cũng không biết tiểu huyết có thừa nhận được không nữa?!

Xen kẽ với lo lắng, trong lòng cô cũng có chút chờ mong. Lâm Nhụy chưa từng thử qua tư thế này với Lục Trạch, tư thế nữ trên nam dưới có thể để cho côn thịt cắm vào càng sâu, nguyên cây vào huyết. Nếu cô tự mình "huốt" cả cây côn thịt này, cũng không biết là sẽ có bao nhiêu sướng.

Mới chỉ nghĩ như vậy mà tiểu huyết cũng đã bắt đầu chảy ra càng nhiều dâm thủy.

Àn, cô quả nhiên là thực dâm đảng.

Lâm Nhụy tự giễu.

Cô trầm hạ thân dùng tư thế đi WC, nửa ngồi xổm, từng chút một thử nuốt côn thịt lớn vào trong. Bởi vì có dâm thủy bôi trơn nên quy đầu cùng với phần lớn thân gây đều thuận lợi tiến vào bên trong. Cô cảm giác bụng nhỏ trướng phình lên, đã không thể nuốt vô tiếp.

Cô nhìn người đàn ông dưới thân, chỉ thấy còn một phần ba thân gây lộ ra ở trong không khí, thân gây thô trắng gắt gao tương liên với thân thể cô khiến Lâm Nhụy nhận được một loại khoái cảm thỏa mãn không nói nên lời.

Không dám ngồi xuống nữa, Lâm Nhụy cẩn thận khống chế thân thể rồi phập phồng lên xuống. Cô dùng vách từng thịt non mịn bao bọc lấy côn thịt lớn, “cái miệng nhỏ” phía dưới cứ mãi mấp máy, lúc đóng lúc mở, nhìn giống như là đang “nuốt” thức ăn vậy.

Khi bản thân tự mình động, lực đạo sâu cạn đều do mình khống chế, Lâm Nhụy sáng khoái và không còn bị ức chế tinh thần. Cô ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, khuôn mặt ý loạn thần mê đắm chìm trong nhục dục, cặp gò bồng lớn trắng nõn trước ngực lắc lư qua lại, thập phần cuốn hút người nhìn.

Lục Trạch hơi hơi nheo lại mắt đen, khuôn mặt tuần tú mang theo thỏa mãn. Anh hưởng thụ dùng đôi tay bóp chặt vòng eo tinh tế của Lâm Nhụy để trợ giúp động tác của cô nhanh hơn một chút.

Côn thịt lớn vừa đi vào xong lại rút ra, không biết mệt mỏi. Với tư thế này, côn thịt bị tiểu huyết ma sát càng chặt, hơn nữa còn không cần xuất lực mà cũng có thể hưởng thụ, bởi vậy mà Lục Trạch thập phần nhân nhả.

Di động lẳng lẳng nằm ở bên cạnh, tiếng chuông phiền lòng lúc trước đã dừng lại, đều do làm tiểu huyết này quá mức thoải mái và khoái cảm bộc phát nhiều nên khiến anh nhất thời không có cách nào để dừng lại. Vậy nên anh mới không nghe điện thoại của vợ.

Hiện tại thì tạm rảnh rồi.

Rút bàn tay về từ vòng eo của cô xong anh cầm lấy di động, click mở màn hình, chỉ thấy mặt trên nhắc nhở có 3 cuộc gọi nhỡ, cả hết đều là của vợ anh.

Vợ anh rất hiền huệ hiểu chuyện, gọi liên tục 3 lần chắc là vì sợ anh xảy ra chuyện gì đó.

Anh nhìn thoáng qua cô gái còn đang phập phồng vuốt ve côn thịt lớn trên người anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng cùng với vẻ mê loạn, đã không còn nhìn ra được nửa điểm bộ dáng thanh thuần mà một học sinh nên có lúc trước.

Anh liền thích cô dâm đảng như vậy.

Thu hồi tầm mắt, anh tùy ý ấn điện thoại gọi lại cho vợ.

Thực mau, đã có người nghe điện thoại.

“Chồng a...”

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói ôn nhu của vợ Lục Trạch vang lên.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đội nã >< Cười tẹt quần với những bạn bảo team mình ảo tưởng =))

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Kích thích khi yêu đương vụng trộm

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Anh xin lỗi, anh vừa họp hội nghị xong!”

Lục Trạch dùng giọng ôn nhu giải thích với vợ ở đầu bên kia điện thoại, ngữ khí bình tĩnh nghe không ra nửa điểm khác thường: “Có việc gì sao vợ?”

Vừa nói chuyện, anh cũng không quên dùng tay bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy rồi dùng sức ấn xuống làm côn thịt nhập sâu vào huyết hơn, hưởng thụ thịt mềm trong tiểu huyết ấy liếm mát côn thịt nóng hổi của mình.

Lâm Nhụy đình chỉ động tác. Cô đang chuẩn bị nhả côn thịt thô dài trong cơ thể ra để tránh quấy rầy đến Lục Trạch, ai ngờ đột nhiên lại bị Lục Trạch làm như vậy, côn thịt cứng rắn hung hăng đâm vào trong tiểu huyết làm dâm thủy tràn lan, loại cảm giác này vừa kinh vừa sướng, cô nhìn không được ưm một tiếng.

“Ách a...”

Lục Trạch nhanh chóng cầm ngón tay vào trong miệng nhỏ của Lâm Nhụy để cản lại tiếng rên rỉ mê người kia.

Biểu tình của cô có chút ngây thơ, môi đỏ hàm chứa ngón tay anh, đôi mắt tràn ngập hơi ẩm sưng mù mênh mông.

Mắt Lục Trạch nóng lên, hạ thân nhanh chóng đóng cửa.

Ngón tay anh như cùi gao nhét trong miệng nhỏ của Lâm Nhụy để tránh cho tiếng rên rỉ sung sướng của cô bị vợ mình ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy được.

Mà lúc này, ở đầu máy bên kia, cô vợ Thẩm Nguyệt của anh không hề phát hiện ra có điều gì khác thường.

Nghe Lục Trạch nói lúc này mở hộp, Thẩm Nguyệt mới lo lắng hỏi: “Có phải là em đã quá rầy đến anh hay không? Nếu không thì lát nữa em gọi lại cho anh.”

Lục Trạch hoãn chậm tần suất hoạt động của côn thịt rồi ôn nhu trả lời: “Công việc làm sao mà quan trọng bằng vợ được, có chuyện gì thì em mau nói đi.”

Lời nói của chồng làm Thẩm Nguyệt cảm thấy ngọt ngào ở trong lòng. Gia đình của cô vẫn luôn rất hạnh phúc, cô có một người chồng anh tuấn yêu thương mình và thêm một đứa con trai thông minh đáng yêu khiến bao nhiêu người hâm mộ, ngay cả chính cô cũng cảm thấy tự hào.

“Chồng yêu, là như thế này, anh cũng biết đấy, bác em vẫn luôn thúc giục chị em ở nhà sinh con nên muốn nhờ em đến khuyên nhủ chị ấy. Ngày mai là chị ấy sẽ đi công tác về, bác em kêu chúng ta dẫn theo Hạo Hạo tới nhà bác ăn cơm cùng vào tối mai...”

Lúc này, cả hai người đều đang rất áp lực bản thân, vậy nên trong phòng rất an tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Lâm Nhụy có thể nghe rõ được giọng của vợ Lục Trạch qua điện thoại - người mà cô từng gặp qua một lần. Người phụ nữ kia thoạt nhìn thật hạnh phúc, ngay cả giọng cũng đều thật là tinh tế và dịu dàng, đến cô cũng có cảm giác bình yên của năm tháng.

Nhưng người phụ nữ này lại không hề hay biết người chồng thâm tình chân thành của mình giờ đây đang chôn côn thịt ở trong tiểu huyết của một cô gái trẻ tuổi khác, côn thịt thực cứng, giống như khối thiếc, lại thêm một chút lửa nóng, nó tùy ý sóng cuộn biển gầm trong tiểu huyết trơn ướt, muốn làm gì thì làm.

Không thể không nói, Lục Trạch là một người đàn ông rất lợi hại. Anh vừa có thể nói chuyện với vợ mình vừa cùng người khác yêu đương vụng trộm làm tình. Thế mà mặt không hề đỏ sắc nói lời ngon tiếng ngọt với vợ. Loại bản lĩnh này, không phải người bình thường nào cũng có được.

Hơn nữa, Lâm Nhụy có chú ý tới, lúc Lục Trạch trò chuyện với vợ mình, khoe miệng cũng hơi hàm chứa ý cười.

Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu thân mật và nhu tình như vậy đối với cô.

Tình huống này làm cho cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Lục Trạch ở công viên trò chơi. Lục Trạch khi đó chính là hình tượng tiêu chuẩn của người chồng 3 tốt: yêu vợ, yêu con, yêu gia đình.

Nhưng cũng cùng là Lục Trạch, mà Lục Trạch này lại có thể điên cuồng ở trên người cô phát tiết dục vọng, nói những lời hạ lưu, đem tinh dịch màu trắng đục của mình vùi sâu vào trong tử cung của cô, cùng cô thân mật giao hợp thành nhất thể.

Hôn nhân đối với phụ nữ mà nói là điểm kết thúc, là giúp chồng dạy con, là an bề gia thất.

Nhưng đối với đàn ông mà nói thì nó là cái gì đây?

Lâm Nhụy không biết.

Cô đột nhiên cảm thấy giọng của vợ Lục Trạch thực chói tai, cô ấy sao lại có thể hạnh phúc như vậy, rõ ràng là chồng của cô ta đang phản bội cô ta.

A, đúng là người phụ nữ ngu ngốc...

Nhưng mà cô vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với cô ta.

Cô chưa từng có được hạnh phúc ấy, cho dù là hạnh phúc hư ảo chỉ có trong mộng đẹp.

Suy nghĩ này làm tâm tình của cô trở nên vi diệu.

Kết quả chính là ——

Thân thể căng chặt, sống lưng tuyết trắng dựng thẳng, bụng nhỏ buộc chặt, Lâm Nhụy không chế tiểu huyết của mình rồi cắn côn thịt của anh thật mạnh.

“Ngô.”

Lục Trạch hô nhỏ một tiếng. Anh không kịp phản ứng, thân thể cứng đờ.

Côn thịt đang ở trong tiểu huyết thích ý ra vào thì đột nhiên bị tiểu huyết kẹp chặt đến co rút, không kịp dự phòng, vách tường thịt non ấy mang theo lực áp bách bao vây chặt lấy anh, bên trong hõn có vô số miệng nhỏ liếm mát côn thịt khiến toàn bộ linh hồn của anh đều như bị hút lấy.

Loại kích thích này sung sướng đến mức làm anh gần như hít thở không thông.

Cơ hồ ngay lúc đó, anh có chút run, tinh thể màu trắng đục róc rách bắn vào trong tiểu huyết.

“... Vậy cho nên ngày mai anh có thời gian rảnh không?” Lời của Thẩm Nguyệt còn chưa dứt, đột nhiên, cô nghe thấy tiếng hô của chồng mình ở đầu dãy bên kia, giọng điệu thâm trầm lộ ra tiếng khàn khàn nặng nề.

Cô cảm thấy có chút kỳ quái nên vội vàng hỏi: “Trạch! Anh làm sao vậy?”

Lúc đàn ông bắn tinh thì cũng là lúc sáng khoái nhất, mắt đen của Lục Trạch hoảng hốt.

Còn cô gái đối diện thì mi mắt cười cong cong, đắc ý dào dạt.

Là cô ý.

Ánh mắt của Lục Trạch chậm rãi trở nên thâm trầm.

Mắt anh nghiền ngẫm nhìn chằm chằm Lâm Nhụy, lúc này mới chậm rì đối với lời nói của vợ ở đầu kia điện thoại: “Vừa rồi là bị bí thư không cẩn thận làm đổ cả phê lên người, không sao đâu.”

“Nếu bác đã mời thì anh sẽ hủy lịch trình làm việc của buổi chiều ngày mai, đến lúc đó anh cùng em và Hạo Hạo qua nhà bác.”

Chồng cô giống như lúc trước, vẫn là thanh âm trầm ổn làm Thẩm Nguyệt động tâm, cô âm thầm mắng mình suy nghĩ nhiều, sao lại cảm thấy âm thanh kinh hô của chồng lúc này không thích hợp, chồng sẽ không làm tan nát nhà họ Cố và làm đau con mình, anh tuyệt đối sẽ không ngoại tình.

Nghĩ đến mình mới nảy nổi lên ý niệm hoài nghi ngay trong nháy mắt. (*giác quan thứ sáu sau đấy, ghê lắm #Va*) Vì thế Thẩm Nguyệt thiện giải nhân ý nói “Dạ, em không quấy rầy anh làm việc nữa, em chờ anh trở về.”

“Àn, được.”

Chờ đến sau khi vợ ở đầu kia ngắt điện thoại, Lục Trạch lúc này không nhanh không chậm buông di động xuống. Anh hướng ánh mắt nhìn cô gái đang vui vẻ tươi cười bởi vì trò đùa dai thành công của bản thân vừa rồi.

Khóe miệng tà tứ nhếch, anh cười ôn tồn lễ độ.

“Đối với một cô gái đã làm chuyện xấu thì cần phải nhận lấy sự ‘trừng phạt’.”

Sao?

Lâm Nhụy chớp chớp đôi mắt thanh thuần, cô vẫn không rõ nguyên do.

Ngay sau đó, Lục Trạch xoay người hung hăng bao trùm lên thân hình nhỏ của cô...

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bắn lên mặt, rửa sạch thân thể, lần sau gặp lại!

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Hai giờ sau, cô cuối cùng cũng đã hiểu.

Nhưng lúc đó cô đã mệt đến thở hồng hộc, toàn thân xụi lơ đến sức lực động đậy ngón tay cũng đều không có, cả người nhìn sơ qua giống như bởi vì bị một người khác sử dụng tính ái quá độ mà phá thành mảnh nhỏ.

Đây là sự “Trùng phật” mà Lục Trạch cho cô.

Lâm Nhụy rên đến khàn cả giọng, Lục Trạch tựa như ăn thuốc đại bổ, tinh thần sáng láng, tính trí bùng bùng, anh lặn qua lặn lại thân mình cô. Nào là tư thế giống phật bà Quan Âm ngồi trên đài sen cùng với vài tư thế mà cô chưa từng nghĩ đến. Lục Trạch cường chế cùng áp bách cô làm hết mọi tư thế có thể.

Tiểu huyết ở phía dưới còn đang không ngừng chảy xuôi thủy làm ướt phân nửa tấm khăn trải giường. Cô có chút rùng mình, Lục Trạch bắt tinh dịch trắng đục nóng hôi ra. Thân thể cô bị côn thịt cắn đến kích thích lắc lư nhỏ giọt, lướt qua bụng nhỏ bằng phẳng trơn bóng và cả phần rùng rậm sâu thẳm kia, cuối cùng dừng ở chỗ môi âm hộ bị người đàn ông đâm thọc mà kéo ra ngoài cùng đám dịch của tiểu huyết hỗn hợp dính với nhau.

Lục Trạch đặt chân nhỏ của Lâm Nhụy lên trên vai, phần hông anh giống như máy đóng cọc, chỉ nhìn thấy côn thịt màu đen điên cuồng ra vào ở trong tiểu huyết phản nộn, bên trong phát ra tiếng nước “tí tách”, chỗ hai người giao hợp không ngừng sinh ra bọt biển màu trắng.

“Từ bỏ... Tôi từ bỏ...”

Lâm Nhụy khấn cầu, khoái cảm dưới thân càng ngày càng mãnh liệt, cô biết mình sẽ phải nghênh đón thêm một đợt cao trào nữa, nhưng vừa rồi, cô đã cao trào quá ba lần, thân thể có loại cảm giác mỗi một không tên khiến cô kiệt lực, thế nhưng kỹ thuật của Lục Trạch quá cao siêu khiến cô thực nhanh lại hưng phấn.

“Sắp rồi!”

Lục Trạch trầm giọng nói.

Tóc đen của anh có chút hỗn độn, giữa trán thấm ra rất nhiều mồ hôi, môi mỏng gât gao nhấp, da thịt trắng nõn, thoát nhìn anh tuấn lại gợi cảm.

Mắt đen gât gao nhìn chằm chằm biểu tình của cô gái mê loạn đâm dăng dưới tân, động tác lại càng thêm dùng sức.

Loại chuyện làm tình này, chẳng sợ có một thêm nữa thì cũng làm con người ta cam tâm tình nguyện.

Đến khi Lâm Nhụy cao trào, tiểu huyết đột nhiên phun ra một cổ thủy dịch xối lên quy đầu của Lục Trạch, vừa ẩm vừa sướng. Mãi mãi vì vậy mà kích thích mãnh liệt, run lên.

Lục Trạch biết mình muốn bắn.

Anh nhanh chóng rút côn thịt ra khỏi tiểu huyết ẩm áp ẩm ướt. Lúc côn thịt rời khỏi, tiểu huyết phát ra một tiếng vang nhỏ giống như âm thanh khi mở nắp chai bia, vừa đâm nỡ vừa kích thích, đủ để chứng minh trình độ tính ái kịch liệt của hai người.

Anh đóng đưa hông đem côn thịt ngạnh đỏ để sát vào mặt Lâm Nhụy, bàn tay to tùy ý ma sát vài cái, sau đó thân thể Lục Trạch đứng im bất động. Côn thịt to lớn run lên rồi phun ra một cổ bạch dịch vào khuôn mặt nhỏ của người đối diện.

Thẳng đến khi gương mặt thanh thuần của Lâm Nhụy bị bạch trọc bắn đầy mặt, trên lông mi, trên trán và cả trên khuôn mặt ửng đỏ đều tràn đầy tinh dịch thuộc về anh.

Cổ tinh dịch còn lại trực tiếp phun vào cái miệng nhỏ chưa kịp ngậm của Lâm Nhụy, cô theo bản năng nuốt xuống.

Chóp mũi tràn đầy mùi vị tinh dịch của người đàn ông, tuy tanh tanh, nồng nồng nhưng Lâm Nhụy lại rất thích, nó làm cho cô có được cảm giác an toàn từ anh.

Lâm Nhụy vơn cái lưỡi linh hoạt màu đỏ rồi chậm chậm liếm môi và liếm sạch vài giọt tinh dịch bên miệng, không còn một chút dư thừa.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cô nhìn thấy ánh mắt của Lục Trạch ngay lập tức thay đổi.

“Sao hả, tiểu tao hóa, chưa thỏa mãn sao?”

Lục Trạch cười nhẹ một tiếng, mắt đen sáng quắc nhìn chăm chú vào Lâm Nhụy.

Côn thịt dưới thân vốn dĩ vì đã bắn ba lần liên tục mà mềm nhũn nhưng giờ lại chậm rãi ngẩng đầu lần nữa.

Lâm Nhụy cũng không lau tinh dịch trên mặt đi. Cô ngược mắt cười, giọng điệu vừa khàn vừa mềm để lộ ra căn cốt mãnh mai cực kì.

“Mới không cần, tôi đây sắp bị anh làm đến gần chết.”

Cô gái mềm mại làm nũng khiến trong lòng Lục Trạch bỗng nhiên dâng lên một cỗ thương tiếc cùng tự hào.

Thương tiếc vì cô bị côn thịt lớn của anh làm thành như vậy, nhìn cả khuôn mặt nhỏ kia đều là tinh dịch của anh, thật là vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Còn tự hào là vì anh đã chinh phục được tiểu dân oa dưới thân này, dùng ưu thế nam tính nguyên thủy được trời ưu ái để chinh phục cô.

Lục Trạch không ghét bỏ dòng tinh dịch nhão nhão dính dính trên mặt Lâm Nhụy mà hôn lên cái miệng nhỏ hồng nhuận của cô một chút.

Cách nói chuyện cũng ôn nhu hơn mọi khi: “Vắt và cho cô rồi, bảo bối.”

Lâm Nhụy sững sốt. Nhìn Lục Trạch đang cười với mình, bộ dáng tinh thần sáng láng, rõ ràng là tâm tình thập phần tốt.

Bởi vì trận làm tình vui thích này mà không chỉ một mình Lâm Nhụy mà còn có Lục Trạch cảm thấy thoải mái.

Không kịp nói chuyện, cô đã bị Lục Trạch dùng cách ôm công chúa để ôm lên.

“Trước tiên, chỉ tới phòng tắm để tôi tắm cho cô.” Lục Trạch ôm Lâm Nhụy bước chân nhẹ nhàng, chân dài đi đến phòng tắm.

Trong phòng, Lục Trạch một tay ôm Lâm Nhụy, tay còn lại mở vòi sen, thử nước đến độ ấm thích hợp xong, anh liền đặt cô dưới vòi hoa sen.

Vì trận làm tình kịch liệt lúc nãy của cả hai mà đã làm Lâm Nhụy sức cùng lực kiệt. Vừa đặt chân xuống đất, cô liền run rẩy mềm nhũn, cả người thiếu chút nữa té ngã trên nền đất. May mà Lục Trạch bên cạnh sớm đã có chuẩn bị. Anh vội ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

Cô không ngờ rằng mình lại bị người đàn ông làm thành bộ dáng này. Lâm Nhụy vùi mặt vào khuôn ngực trần trụi của Lục Trạch, ngượng ngùng ngẩng đầu.

Yết hầu của Lục Trạch khẽ nhúc nhích, anh phát ra tiếng cười khẽ.

“Để tôi giúp cô.”

Hai người đứng dưới vòi hoa sen, dòng nước ấm áp hạ xuống, Lục Trạch cứ như vậy cẩn thận tẩy sạch thân thể của Lâm Nhụy.

Động tác của anh thập phần ôn nhu săn sóc giống như cô là một món bảo bối cần được đối đãi thật cẩn thận.

Chà cho xà bông lên bọt, bàn tay to nhẹ nhàng lướt qua hai nhũ thịt của Lâm Nhụy.

Rồi trượt qua vòng eo mảnh khảnh xong lại đến chỗ hạ thể.....

Toàn thân trên dưới, mỗi một chỗ đều được Lục Trạch cẩn thận rửa sạch, về mặt anh nghiêm túc, động tác sạch sẽ nhanh nhẹn không nhuốm chút tình dục nào.

Nghe nói người đàn ông lúc nghiêm túc là lúc có mị lực nhất, giờ phút này, Lục Trạch chính là như vậy.

Bao gồm cả lúc trước khi xoa thuốc ở trên xe, Lục Trạch cũng ôn nhu cẩn thận như vậy. Có thể được một người đàn ông anh tuấn thành thực đối đãi như thế này thì không có một người con gái nào mà không động tâm.

Chỉ tiếc, người đàn ông này đã có chủ, anh có thể vì cô tạm thời mà dừng lại nhưng vĩnh viễn không có khả năng sẽ chỉ thuộc về cô.

Lâm Nhụy đột nhiên có chút hâm mộ vợ của Lục Trạch.

Lúc hai người tắm xong, nhìn thấy căn đại côn kia của Lục Trạch cao cao nhếch lên, Lâm Nhụy liền chủ động khâu giao giúp anh, Lục Trạch vui vẻ hưởng thụ.

Ở trong phòng tắm làm tiếp một hồi thì đã đến đêm.

Lục Trạch mặc quần áo xong lại khôi phục bộ dáng áo mũ chỉnh tề thành thực như lúc đầu.

“Tiểu bảo bối, lần sau chúng ta gặp lại.”

Anh dùng giọng nói trầm thấp để tạm biệt cô.

Lần sau, lần sau là lần nào?

Lục Trạch không nói, Lâm Nhụy cũng sẽ không hỏi.

Cô hơi mỉm cười tiễn Lục Trạch ra cửa.

“Phanh” một tiếng đóng cửa lại, trong phòng lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Giống như cũ, trống rỗng.

Chỉ có một mình cô ở trong phòng...

Chương 29: Giáo thảo Hàn Vũ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Bởi vì thân thể quá mỏi mệt nên Lâm Nhụy vừa nằm trên giường thì liền ngủ một mạch đến nửa đêm xong bỗng nhiên lại tỉnh dậy.

Cô nhìn di động, đã là rạng sáng.

Lâm Nhụy cảm giác thời gian trôi thật nhanh, vừa ngủ có một chút thể mà đã sáu tiếng. Lục Trạch hiện tại chắc là đã sớm chìm vào giấc ngủ cùng vợ anh, nói không chừng trước khi ngủ họ còn làm chuyện đó một lần.

Dựa vào năng lực của Lục Trạch thì cũng rất có khả năng.

Nghĩ đến cảnh Lục Trạch sẽ dùng côn thịt lớn mới vừa cắm vào tiểu huyết của cô mà ra vào hoa huyết của vợ và đưa cô ta lên cao trào, sau đó rồi cũng sẽ ôn nhu tắm rửa và ôm vợ vào trong lòng ngực xong tiến vào mộng đẹp thì trong lòng cô liền sẽ có loại cảm giác ghen tuông không nói nên lời.

Cô bị làm sao vậy, chẳng qua chỉ là làm vài lần với Lục Trạch thôi mà? Những hành động ôn nhu săn sóc của Lục Trạch vừa nhìn thì liền biết anh đã làm như vậy với rất nhiều người phụ nữ khác, sao bây giờ điều đó lại khiến cô cảm thấy trống vắng?

Cái ý niệm này tuyệt đối không thể có!

Bạn giường, nhất định phải thật cẩn thận, không thể yếu.

Lâm Nhụy thực nhanh liền lắc đầu. Cô ném hình bóng của Lục Trạch ra khỏi đầu.

Sau khi tỉnh ngủ, tinh thần của cô đã tốt lên rất nhiều, lúc này, bụng lại bắt đầu thăm thì vang lên.

Thật đói a.... Nhưng tủ lạnh không có đồ ăn nên không thể làm cơm được, giờ chỉ có thể ăn cơm hộp.

Tùy tay mở ứng dụng đặt đồ ăn trên điện thoại, cô ấn chọn chỗ gần nhà, có hai cái cánh gà cùng một phần mì xào.

Ấn, mì xào nếu có thêm hai cái trứng chiên thì ăn sẽ càng ngon hơn, Lâm Nhụy lại sửa đơn đặt hàng. Bởi vì trước đó đã một kinh khủng nên giờ đây cô có thể ăn được rất nhiều.

Ngôi sao biểu hiện cơm hộp còn thêm nửa tiếng nữa mới đến.

Thời gian chờ đồ ăn tới rất là dài, đặc biệt là lúc đang đói, Lâm Nhụy cảm di động và chán đến chết nằm ở trên giường.

Đột nhiên, cô nhớ ra một việc.

Cô nhanh chóng mở di động rồi ấn vào game Vương Giả Vinh Quang, đăng nhập xong, chỉ thấy có tin từ hệ thống nhắc nhở: “Lão tử thiên hạ vô địch đã trở thành bạn tốt của bạn, mau đi chào hỏi một cái đi!”

Đồng ý!

Lâm Nhụy lập tức tỉnh táo tinh thần. Cô nhìn thời gian hệ thống thông báo, không lâu, chỉ khoảng 20 phút trước, hơn nữa đã hiển thị bạn tốt trong trò chơi, Hàn Vũ bây giờ đang online.

Cô do dự, không biết phải mở miệng như thế nào nên đành đánh một hàng chữ ở giao diện tin nhắn rồi lại xóa đi, liên tục thay đổi rất nhiều nhưng vẫn không tìm được câu nào thích hợp.

Lâm Nhụy có chút buồn rầu.

Cô nhăn mày nhìn chằm chằm di động và đang suy tư phải làm sao thì mới có thể lưu lại ấn tượng tốt ở trong mắt Hàn Vũ. Dù sao thì hiện tại, hai người họ chưa từng quen biết.

Cô chỉ gặp qua Hàn Vũ vài lần ở trường, đúng là cậu rất cao và tuấn tú, hoàn toàn xứng đáng là giáo thảo. Chỉ có điều là ở bên cạnh cậu lúc nào cũng có một cô em xinh đẹp làm bạn, nếu không phải là hoa khôi của ngành này thì chính là hoa khôi của ngành kia.

Những cô gái đó không hề kém cô một chút nào.

Đang nghĩ ngợi, màn hình di động bỗng sáng lên một chút, Lâm Nhụy tập trung nhìn vào. Ai ngờ là Hàn Vũ gửi tin nhắn mời cô vào đội.

Lâm Nhụy không hề nghĩ ngợi mà liền trực tiếp đồng ý, giẫy tiếp theo, cô liền vào phòng.

Đây là chỗ cho năm người, bên trong bao gồm Hàn Vũ và còn thêm bốn người khác, xem hình của ba người khác hẳn đều là nam. Ở đây, Lâm Nhụy chắc là cô gái duy nhất.

Chỉ có điều là cấp độ của bọn họ đều rất cao, Hàn Vũ cùng một người khác là mức độ tinh diệu, hai người còn lại đang ở mức kim cương một.

Lâm Nhụy vội vàng nhìn lại cấp độ của mình, kim cương ba. Giờ phút này, cô chỉ cảm thấy bản thân mình vạn phần may mắn. Lúc cô rảnh rỗi thì hay có thói quen chơi game, tuy chơi không phải đặc biệt giỏi nhưng cấp độ kim cương ba này là dựa vào năng lực của chính cô. May là bản thân cô cũng có chút thực lực, chơi cùng người cấp tinh diệu cũng không cần quá sợ.

“Nha, ai kéo cô em này vào đây vậy?” Có người ngay lập tức nói chuyện ở giao diện chat trong tổ đội.

“Không biết.”

“Em gái ơi, ảnh đại diện là em sao? Mỹ nữ, không tồi nha.”

.....

Mọi người một câu ta một câu, nói chung cũng rất náo nhiệt.

Lâm Nhụy không quen những người này, bọn họ chắc là bạn của Hàn Vũ. Ba người còn lại đều đang nói chuyện, chỉ có Hàn Vũ là không nói gì.

Qua một lát sau mới thấy Hàn vũ lên tiếng: “Là tao mời.”

“Nha, nửa đêm kéo em này vào cùng chơi game, Vũ tử, mày không sợ Hứa Mộng ghen sao?”

“Hâm mộ Vũ tử có nhiều mỹ nữ vây quanh a.”

“+1.”

Hàn Vũ đã có bạn gái chính thức.

Lâm Nhụy yên lặng mà bung bình. Đã hiểu rõ mọi chuyện nên cô quyết định không trầm mặc, cô nhanh chóng nhấn một câu, điểm bóp cò đưa.

“Tôi chơi không giỏi lắm, mọi người giúp đỡ nhiều hơn nha.” Cuối cùng lại bỏ kèm thêm một icon tươi cười đáng yêu.

Ba người sôi nổi tỏ vẻ: “Không hề gì, em gái, anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

Chỉ có mình Hàn Vũ là không dao động. Cậu chỉ nói có một câu: “Vào trận đi.”

Tâm tình của Lâm Nhụy có chút mất mát.

Thực nhanh, xứng đôi thành công, tiến vào chọn giao diện anh hùng.

Năm hắc tương đối khó đánh, phe đối diện cũng là năm hắc, hệ thống sẽ tự động so sánh thực lực sao cho cân xứng và không để những người không phân cao thấp đối chiến với nhau.

Hai bên lựa chọn nhân vật, Lâm Nhụy chọn pháp sư Đất Kỳ mà cô am hiểu nhất. Đất Kỳ kỹ năng chiến đấu không cao nhưng có kỹ năng đặc biệt là có thể khống chế người khác nên có thể giúp đỡ đồng đội, chờ đến sau cùng sẽ tấn công. Có kỹ năng này liền có thể dễ dàng mang người khác đi, lựa chọn này vẫn là không tồi.

Hàn Vũ đảm nhận đánh đã chiến, lựa chọn của cậu chính là nhân vật Hàn Tín. Ba người còn lại phân biệt là hậu duệ cùng Arthur với Lữ Bố, đội hình phối hợp rất hợp lý.

Mà đội hình bên phía đối diện là đánh đã chiến Con Khi, pháp sư Tiểu Kiều cùng xạ thủ Lỗ Ban và còn có xe tăng Chung Vô Diệm Lưu Thiên.

Đội hình hai bên không chênh lệch lắm nên chỉ có thể trông chờ vào kỹ thuật của từng người.

Lâm Nhụy quyết định, cô nhất định phải nỗ lực đánh tốt trận này để Hàn Vũ phải lau mắt mà nhìn cô.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >> Tại team đang thi nên ra chậm, mà chắc nhjư bạn đọc chùa thể cũng không quan tâm đâu nhĩ? Đọc chùa lăm wass >>

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cậu nhớ kỹ cô

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Hoan nghênh đã tiến vào Vương Giả Vinh Quang, quân địch sẽ đến chiến trường trong 5 giây nữa.”

Trò chơi bắt đầu, năm người sau khi xuất hiện ở nước suối, Hàn Vũ chọn nhân vật Hàn Tín dẫn đầu rời đi, bốn người còn lại đều vào vị trí của mình. Lâm Nhụy là pháp sư nên cô trực tiếp được đi phổ thông.

Hàn Vũ đánh đã chiến. Cậu không đánh đã ở nhà mình mà là chạy đến buff đối diện trộm đã, những thao tác này chỉ có người chơi lâu năm thuần thục mới dám làm. Hàn Tín mà cậu chơi sở hữu tính năng anh hùng chạy nhanh nhất nên cũng không dễ dàng bị địch nhân đuổi theo.

Lâm Nhụy đánh mấy tên tiểu binh ở trên đường. Cô còn phải để ý xem buff xanh nhà mình có bị Con Khi đối diện trộm mất chưa vì dù sao cũng là do người đánh đã nhà mình trộm đã của đối phương trước. Một khi bị phát hiện thì sẽ gặp phải quần áo, việc này rất nguy hiểm. Hơn nữa, địch ở đối diện còn mang theo lửa giận dẫn người tới trộm đã nhà mình.

Cũng may là Hàn Vũ chơi Hàn Tín không tồi. Cậu ngồi xổm ở bên cạnh bụi cỏ, thừa dịp lúc hồng buff sắp bị xạ thủ đối diện đánh thì đứng lúc xông lên đi thu hồng buff. Lúc xạ thủ đối diện cùng xe tăng phản ứng lại thì Hàn Vũ đã chạy đi thật xa.

Lâm Nhụy thầm khen Hàn Vũ ở trong lòng.

Hàn Vũ còn đang đánh đã. Còn Lâm Nhụy thì đang cùng Tiểu Kiều đánh chậm rì rì. Cô tránh né bị đánh hông qua cây quạt của Tiểu Kiều. Lâm Nhụy hiện tại chỉ mới có ba cấp nên vẫn chưa có chiêu thức mạnh. Vậy cho nên cô cũng không dám đi quá xa tháp nhà mình bởi vì nếu lơ đãng một lúc thì liền có khả năng sẽ bị Con Khi ở phe đối diện bắt.

Đánh đã Hàn Vũ cấp bốn. Cậu nhảy mấy cái lên rồi mò đến bụi cỏ ở bên cạnh Lâm Nhụy xong yên lặng ngồi xổm xuống.

Đây là muốn bắt địch.

Lâm Nhụy hiểu ý tứ của Hàn Vũ. Giờ phút này, lòng bàn tay cầm di động của cô bởi vì khẩn trương mà bắt đầu đổ mồ hôi. Ừm, nhất định phải khiến Hàn Vũ nhìn mình với con mắt khác chứ không thể làm một đồng đội đầu heo được.

Cô điều khiển Đất Kỳ đi đến giữa tháp, khoảng cách gần hơn so với vị trí của Tiểu Kiều đối diện. Cô làm bộ như bản thân đang rửa sạch bình tuyến. Quả nhiên, Tiểu Kiều ở phía đối diện thấy cô gần như vậy thì liền nhìn không được mà muốn động thủ xử cô. Tiểu Kiều nhảy ra khỏi tháp phòng ngự rồi phát động kỹ năng và bắt đầu đánh Đất Kỳ.

Hiện giờ, Tiểu Kiều với cô đều giống nhau. Cả hai đều chỉ mới là tam cấp nên không có chiêu hiểm. Lâm Nhụy giả vờ như tránh né không kịp kỹ năng của Tiểu Kiều. Cô bị đánh trúng mắt hơn phân nửa cây máu. Sau đó, Lâm Nhụy mới bắt đầu phóng vào tháp phòng ngự nhà mình để trốn. Tiểu Kiều ở phía đối diện thấy vậy thì liền càng thêm phấn chấn, nó vội vàng muốn mượn cơ hội này để cướp lấy máu của cô.

Thấy Tiểu Kiều cắn câu, Lâm Nhụy nhẹ nhàng thờ ra. Cô vừa chạy trốn vừa chú ý khoảng cách của Tiểu Kiều với cô và Hàn Vũ. Chờ đến khi Tiểu Kiều sắp chạy qua chỗ Hàn Vũ đang ngồi trốn, Lâm Nhụy liền đứng lúc quay đầu lại quăng cho Tiểu Kiều một chiêu, đó là mị hoặc tình yêu: “Tôi chơi đùa cùng Đất Kỳ đi ~”

Tiểu Kiều bị choáng váng trong nháy mắt, Hàn Vũ đang ngồi xổm trốn ở trong bụi cỏ liền bay vọt ra, chỉ mới đánh mấy chiêu thì liền thu phục được Tiểu Kiều.

Lúc này, hệ thống vương giả thông báo: “First Blood.”

Màn hình hiện lên thông báo "Hàn Tín bên ta đánh chết địch quân Tiểu Kiều, người trợ giúp là Đất Kỳ".

Lúc này, chỉ mới bắt đầu chơi được 5 phút đồng hồ.

“6666. Haha. Vũ muội thật lợi hại.”

“Cô em này không tồi a.”

Đây là lời khen ngợi từ đồng đội.

Bởi vì đây là lần đầu lập được chiến công nên tâm tình của Lâm Nhụy thực tốt. Cô vừa uống nước suối bổ huyết vừa chú ý tới màn hình vì muốn nhìn xem Hàn Vũ có nói gì không.

Lần này, Hàn Vũ cũng không hề làm cô thất vọng. Trên góc nhỏ bên phải màn hình có biểu hiện một tin nhắn đến từ Hàn Vũ: “Chơi cũng tạm được.”

Thực rõ ràng, đây là câu nói với Lâm Nhụy. Tuy chỉ là hai chữ đơn giản nhưng Lâm Nhụy lại rất vui vẻ. Đến cuối cùng thì bản thân cũng không bị mất mặt. Mới này, cô thực khâm trọng. Kỳ thật, từ lúc nhảy khỏi vòng phòng bị cho đến tháp đối diện thì cô rất lo lắng Con Khi ở phía đối diện cũng nấp trong bụi cỏ khác để đánh cô bất ngờ. Đây gọi là giết người không thành mà còn bị phản lại. Con Khi nếu muốn đánh chết cô thì chỉ cần dùng hai gậy. Nếu như thế thật thì thực mất mặt.

Lúc Lâm Nhụy đang nghỉ ngơi để hồi phục sức lực thì Tiểu Kiều ở phía đối diện đã gửi một tin nhắn mà tất cả mọi người bên đội của cô đều có thể nhìn thấy: “Các cậu quá vô sỉ!”

Cái từ các cậu này là chỉ ai thì không cần nói cũng biết.

Dù sao thì cô và Hàn Vũ thắng cũng thuộc về dạng đánh lén, Tiểu Kiều còn chưa có phản ứng gì thì đã chết.

“O(∩_∩)O~”

Ấn gửi biểu cảm xong, Lâm Nhụy cũng đã tiếp máu đủ. Cô tiếp tục đi săn địch.

Tiểu Kiều còn rất sợ hãi trong lòng nên cũng không dám ra ngoài tháp mà chỉ ở bên trong đánh tiểu binh. Điều này rất thuận tiện cho Lâm Nhụy. Cô đưa binh tuyến nhà mình qua phía tháp đối diện để công phá tháp của đối phương.

Cô giết sạch mấy sóng binh tuyến xong nên cũng dần dần có tiền trong trò chơi. Cô mua đồ trang bị và bắt đầu viện trợ cho đồng đội.

Hậu duệ cùng Arthur ở phía cuối đường, hai người đang thông thả chơi nên tạm thời không cần lo lắng. Chỉ còn một mình Lữ Bố đứng đầu đường là phải đối chiến với Lỗ Ban cùng Lưu Thiện ở phe đối diện nên có chút gian nan.

Lâm Nhụy thấy Hàn Vũ đã đi hỗ trợ Lữ Bố, nhìn bộ dáng thì chắc là sắp đánh, vì thế nên cô cũng thao túng Đát Kỷ rồi thật cẩn thận men theo từ đường sông lên trước.

Độ sát thương của Lỗ Ban ở phe đối diện rất cao, Lưu Thiện bảo vệ Lỗ Ban thực tốt nên không dễ đánh cho lắm. Hàn Tín cùng Lữ Bố phối hợp nhau để đánh Lỗ Ban nhưng Lữ Bố cũng chết trận, chỉ còn lại mình Hàn Tín và Lưu Thiện, hai người đều còn nửa cây máu. Mới này, Hàn Tín đã dùng chiêu hiểm để đánh nhưng Lưu Thiện lại quá nhiều máu, đánh mãi không chết, bởi vậy mà Hàn Tín muốn rời đi.

Lúc này, Lưu Thiện đột nhiên đánh Hàn Tín một chiêu choáng váng. Lưu Thiện tới gần Hàn Tín rồi múa may hai tay đánh cậu.

Hàn Tín da mỏng nên khi bị đánh hai cái thì máu liền ít đi rất nhiều. Cậu muốn chạy nhưng lại bị choáng váng và không thể động đậy nên chỉ có thể mặc cho bị đánh.

“Mẹ kiếp.”

Trong căn phòng xa hoa, Hàn Vũ nửa nằm trên sofa mềm mại. Cậu nhìn không được mà thấp giọng mắng một câu thô tục.

Cậu nhìn lại gương mặt đẹp rồi cúi đầu nhìn màn hình. Hàn Tín của cậu bị Lưu Thiện đánh chỉ còn lại có một chút máu và gần sắp chết. Ngay lúc này, chiêu choáng váng của Lưu Thiện đã không còn tác dụng. Nhưng mà lúc cậu muốn đi thì đi cũng không xong bởi vì Lưu Thiện đuổi theo không bỏ và dính ở bên người nên cậu không có cách nào rời đi được.

Hàn Vũ đã có thể tưởng tượng ra bộ dáng của mình khi chết sau ba giây nữa.

Đều do cậu quá chủ quan...

Đúng lúc này, ngay thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Vũ đột nhiên thấy đồng đội Đát Kỷ đến. Trong thoáng chốc, cô liền hiện sát bên cạnh Lưu Thiện, đánh Lưu Thiện đang đuổi theo Hàn Tín chiêu kỹ năng thứ hai, trong nháy mắt liền khiến Lưu Thiện choáng váng.

Chỉ đánh hai giây mà thôi.

Nhưng quả thực là cứu tinh.

Hàn Vũ vui mừng khôn xiết. Cậu vội vàng vận dụng kỹ năng chạy xuyên tường của Hàn Tín.

Cứ tưởng tượng đến cảnh Lưu Thiện ở phe đối diện, tâm tình buồn bực bị phần vì con mồi tới tay đột nhiên xổng mất.

Haha... Thật là sáng khoái.

Lúc Hàn Vũ uống nước suối bỏ huyết thì vừa vặn lại nghe thấy tiếng Hệ thống thông báo lần nữa, Đát Kỷ bên phe ta đã đánh chết Lưu Thiên ở phe đối diện.

Trình độ chơi của cô em này cũng không tồi a.

Hàn Vũ nhìn không được mà nhướn mày.

Vương Giả Vinh Quang thực hot. Trước đây, Hàn Vũ chỉ chơi thử vài ván, thấy cảm giác không tồi nên liền chơi thường xuyên hơn, xem như là một trò giải trí nhỏ nhỏ mà thôi! Mà trình chơi game của mấy cô gái chơi trò này đều không giỏi bằng con trai. Vậy cho nên trong ngày thường, cậu không hề dẫn theo nữ sinh cùng chơi và cũng không có hứng thú chơi game cùng con gái.

Đêm nay, bởi vì không ngủ được nên cậu liền cùng bạn bè chơi game. Vì do tổ hợp đội 5 người mà thiếu một, lúc này lại đã là đêm khuya, những người bạn tốt khác đều không online. Đang lúc anh đang đau đầu tìm người lấp chỗ trống thì lại thấy trong danh sách bạn tốt hiển thị hôm nay đột nhiên có thêm một nữ sinh, mà trùng hợp là cô ấy cũng đang online nên cậu liền thuận tay mời cho đủ người.

Vốn dĩ đã chuẩn bị hồ tốt, chỉ cần không phải quá đen thì dựa vào kỹ thuật của cậu cùng với đám bạn thân thì vẫn có thể ngăn được con sóng dữ và đánh thắng trận này.

Ai ngờ chỉ mới bắt đầu chơi không lâu mà cô nữ sinh này đã liền cho cậu một sự bất ngờ, vừa nãy còn cứu cậu một mạng.

“Là Mộc Mộc nha.”

Đây là nick name của cô trong trò chơi, chỉ là hai người chưa từng nói chuyện với nhau nên ngay cả việc cô là ai và tên là gì thì cậu cũng không biết.

Àn, cậu đã nhớ kỹ cô.

Hàn Vũ cong khóe môi, đối với cô gái chủ động này, cậu càng thêm thấy hứng thú.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Đủ 1k vote thì up tặng chương là 2 chương nhé >< Tại đọc chùa nhju qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đêm dài từ từ (1)

Edit: Va

Beta: Su

Mới bắt đầu liền ngăn chặn đối phương nên kẻ tiếp đánh càng thêm thuận lợi.

Hàn Vũ chơi Hàn Tín phát dục đi lên khe sâu đánh dã, Con Khi ở phía đối diện không có đánh dã nên chỉ có thể ghen khuấy mà đi thu binh tuyến. Chờ đến khi Con Khi chuẩn bị tới đánh Hậu Nghệ thì Arthur kẻ sát bên cạnh Hậu Nghệ dùng hết toàn lực bảo vệ, rồi sau đó Hậu Nghệ cũng không phụ sự mong đợi của mọi người. Nhân lúc Con Khi chưa kịp phản ứng thì Hậu Nghệ liền dùng một chiêu hiểm để cố định Con Khi xong kết hợp với Arthur rồi điên cuồng phóng ra ám khí về phía Con Khi.

Con Khi đã hoàn toàn bị đánh bại.

Còn về phần Lâm Nhụy, cho dù cô có bộ giáp da giong nhưng cũng không dám quá kiêu ngạo. Lâm Nhụy đáng khinh trốn ở trong tháp để chờ mình trưởng thành cùng với chỉ huy binh tuyến, ngẫu nhiên còn viện trợ cho đồng đội một chút.

Cứ như vậy, Đát Kỷ của cô cuối cùng cũng trưởng thành.

Đát Kỷ sau khi lớn thì hơi đáng khinh một chút. Ở trong đoàn chiến, tính thương tổn của Đát Kỷ hiện tại là rất cao.

Con Khi ở phe đối diện đã bị phế đi. Lỗ Ban và Tiểu Kiều cũng bị Hàn Tín đánh chỉ còn nửa cái mạng. Phe đối diện chỉ còn thừa hai người là Chung Vô Diệm và Lưu Thiên. Tiếc là 2 nhân vật này chỉ có hàng phòng ngự cao, còn tính sát thương thì không đủ nên chỉ có thể trợ mắt nhìn tổ đội 5 người của Lâm Nhụy đuổi giết.

Tuy đây là lần đầu Lâm Nhụy chơi game cùng với bốn người bên phe Hàn Vũ nhưng cô ý thức được bản thân mình không tồi. Hơn nữa, Lâm Nhụy còn nghĩ mình phải lưu lại ấn tượng tốt trong mắt Hàn Vũ, vậy nên thao tác của cô cũng phá lệ cẩn thận. Kết hợp với bốn người khác cũng coi như là rất ăn ý.

Tóm lại, tổ đội của Hàn Vũ không hề tri hoãn mà đánh thắng trận này. Từ đầu tới cuối, toàn quân địch đều áp chế.

Nói chung là đánh một trận sáng khoái.

Sau khi xong, năm người lại về phòng chat riêng dành cho tổ đội.

“Đối phương khẳng định là đã buồn bực đến chết.”

“Lần này đánh quá sung sướng! Haha!”

Trong phòng chỉ có vài người chat. Tâm tình của Lâm Nhụy cũng không tồi, thú vui khi chơi game không phải chỉ trong lúc thắng mà là ở chỗ lúc đánh chết đối phương thì trong lòng có loại cảm giác sáng khoái và cảm thấy bản thân vui sướng tận trời.

Đột nhiên, giao diện trò chuyện riêng biểu hiện nhận được thông báo tin nhắn từ bạn tốt Hàn Vũ.

“Còn chơi nữa không?” Cậu hỏi.

Lâm Nhụy nhìn nhìn đồng hồ, hiện tại đã là rạng sáng, 2 giờ sáng.

Chắc com hộp cũng sắp đến, cô vẫn nên ăn com trước đã. Mới này bởi vì chơi game nên quên mất mình đã đói bụng đến khó chịu, giờ đánh xong thì cái loại cảm giác đói khát này lại ập đến.

Cho dù thực không nổi nhưng cô vẫn gửi tin nhắn với nội dung như sau: “Tôi phải đi ăn com trước đã. Có gì thì các anh cứ chơi trước đi.”

Hàn Vũ trả lời thực nhanh nhưng lần này lại phá lệ đơn giản và rất lãnh đạm.

“Nga.”

Nhìn chữ này, Lâm Nhụy thở ngắn than dài trong chốc lát, cô cũng đoán không ra đối phương đang nghĩ như thế nào, có lẽ là đối phương chỉ coi cô đơn thuần như một người bạn xa lạ cùng chơi game?

Chẳng lẽ một chút lòng hiếu kỳ đối với cô cũng không có sao?

Lúc này, cô đã tích cực phối hợp với Hàn Vũ, hành động bất người không phải uống phí, cô có thể cảm giác được giữa hai người vẫn rất ăn ý.

Mặc kệ, không nghĩ nữa, ăn com vẫn quan trọng hơn.

Lâm Nhụy rời khỏi phòng chat cho tổ đội rồi chuẩn bị đóng trò chơi.

Ai ngờ vào giây cuối cùng, khi cô sắp ấn biểu tượng “Out” thì Hàn Vũ cư nhiên lại nhắn thêm một tin.

“Ăn xong thì gọi cho tôi.”

Mặt sau là dãy số WeChat của cậu.

???

Dễ dàng như vậy là liền có số WeChat của Hàn Vũ sao?

Lâm Nhụy thiếu chút nữa cho rằng bản thân nhìn nhầm. Cô tập trung nhìn vào màn hình, xác thật là Hàn Vũ nhắn tới nhưng chỉ có điều là cậu hiện tại đã bắt đầu vào trò chơi tiếp.

“Ừm.”

Lâm Nhụy nhếch miệng cười một lát xong sau đó mới tắt trò chơi đi.

Nói chính xác thì cô không thích Hàn Vũ, chỉ là nếu đã xác định mục tiêu mà lại có tiến triển thì vẫn nên vui vẻ.

Nói trắng ra là cô muốn dựa vào Hàn Vũ để làm tên đề tiện Trương Lục kia khó lòng chịu đựng nổi.

Chỉ bằng vào sức Lâm Nhụy thì không có cách nào để làm những người vu khống cô câm miệng, dựa vào quyền thế mới là quan trọng nhất.

Nếu nói Trương Lục là hệ thảo (*hotboy của khoa, ngành*) có chút danh tiếng, vậy thì Hàn Vũ chính là giáo thảo (*hotboy trường*) nổi tiếng. Từ xưa, dân không thể đấu với quan. Hàn Vũ đúng thật là có thân phận quan lớn, lớn lên lại đẹp trai. Nếu đặt cậu ở một chỗ nào đó thì cũng đều tương đương đáng chú ý.

Mọi người trong trường đều biết, Hàn Vũ không thiếu phụ nữ. Nếu cô lợi dụng sở thích trò chơi của Hàn Vũ thì nói không chừng sẽ có cơ hội.

Tuy hiện tại Hàn Vũ đã có bạn gái tên là Hứa Mộng nhưng dân gian có câu: "Chỉ cần cái cuộc tốt thì có góc tường nào mà đào không ngả?" chứ huống chi là Hàn Vũ quá đào hoa. Dù sao thì Hàn Vũ cũng không phải là cái loại người trung trinh như một.

Dù sao thì chính cô cũng không phải người tốt gì. Hai người quá hợp nhau.

Lâm Nhụy nhớ kỹ số WeChat của Hàn Vũ. Cô gửi yêu cầu kết bạn xong tắt điện thoại. Chỉ trong chốc lát, com hộp liền đến.

Khi ăn là lúc vui vẻ nhất, đặc biệt là đầu lưỡi bị mỹ vị đồ ăn bao vây lấy, cái loại no căng hạnh phúc này quả thực sung sướng.

Nhiều đồ ăn như vậy nhưng cuối cùng cũng bị cô ăn hết toàn bộ, chỉ còn lại có xương cánh gà bị vứt ở trên bàn. Lâm Nhụy thuộc thể chất ăn nhiều không mập, nếu không, sau khi ăn hết châu này xong thì ít nhất cũng phải béo lên mười cân.

Ăn xong, cô lại đi tắm rửa.

Thời gian đã trôi qua 40 phút, Lâm Nhụy lúc này mới chậm rì rì nhắn cho Hàn Vũ một tin.

“Tôi xong rồi.”

Vừa rồi, lúc cô đang ăn com, Hàn Vũ cũng đã đồng ý yêu cầu bạn tốt của cô. Chỉ có điều là Lâm Nhụy không muốn khiến Hàn Vũ cảm thấy cô chủ động quá, vì vậy nên cô cố ý mặc kệ.

Phòng chừng là Hàn Vũ cũng đã đánh xong một ván, bởi vì cô mới vừa gửi, không đến nửa phút thì Hàn Vũ liền trả lời.

“Sao lại chậm như vậy?”

Lâm Nhụy gửi icon đáng thương đi: “Thật ngại, tôi có tắm nữa!”

Tiếp theo cô lại gửi một tin: “Sao anh còn chưa ngủ?”

Hiện tại đã gần 3 giờ sáng.

Không trong chốc lát Hàn Vũ liền phản hồi lại.

“Ngủ không được.”

Ừm, ngủ không được...

Ánh mắt của Lâm Nhụy sáng lên, ngủ không được thì có phải đại biểu cho cô có thể cùng Hàn Vũ nói chuyện một chốc trong lúc đêm khuya hay không?

Đêm dài từ từ, trai đơn gái chiếc rất dễ dàng nảy sinh tình tứ, cho dù là nói chuyện phiếm đơn giản thì cũng rất mờ ám.

“Vì sao ngủ không được?”

Lí do ngủ không được đều là vì mất ngủ hoặc đang có chuyện phiền lòng. Xem ra thì trai đẹp giàu cao cũng sẽ có chuyện phiền lòng. Sau khi gửi tin nhắn đi, Lâm Nhụy đã nghĩ kỹ kế tiếp phải làm sao thì mới có thể khiến cho đối phương càng thêm hứng thú.

Cô tính toán một lát sau sẽ chuyển hướng đề tài nói chuyện phiếm thêm sâu làm hai người càng thêm quen thuộc mà không phải chỉ là một người bạn chơi game xa lạ trên WeChat.

Tốt nhất là Hàn Vũ có thể kể chuyện phiền lòng của mình với cô, sau đó thì cô sẽ lắng nghe cậu kể, rồi phân ưu giải nạn cho Hàn Vũ như một người chị nhỏ biết rõ lòng nhau. Như vậy thì quan hệ giữa hai người tự nhiên cũng sẽ liền thân thiết.

Nhắn tin xong, Lâm Nhụy liền an tâm chờ đợi.

Cảm giác có chút khát nước, cô bung ly nước trên bàn lên. Lúc đang chuẩn bị uống thì “Tinh” một tiếng, di động nhắc nhở có tin nhắn từ WeChat.

Một tay bung ly nước uống, cô dùng một tay khác tùy ý mở màn hình rồi mở giao diện tin nhắn nói chuyện phiếm với Hàn Vũ.

Hàn Vũ trả lời ngắn gọn trước sau như một.

Nhưng sau khi thấy rõ tin nhắn trả lời của Hàn Vũ xong, Lâm Nhụy thiếu chút nữa liền phun ra toàn bộ nước mới vừa uống.

Cô mở to hai mắt nhìn màn hình.

Chỉ thấy trên màn hình rõ ràng viết sáu chữ ——

“Ngủ không được, muốn làm huyệt.”

Đây là lời mà Hàn Vũ nhắn cho cô.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nã >< đọc chùa nhju qass ta ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đêm dài từ từ (2)

Edit: Va

Beta: Su

Điều này làm cho cô nên tiếp tục trả lời như thế nào a?

Lâm Nhụy trừng mắt nhìn mấy chữ kia cả buổi.

Thật sự không nghĩ ra được phải nên trả lời như thế nào. Cuối cùng, cô đành phải gửi cái icon “vừa cười vừa khóc”, đây coi như là câu trả lời tốt nhất.

Thở phì phì uống một hớp nước lớn, những câu cô chuẩn bị sẵn để trả lời đều bị những lời này của cậu ép cho nuốt xuống bụng. Cô thật muốn giữ chặt Hàn Vũ và hỏi một chút vì sao cậu không chịu làm theo như kịch bản cô đã tưởng tượng ra a?

Bây giờ lại thành ra thế này. Lâm Nhụy vốn cảm thấy bản thân đã đủ dâm đẳng, không ngờ rằng Hàn Vũ lại còn dâm đẳng hơn so với cô, cô trực tiếp bị Hàn Vũ chụp chết ở trên bờ cát.

Còn bên phía Hàn Vũ, sau khi hài hước gửi tin: “Không ngủ được, muốn làm huyết” kia xong, cậu liền chờ đợi phản ứng từ cô gái bên kia.

Những cô gái muốn tiếp cận cậu cậu đã thấy rất nhiều. Tuy Lâm Nhụy trong trò chơi đánh đấm không tồi, chat mấy câu ít ỏi với cậu cũng không có ý tứ quyến rũ gì nhưng trong lòng Hàn Vũ lại thập phần chắc chắn, Lâm Nhụy có ý tứ đối với cậu.

Nếu có ý tứ đối với cậu, như vậy thì quy tắc trò chơi tất nhiên là di cậu đặt ra.

Hàn Vũ giờ này xác thật là không ngủ được bởi vì từ trước cho tới nay giấc ngủ của cậu không tốt, cậu rất dễ dàng mất ngủ. Đối với Hàn Vũ mà nói thì những lúc không ngủ được, sau khi đánh một ván sẽ liền tự nhiên mà ngủ, nếu 1 ván không giải quyết được, vậy thì 2 ván, 3 ván.

Chỉ tiếc là giờ này khắc này, Hứa Mộng không ở bên cạnh cậu nên cậu không thể đè Hứa Mộng ra rồi làm một trận.

Cũng may là tối nay không đến mức nhàm chán như vậy.

Cô gái này, có chút ý tứ.

Nhìn đến tin nhắn trả lời là icon “vừa cười vừa khóc” của Lâm Nhụy xong, Hàn Vũ nhướn mày, đúng là không ngoài ý muốn chút nào.

Cô không hề trực tiếp cự tuyệt, vậy thì là có thể được?

Hàn Vũ tùy tay nhấn nút call.

Ước chừng vang lên sáu tiếng chuông thì bên kia mới nghe.

Thanh âm ngọt ngào của cô xuyên thấu qua microphone di động truyền lại ở trong đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng.

“Àn?” Cô hỏi.

Hàn Vũ áp điện thoại di động ở bên tai. Cậu dùng giọng điệu trầm thấp còn trầm hơn cả pháo hỏi: “Ngủ rồi sao?”

“Vẫn chưa...” Cô mềm mại trả lời, cũng không hề hỏi cậu vì sao lại đột nhiên gọi.

“Tôi cũng vậy.”

Hàn Vũ từ trên sofa đứng dậy rồi bước chân dài ra khóa ngò ở trên giường.

“Tôi không ngủ được, vậy phải làm sao bây giờ?” Cậu thấp giọng oán giận, trong lời nói mang theo cảm xúc hơi hơi buồn rầu.

Rõ ràng quan hệ của hai người chỉ mới quen trong đêm nay, hơn nữa cũng chưa gặp mặt qua. Cậu và cô chỉ mới đánh xong một hồi trò chơi. Nhưng giờ Hàn Vũ lại dùng giọng điệu thân mật quen thuộc này làm người khác có loại ảo giác hai người kỳ thật đã thực thân cận. Điều này lập tức liền kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đẳng cấp thật cao.

Lâm Nhụy bội phục ở trong lòng.

Không hổ là soái ca cao ráo giàu có trong vạn bụi hoa.

Liên hệ với câu nói lúc nãy của Hàn Vũ, không ngờ được mang hàm nghĩa gì thì không cần nói cũng biết.

Lâm Nhụy làm bộ như không biết. Cô dùng ngữ khí lo lắng nhẹ giọng hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao a?”

“Cô có thể giúp tôi a~” Ở bên kia điện thoại, Hàn Vũ hình như cười nhẹ một tiếng làm lỗ tai người khác tê tê đại đại khi nghe được.

“A?”

Lâm Nhụy kinh ngạc. Cô không rõ phải giúp Hàn Vũ như thế nào.

Hàn Vũ tiếp tục dùng giọng nói nhẹ nhàng băng quơ trầm thấp nói: “Cô có thể rên cho tôi nghe, tôi bán xong là có thể ngủ rồi.”

Lâm Nhụy trầm mặc trong chốc lát.

Đến khi Hàn Vũ cho rằng bản thân đoán sai ý của Lâm Nhụy và cô muốn cúp điện thoại thì đột nhiên nghe thấy thanh âm nho nhỏ từ microphone bên kia của Lâm Nhụy truyền tới.

“Chỉ có điều...” Cô do dự một lát, hình như là có chút khó có thể mở miệng.

“Một mình tôi... Thì sợ rằng tôi rên không được...”

Khóe môi của Hàn Vũ nhếch lên.

“Tôi sẽ giúp cô.” Cậu mờ ám nói.

Lâm Nhụy nhìn không được mà tròn trắng mắt ở trong lòng, không ngờ rằng Hàn Vũ lại vô sỉ như vậy, rốt cuộc là ai giúp ai a?

Đêm khuya nghe thanh tuyến của Hàn Vũ thấp phần gọi cảm

Chỉ nghe cậu khàn khàn nói: “Tôi hướng dẫn, chúng ta cùng nhau làm được không?”

Là muốn tự làm sao?

Thật ra là đã từng nghe người khác nói qua nhưng Lâm Nhụy vẫn chưa hề tự mình thử dâm, mỗi một lần đều là thương (súng) thật đạn thật làm, không biết khi tự làm thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Có lẽ là sẽ không tới?

Lâm Nhụy đối với microphone di động, cô nhẹ nhàng ừ một tiếng xem như là đã đồng ý.

Cô vừa dứt lời thì Hàn Vũ liền nói.

“Nếu vậy thì, chúng ta làm bước đầu tiên trước...”

Cậu trầm thấp mở miệng.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đêm dài từ từ (3) - Tao vú

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Tưởng tượng ra một chút, lúc này tôi đang hôn cô.”

Thanh âm trầm thấp dần dần mất tiếng được truyền ra từ microphone.

“Tôi sẽ hôn cái miệng nhỏ hồng hồng của cô xong nhẹ nhàng mà cắn xé cánh môi cô rồi sau đó, đầu lưỡi trộm lườn vào trong...”

“Cảm giác được sao? Tôi đang mút đầu lưỡi cô, ngọt ngào, ăn rất ngon...”

Giọng của Hàn Vũ rất êm tai, nghe anh nói như vậy, Lâm Nhụy hình như cũng thật sự cảm giác được tình cảnh mà anh miêu tả.

“Ừm...” Cô rên rỉ một tiếng, tưởng tượng đến cảnh Hàn Vũ sẽ dùng đầu lưỡi thô dày bá đạo của anh để câu lấy lưỡi hồng của mình rồi cùng nhau quấn quýt si mê, nước miếng giàn giụa giống như dương vật (*côn thịt*) của anh đang tùy ý ma xát ở trong khoang miệng và mút đầu lưỡi của cô.

“Tôi không thể thờ nổi nữa... A...” Cô thờ hồn hển.

Bên đầu kia của điện thoại, Hàn Vũ cười khê một tiếng: “Mới như vậy mà đã liên chịu không được? Tôi còn chưa có sờ lên phần mềm mại kia của cô nữa.”

“Tuy rằng vú của cô nhỏ nhưng rất mềm mại, nhũ hoa nhòn nhọn thực đáng yêu, còn chưa ngậm vào trong miệng mà nó đã cứng lên. Tiểu nhũ tao như vậy nên tôi phải ăn nó sung lên xong hút hết sữa ở bên trong ra rồi uống sạch sẽ mới được.”

Lâm Nhụy nghe thấy xong, sắc mặt ửng hồng. Cô không cảm lòng được mà liền dùng bàn tay vói vào trong áo ngủ của mình rồi vỗ về chơi đùa đôi gò bồng cực lớn.

Tay nhỏ vừa nhẹ nhàng xoa nắn hai viên hồng châu nhỏ kia vừa mở môi anh đào úy khuất lên án nói: “Vú của tôi không nhỏ đâu... Rất lớn.”

“Nga?”

Hàn Vũ thấp giọng dụ dỗ hỏi: “Lớn khoảng bao nhiêu?”

“Rất lớn a... Rất lớn...” Ánh mắt Lâm Nhụy mê ly suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng tìm được từ thích hợp để hình dung.

“Hai tay nắm không hết.”

Những lời này cũng không phải là cô nói. Không chỉ có những người đã từng là bạn trai cô mà ngay cả Lục Trạch và Phó Duẩn Thừa lúc xem qua cũng đều nói như vậy.

Cho nên, vú của cô là thật sự rất lớn a.

“Lớn như vậy sao?”

Thanh âm của Hàn Vũ hình như có chút kinh ngạc, ngay sau đó mang theo ý cười nói: “Vậy... Càng tốt, tôi không cần phải ăn cơm, uống sữa từ bên trong tao vú chảy ra là được rồi! Sau đó, lúc chơi game thì cũng có thể gối lên đôi vú lớn của cô mà chơi, chúng nó mềm như bông, nhất định là rất thoải mái.”

“Nếu thắng, tôi sẽ hút uống một ngụm sữa. Nếu bị thua, tôi sẽ không vui nên ngay sau đó sẽ trừng phạt tao vú của cô, ai bảo nó hấp dẫn lực chú ý của tôi khiến tôi không có cách nào để chơi tốt được...”

A!

“Anh quá xấu rồi... Ân... Hơn nữa, tôi còn chưa có sinh con nên tất nhiên là không có sữa.” Cô hờn dỗi nói.

Theo lời nói của Hàn Vũ, Lâm Nhụy tưởng tượng thấy giờ phút anh đang chơi vú cô, uống sữa của cô và gặm cắn đầu vú cô.

Nếu thế thật thì có bao nhiêu sướng a.

Tưởng tượng chân thật như vậy, dâm dịch ở hạ thân liền chảy ra, tiểu huyết ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Chỉ là tự mình xoa vú nhưng chung quy lại không có tay của người đàn ông sờ làm thoải mái nên kích thích mang đến cũng không nhiều. Lâm Nhụy nhịn không được mà bật ra một tiếng rên khó nhịn.

“Ách nga.... A.... Tao vú ngửa quá, rất muốn bị ăn...”

Giọng của cô nhỏ nhỏ, còn mang theo khẩn cầu tựa như một đóa hoa nhỏ khô khốc hi vọng mưa đến, nhưng lời nói của cô quả thật là dâm đẳng.

Chỉ sợ, nếu không cách microphone thì Hàn Vũ cũng cương cứng ngay lập tức.

Một đoàn cực đại bành trướng ở trong quần Hàn Vũ, nội tâm giống như bốc cháy lên ngọn lửa. Anh hận mình không thể ngay lập tức từ hình tiểu yêu tinh đang kêu dâm dăng ở đầu bên kia điện thoại ngay tại chỗ.

Mẹ nó, vốn dĩ chỉ là muốn trêu chọc cô, với tình cảnh này thì xem như anh đang tự rước họa vào thân sao?

Bàn tay to vô cùng lo lắng cúi quần đến chỗ chân cong rồi lấy từ trong quần ra đại côn sắt đang lấp lánh tỏa sáng kia. Nó vênh vào tự đắc nhả ra hơi thở tanh nồng, gân xanh ở mặt trên còn đang nhảy dựng lên.

Cây côn thật cứng như sắt, hai cái trướng dài màu nâu phình trướng lên chứa đầy nồng đậm tinh hoa của anh.

Ngày thường, nếu anh cương thì liền sẽ trực tiếp làm huyết. Nhưng hiện tại, anh chỉ có thể tự mình động thủ để cơn no áo ấm.

“Đại huynh đệ, ủy khuất cho mày rồi.”

Anh cầm lấy di động rồi mở camera lên xong chụp côn sắt dưới háng của mình. Sau khi gửi cho Lâm Nhụy xong, anh đặt điện thoại di động qua bên cạnh rồi mở loa ngoài, bàn tay anh bắt đầu nhanh chóng động.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Ít vote nên lười ra chương qass ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đêm dài từ từ (4) - Tiểu mẫu cầu

Edit: Va

Beta: Mjnh + Su

Còn ở bên phía Lâm Nhụy, đột nhiên phát hiện Hàn Vũ không hề lên tiếng nữa nên cô cho rằng anh đã tắt điện thoại. Nhưng khi cô nhìn lại di động thì nó biểu hiện hai người vẫn còn đang trò chuyện.

Cẩn thận nghe động tĩnh thì thấy đầu bên kia điện thoại vẫn có thanh âm sột sột xoạt xoạt thật nhỏ truyền tới, giống như là tiếng còi quần áo.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy cong cong, vừa đúng lúc này, di động leng keng một tiếng nhắc nhở Hàn Vũ đã gửi cho cô một tấm hình.

Click mở ra xem thì thấy là một ảnh chụp khiến mọi cô gái khi nhìn vào đều sẽ thêm nhỏ dãi.

Côn thật rất cứng, nó dựng đứng hướng lên trời, thân gậy thô như cánh tay em bé, quy đầu giống như trứng vịt cực lớn. Tuy màu ngăm đen một chút nhưng vừa nhìn ảnh chụp là có thể tưởng tượng ra cây côn thật này có uy lực cực mãnh.

Có cô gái nào lại không thích được một cây côn thật như thế này đâm vào trong?

Chỉ sợ là sẽ sướng lên đến tận trời.

Lâm Nhụy chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hạ thể vốn dĩ đã bình phục một ít lại bắt đầu ngứa.

Quần lót đã bị dâm thủy làm cho ướt đầm, nhão nhão dính dính ở âm đế tạo cảm giác rất không thoải mái.

Cô đơn giản cúi quần lót nhỏ ướt dâm dề ra, tay nhỏ quen đường cũ tìm được miệng hoa huyết rồi nhọt nhọt thọc vào rút ra.

“Thích sao?” Hàn Vũ thờ phỉ phò ở đầu bên kia điện thoại.

Thích cái gì? Không thể nghĩ ngờ là bức ảnh vừa rồi anh vừa gửi cho Lâm Nhụy.

Nghĩ đến kích cỡ khả quan của côn thật lớn trên ảnh chụp, Lâm Nhụy rên ri ôn nhu nói: “Rất thích.”

Một ngón tay đã không còn đủ, cô lại duỗi ngón tay thứ hai ra, hai ngón tay khép lại rồi cùng nhau cắm vào trong tiểu huyết, vách tường thịt mềm như bánh bao bọc ngón tay lại. Theo động tác ra vào của ngón tay cô, cảm giác ngứa đã dần lan tràn ra.

“Cô có biết tôi hiện tại đang làm gì không?”

Tiếng thờ dóc của Hàn Vũ càng thêm nặng một chút.

Không đợi Lâm Nhụy trả lời, anh đã dùng giọng điệu khàn khàn nói ra.

“Tôi đang dùng tay cầm cây gậy lớn mà cô thích và ảo tưởng mình đâm vào tiểu huyết của cô. Tiểu huyết thực mềm thực nóng, lại còn thật nhiều nước, cây gậy lớn vừa rút ra xong liền thọc vào, tiểu huyết xôn xao chảy nước xối ướt côn thịt của tôi...”

“Cô rên rĩ rất dâm dăng, vú cũng dâm dăng, tiểu huyết lại càng thêm dâm dăng, trên dưới toàn thân không có một chỗ nào là không dâm dăng. Tôi mới chỉ tùy tiện cầm vào hai cái thì cô liền giống như tiểu mẫu cầu động dục kêu ngoa ngoa, tiểu huyết gắt gao mà kẹp cây gậy lớn của tôi vì sợ cây gậy lớn của tôi không cầm vào tiểu huyết của cô... Cô nói có phải hay không, há tiểu mẫu cầu?”

Hàn Vũ dùng giọng điệu nam tính gọi cảm này để nói ra những lời hạ lưu thô bỉ đó, đặc biệt là ba chữ “Tiểu mẫu cầu” càng làm cho Lâm Nhụy nghe xong mà động tình không thôi.

Bị tình dục tra tấn, tôn nghiêm cùng thể diện đều có thể từ bỏ không cần, chỉ vì muốn đạt được dục vọng cực hạn.

“Đúng, tôi chính là tiểu mẫu cầu...”

Lâm Nhụy kẹp chặt hai chân, động tác thọc vào rút ra càng lúc càng nhanh, ngón tay moi đào thịt mềm trong huyết. Cô dùng tay nhỏ còn lại nhẹ xoa viên tiểu đậu trên mặt âm đế. Vừa sướng vừa kích thích, cả người đều nhộn nhạo trong tình triều kéo dài...

“Tiểu mẫu cầu rất muốn côn thịt lớn đâm vào trong, thọc thật sâu, sau đó tưới tinh dịch vào trong tử cung của tiểu mẫu cầu, tiểu mẫu cầu sẽ kẹp chặt tiểu huyết, bảo đảm sẽ không cho một giọt tinh dịch nào lãng phí chảy ra...”

“Côn thịt lớn đâm thật sướng, rất thích... A... Tôi rồi.”

Lâm Nhụy hét lên một tiếng, thân thể run rẩy. Cô vừa tự an ủi mà chỉ trong nháy mắt đã đạt tới cao trào.

Cô thất thần nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng.

Trong phòng yên lặng, chỉ có thể nghe được tiếng thờ dóc của cô.

“Thật dâm dăng.”

Hàn Vũ nhìn không được mà mắng lời thô tục. Theo tiếng rên rĩ dâm dăng của cô, động tác cầm côn thịt đóng đưa lên xuống của anh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh...

Côn thịt lớn sung huyết đỏ đậm, mả mắt rỉ ra đục dịch. Anh đã gần bên bờ phun trào. Hàn Vũ ảo tưởng ra cảnh cô đang dùng tiểu huyết ngập nước phía dưới hạ thể của mình bao vây lấy côn thịt. Anh hơi ngửa đầu, yết hầu gọi cảm lộ ra, hầu kết lẫn lộn trên dưới.

Từng màn hình ảnh hoạt sắc sinh hương được tường tượng ra kia đang quanh quẩn trong đầu anh, đúng là bởi vì chưa từng gặp mặt nên anh cũng không biết cô có hình dáng ra sao, loại tình cảm xa lạ mãnh liệt này càng thêm kích thích.

Cuối cùng, sau khi kêu lên một tiếng, anh cũng bắn ra.

Cảm giác lúc bắn, thật con mẹ nó sướng!

Nhìn chất lỏng trắng đục đặc sệt trên khăn trải giường, Hàn Vũ thở hổn hển, bàn tay to vói lấy di động.

Nhéch khóe miệng lên, thanh âm trầm thấp hữu lực của anh theo microphone truyền qua đầu bên kia.

“Lần sau gặp mặt, tôi nhất định phải làm chết cô.”

“Tiểu mẫu cầu.”

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Lướt đọc chùa chành dữ qass.><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cuộc sống sinh hoạt

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Có lẽ là bởi vì lúc này ngủ nhiều nên đến hơn nửa đêm, Lâm Nhụy vẫn không ngủ được.

Sau khi tắt điện thoại, cô mặc váy ngủ màu đen tuyền xong ngồi xuống bên cạnh ban công.

Ban công rất nhỏ và hẹp, mặt trên có bày biện hai chậu hoa và thêm chút ít đồ vật linh tinh, Lâm Nhụy vừa mới ngồi xuống thì ban công ngay lập tức nhìn rất chật chội.

Dùng đôi tay ôm đầu gối xong cô nhìn lên bầu trời đêm.

Lúc này, bóng đêm thâm trầm, bầu trời đen như mực, không hề nhìn thấy một ngôi sao nào, bên ngoài cũng thật phần yên lặng, chỉ có đèn đường loang lổ là đang còn cố chấp sáng nhấp nháy.

Tịch liêu và quanh quẽ.

Không khí bị lây nhiễm cảnh tượng như vậy, nội tâm vốn dĩ có chút xao động của Lâm Nhụy bởi vì câu nói kia của Hàn Vũ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại việc làm của mình trong mấy ngày qua.

Tháo mặt nạ quyền rũ Phó Duẩn Thừa, xuân phong nhất độ cùng với Lục Trạch, còn cố tình thông đồng với Hàn Vũ.

Thật sự vui sướng sao?

Cô không hề thấy vậy.

Lâm Nhụy sợ nhất là sau khi thân thể không còn được sung sướng nữa thì ở sâu trong nội tâm lại xuất hiện cái loại cảm giác hư không này.

Cô không biết bản thân rốt cuộc muốn cái gì.

Ôn nhu lưu luyến rồi cũng sẽ rời đi.

Lẽ loi đi vào cuộc đời này, từ đầu đến cuối, cô chỉ là một người cô độc.

Thôi, cứ như vậy đi!

Nhân sinh đặc ý cần tần hoan, tận hưởng lạc thú trước mắt mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Cô thở dài.

.....

Lại nói về Lục Trạch, từ nơi ở của Lâm Nhụy cho tới khi về đến nhà, thể xác lẫn tinh thần của anh đều được thoải mái, vợ và con đang chờ anh về cùng ăn bữa cơm chiều.

Thẩm Nguyệt sắp xếp văn kiện của anh lại ngay ngắn rồi sẵn sàng hỏi: “Đói bụng chưa? Sao bây giờ mới về?”

Lục Trạch nhìn khuôn mặt dịu dàng mỹ lệ của vợ xong dùng giọng điệu ôn nhu nói: “Còn tốt, hạng mực có chút vấn đề trì hoãn.”

“Ba ba.”

Lục Hạo đứng ở một bên đã sớm nhào lên và ôm lấy chân của ba mình. Cậu bé làm nũng nói: “Con sắp đói đến chết rồi nhưng mẹ một hai bắt con phải chờ ba về cùng ăn cơm.”

“Con trai ngoan của ba.” Lục Trạch bế con trai mình lên rồi hôn một cái vào khuôn mặt mềm mềm của cậu bé, đôi mắt là tiếng cười hi hi ha ha của Lục Hạo.

“Về sau, hai mẹ con em cứ ăn cơm trước đi, không cần chờ anh.” Anh nói với Thẩm Nguyệt.

Thẩm Nguyệt giật liếc Lục Trạch một cái: “Sao một nhà ba người lại không thể cùng nhau ăn cơm?”

Thẩm Nguyệt là điển hình của người phụ nữ chú trọng quan hệ gia đình, Lục Trạch lo việc bên ngoài, còn cô lo chuyện gia đình. Mọi chuyện trong nhà đều được Thẩm Nguyệt sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Thẩm Nguyệt vẫn luôn cho rằng, lúc ăn cơm chiều phải luôn là 3 người trong một nhà cùng ăn, như vậy thì mới có không khí gia đình. Đối với việc này, Lục Trạch đã từng nói qua rất nhiều lần nhưng cũng không lay chuyển được cô.

Đây cũng là một loại phương thức để Thẩm Nguyệt bảo vệ gia đình, chồng cô anh tuấn như vậy, phụ nữ ở bên ngoài mơ tưởng đến anh cũng không ít. Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm chiều là đại biểu cho việc chồng cô mỗi ngày đều sẽ về nhà.

“Tùy em”

“Chỉ cần đừng để Hạo Hạo bị đói là được.”

Đã khuyên nhiều lần mà vẫn như vậy, Lục Trạch bắt đầu đi.

Anh đơn giản ôm con trai rồi ôn hòa hỏi con chuyện ở nhà thế.

Anh hỏi một câu, Lục Hạo ngoan ngoãn đáp một câu.

Con trai đầy mặt nhuộm, ba thì ánh mắt từ ái.

Hình ảnh ấm áp đến cỡ nào.

Thẩm Nguyệt cười một cái xong liền xuống bếp hâm lại thức ăn.

Có một gia đình như vậy, cô thật hạnh phúc.

Một nhà ba người hoà thuận vui vẻ ăn cơm chiều xong, chờ đến khi Lục Hạo ngủ ở phòng cách vách, Thẩm Nguyệt mới về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ sáng lên ánh đèn nhỏ mờ nhạt.

Chồng cô đang nửa dựa trên đầu giường, hai chân thon dài hơi gập lên và hết sức chuyên chú xem báo biểu trên notebook.

Bởi vì vừa mới tắm gội xong nên tóc đen còn hơi ẩm lòa xòa ở trên trán anh, mũi cao thẳng, mặt mày thâm thúy, anh tuấn.

Chồng của cô, vẫn luôn là tốt nhất.

Thẩm Nguyệt không hề quấy rầy anh mà chỉ nhẹ tay mở cửa phòng tắm ra rồi bước vào.

Cởi áo ngủ, trong gương là một thân thể yếu điệu với vòng eo tinh tế, làn da trắng nõn.

Hai cái vú nhỏ xinh là lướt, tuy không lớn nhưng hình dạng cũng coi như là tuyệt đẹp.

Thân thể mỹ lệ, dung mạo xinh đẹp. Tuy đã trở thành mẹ của một đứa nhỏ 5 tuổi nhưng mỹ mạo của cô vẫn còn giữ nguyên như cũ.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là bởi vì sinh con phải nuôi nấng bằng sữa mẹ nên hai cái đầu vú của cô đã sớm mất đi sự phấn nộn và trở nên vừa phình vừa tím tưa như một quả nho chín sắp biến thành màu đen.

Còn nữa, phía dưới hình như cũng có chút lỏng.

Tuy chồng cô chưa bao giờ nói qua cái gì nhưng cô lại có thể cảm giác được, thời gian làm tình của anh đối với cô đang dần dần giảm bớt.

Nhưng cô năm nay cũng mới chỉ 27 tuổi a, cuộc sống sau này còn hơn phân nửa quãng đường dài, cô phải nên vượt qua như thế nào?

Nghĩ ngợi xong, cô lấy nội y tình thú mới vừa mua sáng nay từ trong tủ quần áo ở phòng tắm ra rồi nhìn gương và khoa tay múa chân.

Màu đỏ rực chạm rỗng ren, mang theo hơi tự lại, đỡ nửa cái vú, nửa che nửa lộ, phần nhũ đều che không được, trong đó nửa ẩn nửa hiện, có chút ý vị câu người.

Mà thân dưới là quần lót chữ T gợi cảm, bên cạnh là một cái dây lưng nhỏ buộc thành hình con bướm, chỉ cần nhẹ nhàng đụng thì liền có thể kéo xuống.

Vội vàng tắm rửa xong, Thẩm Nguyệt mặc bộ nội y rồi thấp thòm bước về phía mép giường.

Kéo chăn ra, cô nằm ở bên người Lục Trạch.

Thấy anh vẫn còn đang xem báo biểu và vốn không hề chú ý tới cô, Thẩm Nguyệt có chút không cam lòng.

Tay nhỏ mềm mại thâm nhập vào quần ngủ của anh rồi nhẹ nhàng tìm được vật thể đang ngủ say kia và nhéo nhéo.

Côn thịt mềm mại không có phản ứng.

Thẩm Nguyệt không vội, cô nhẫn nại tính tình rồi vừa niết vừa xoa côn thịt xong buông lỏng bàn tay ra, sau đó tùy ý thưởng thức.

Tương tượng đến hình dạng vĩ đại của nó sau khi tỉnh dậy, Thảm Nguyệt liền cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo.

Đến cuối cùng, để hồi đáp sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Thảm Nguyệt, côn thit dần dần trở nên cương cứng và nóng rực lên.

Thảm Nguyệt vui sướng. Cô đang định cởi quần của anh ra thì người chồng vẫn luôn đắm chìm trong công việc nhìn qua cô.

Mắt đen hàm chứa ý cười, anh trầm thấp hỏi: “Vợ, muốn ai làm?”

Thảm Nguyệt mặt đỏ lên.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Không thú vị (H)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Biểu hiện của vợ anh đối với việc chủ động cầu hoan còn có chút ngượng ngùng. Lục Trạch vẫn nhìn ra được cô đang khát vọng làm tình.

Tính tình thời gian một chút, đã một tuần chưa làm, cũng khó trách vợ anh sẽ muốn. Đây xác thật là sơ sót của anh. Làm chồng, anh cần có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.

Tuy ban ngày mới cùng Lâm Nhụy chơi suốt một buổi trưa nhưng nếu bây giờ dù miễn cưỡng làm một lần thì vẫn có thể.

Nghĩ như vậy, anh xốc chăn mỏng lên thì thấy vợ mình mặc một chiếc nội y màu đỏ gọi cảm, thân thể tuyết trắng cứ vậy mà bại lộ ở trước mặt anh, trong mắt anh lộ ra vẻ thương thức.

“Đôi nội y rồi sao?”

Vợ chồng ở bên nhau lâu rồi nên khó tránh khỏi sẽ bởi vì quá mức quen thuộc thân thể của nhau mà không cách nào sinh ra tình cảm mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân đại đa số vợ chồng sẽ có ít làm tình mặc dù đang còn trẻ. Anh đột nhiên thấy vợ mình ăn mặc như vậy nên có hơi kinh ngạc, cũng cảm giác có chút mới mẻ.

Thảm Nguyệt sắc mặt say hồng. Cô lấy hết can đảm hỏi: “Có đẹp không?”

“Đẹp, em mặc cái gì nhìn cũng đẹp.” Anh trầm thấp nói.

Khi nói chuyện, tay của Lục Trạch đã thăm dò vào phần bên trong nịt ngực ren, lòng bàn tay bao lấy nhũ thit mềm mại tinh tế rồi vuốt ve.

Được chồng ca ngợi làm Thảm Nguyệt tự tin hơn, vú bị anh đùa bỡn, vừa phình vừa ngứa, tê tê đại đại đến thoải mái. Cô không cảm lòng được mà liền đóng đưa eo, dâng nhũ thit lên tận lòng bàn tay của anh, chờ đợi anh làm ra những động tác kịch liệt hơn.

Lục Trạch đẩy nịt ngực hướng lên trên để lộ ra đôi gò bồng là lướt.

Đối với đôi vú này, anh đã ngậm qua vô số lần và vô cùng quen thuộc đối với nó, cũng không biết vì sao mà nó lại không làm anh dễ chịu lên, làm anh rất tiếc nuối.

Anh cúi đầu, theo thói quen muốn hôn lên núm vú màu có chút hơi thâm đen kia của vợ, nhưng khi môi mỏng đang muốn đụng vào thì chợt dừng lại.

Giờ này khắc này, trong đầu anh đột nhiên hiện ra đôi vú tuyết trắng của Lâm Nhụy, vừa mềm vừa lớn, núm vú phồng nộn, sờ lên tựa như hai luồng gò bông, thật phần thoải mái.

Đặc biệt là ban ngày đã làm, đôi lập như vậy nên cảnh trước mắt khó tránh khỏi làm anh có chút rã rời hứng thú.

Cây đồ vật to lớn dưới thân cũng bởi vì chủ nhân thất thần mà dần dần uể oải không phấn chấn.

Lục Trạch ngẩng đầu nhìn vợ còn đang say mê ở giữa tình cảm mãnh liệt như muốn nhảy xuống nước tự tử, cô vẫn chưa phát hiện chồng mình thất thần. Anh âm thầm thờ dài, tay càng thêm dùng sức một chút, một cái tay khác với vào trong quần lót chữ T hơi hẹp rồi thuận thực kích thích làm âm ướt hoa hạc.

Tùy tay cắm vào hai ngón xong vận dụng kỹ xảo thành thạo của mình rồi bắt đầu động đậy, bên trong huyết ẩm áp, đâm thùy tràn lan, thực nhanh liền ướt đến không chịu được.

Đối với hai tròng mắt khát vọng của vợ, anh nhanh chóng cởi quần áo trên người ra, sau đó đè lên thân thể nhỏ xinh của cô rồi vừa hôn da thịt của cô, vừa dùng tay nắm cây côn thịt đã mềm còn không chịu cứng xong tùy ý cạo xát với miệng hoa huyết ướt đầm dề.

Côn thịt rút cuộc cũng có biểu hiện cứng lên.

Lục Trạch đỡ cây côn thịt kia rồi mạo hiểm nhắm ngay tiểu huyết nóng bỏng đang co rút, hạ thân trầm xuống, chậm rãi cắm cây côn thịt vào.

Vợ Lục Trạch phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, tự giác đem hai đùi quần bên hông anh, để tiện hơn cho anh thọc vào rút ra.

Ở tư thế này ra vào hơn mười cái, cây côn thịt cuối cùng cũng hoàn toàn cương cứng, bàn tay to chặt chẽ bắt lấy hai vú của cô, tốc độ bắt đầu ra sức cày cấy nhanh hơn.

Thanh âm của Thẩm Nguyệt càng lúc càng lớn, thân thể bị anh đâm một cái rồi lại thêm một cái nữa.

Động tác kịch liệt, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy cặp mắt đen kìa của người đàn ông thập phần thanh tĩnh. Hiển nhiên, Lục Trạch không cùng vợ mình chìm đắm trong mê tình.

Rõ ràng thao huyết chính là chuyện sung sướng, nhưng anh không biết vì sao mình lại cảm thấy không thú vị. Loại cảm giác này nói không nên lời. Anh cứ có cảm giác nhưng lại không biết thiếu chỗ nào và thiếu cái gì.

Có lẽ là do vợ anh không đủ dâm dăng?

Kỳ thật vợ anh đã không tồi, vừa nghe lời lại còn nhu thuận.

Nhưng có một thân thể mỹ miều hơn đối lập.

Nhớ tới bộ dáng Lâm Nhụy ở dưới thân anh rên rỉ mê loạn phóng dăng, vừa dâm dăng vừa mỉa hoặc, con người dường như mang theo cái móc, câu đến khiến lòng anh ngứa ngáy, làm anh chỉ muốn hung hăng mà thao chết tiểu yêu tinh đó.

Nghĩ đến cái loại cảm giác đó, trong lòng anh giống như có ai đốt lửa, sôi trào mạnh mẽ.

Lục Trạch mím chặt môi, động tác theo bản năng nhanh hơn.

Lại cắm thêm mấy trăm cái. Cuối cùng, nhân lúc vợ đến cao trào, anh buông lỏng tinh quan bắn đực dịch vào chỗ sâu thẳm nơi tiểu huyết, cùng cô cao trào.

Lục Trạch lau chùi thân thể của hai người rồi lại nằm lên giường lớn.

Tắt đèn. Trong phòng ngủ cả một mảnh hắc ám.

Thẩm Nguyệt đã mệt đến ngủ say, tiếng hít thở sâu và dài.

Lục Trạch hình như không buồn ngủ. Anh biếng nhác gối một cánh tay ở sau đầu rồi nhìn ánh trắng sáng tỏ ngoài cửa như đang tự hỏi chính mình.

Trong đêm tối, con người của anh rất sáng.

Một đêm vô mộng (không mơ)...

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Văn phòng giáo sư (1)

Edit: Va

Beta: Sakura + Su

Sáng sớm.

Ngoài cửa sổ, chim chóc hót véo von, một tia nắng mặt trời nghiêng nghiêng rơi vào và chiếu sáng toàn bộ phòng học.

Lâm Nhụy tí má, trông mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào thân thể cao lớn trên bục giảng kia.

Từ sau ngày hôm đó, cô cùng Phó Duẩn Thừa không còn liên hệ nữa. Cô vốn tính toán là sẽ không quấy rầy Phó Duẩn Thừa nữa mà chỉ đứng xa xa nhìn anh là tốt rồi. Nhưng thẳng đến khi gặp mặt thì cô mới biết để làm được việc này có bao nhiêu khó khăn.

Thích một người thì phần lớn thời gian đều muốn ở bên cạnh người ấy.

Trên bục giảng, Phó Duẩn Thừa mặc áo sơ mi màu đen như cũ, mặt vô biểu tình, cả người tản ra hàn khí càng lạnh thấu xương hơn so với ngày thường, mắt đen quét quanh phòng học. Lúc sắp nhìn tới Lâm Nhụy thì tầm mắt luôn bị anh cố tình thu trở về.

Bao gồm cả khi có vấn đề gì đó mà sinh viên hỏi, cho dù Lâm Nhụy vẫn luôn giơ tay muốn hỏi nhưng anh cũng chỉ lựa chọn làm lơ.

Anh đang cố ý bỏ qua sự tồn tại của cô.

Trái tim Lâm Nhụy đau đớn tựa như bị dao nhỏ cắt..

Cô làm anh chán ghét như vậy sao? Lâm Nhụy rất muốn hỏi Phó Duẩn Thừa.

Chỉ là con người luôn có khát vọng vươn chính phục. Phó Duẩn Thừa càng không nhìn cô thì cô càng muốn làm cho Phó Duẩn Thừa nhìn cô. Cho dù Phó Duẩn Thừa không thích cô nhưng chỉ cần trong mắt anh có cô thì cũng đủ để an ủi trái tim khô cạn của cô rồi.

Vì thế, Lâm Nhụy đơn giản không hề che dấu nữa. Cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Phó Duẩn Thừa ở trước mặt biết bao nhiêu người trong phòng học này.

Phó Duẩn Thừa đi đến đâu thì tầm mắt của cô liền theo tới đó.

Cô không tin mình làm như vậy mà Phó Duẩn Thừa vẫn còn có thể tiếp tục bình tĩnh.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Phó Duẩn Thừa liền có chút chịu đựng không nổi.

Ánh mắt nóng rất kia tựa như kẹo cao su dính ở trên người anh, như thế nào cũng không bỏ được. Anh cũng không phải người mù thì làm sao mà không phát hiện được.

Nháo đủ chưa?

Anh lãnh đạm liếc Lâm Nhụy một cái và dùng ánh mắt cảnh cáo.

Lâm Nhụy đương nhiên tiếp thu được hàm nghĩa trong mắt anh.

Tuy anh hiện tại thoát nhìn lạnh nhạt mười phần nhưng dù sao thì cô cũng đã bắt chắp tất cả, sợ hãi cái gì?

Cô đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào.

Tóc dài xoa trên vai, đồng thời, tóc mái và mặt mày túm tụm biểu hiện thanh thuần vô hại.

Nhưng lần này, Phó Duẩn Thừa sẽ không bị lừa nữa.

Thứ cô muốn, anh không cho được và cũng không thể cho.

Thấy cảnh cáo vô dụng, anh trực tiếp xoay mặt đi và coi như không thấy rồi tiếp tục giảng bài.

Sự tồn tại của Lâm Nhụy đối với anh mà nói thì thật là phiền toái. Coi cô như người xa lạ, nhưng anh lại tùy ý phát tiết thú tính của mình ở trên người cô. Tuy chưa thật sự đi vào, nhưng toàn thân cô đều đã bị anh chơi đến không sót cái gì, so với làm thật thì có cái gì khác nhau?

Nhưng nếu coi như là tình nhân, trước không nói chuyện thầy trò giữa hai người...

Không, anh là người đàn ông đã có gia đình thì làm sao có thể bởi vì vợ mình không ở nhà dài ngày mà lại đi phản bội vợ mình?

Tình trạng hiện giờ làm anh không biết giải quyết như thế nào, lưỡng lự.

So với phần nợ bởi vì Lâm Nhụy trêu chọc người đã kết hôn như anh thì anh càng thêm giận bản thân mình, cư nhiên phóng túng dục vọng, hơn nữa còn nhiều ngày hoài niệm cảm giác tận tình khi làm ở trên người cô...

Lâm Nhụy thấy Phó Duẩn Thừa không có phản ứng lại với mình thì trong lòng có chút ừ ừ.

Một tiết cứ như vậy mà ủ rũ cụp đuôi trôi qua.

Ai ngờ, lúc tan học, Phó Duẩn Thừa cứ nhiên kêu cô lên trước mặt mọi người.

“Lâm Nhụy, em đến văn phòng của tôi một lát.”

Nói xong, Phó Duẩn Thừa liền không lưu luyến mà lập tức rời đi.

Trong lòng Lâm Nhụy lập tức có vô hạn vui mừng.

Bên cạnh có bạn học vừa tò mò vừa hâm mộ hỏi: “Phó giáo sư sao lại đột nhiên kêu cậu vậy?”

Lâm Nhụy làm bộ như không có việc gì nói: “Không biết, có thể là biểu hiện gần đây của tớ không tốt.”

Mấy ngày nay, cô đi học thất thần là rõ như ban ngày.

Nghe Lâm Nhụy nói như vậy, người bạn kia cũng không nói gì nữa rồi trưng ra một biểu tình cậu tự cầu nhiều phúc đi.

Tuy lớn lên anh tuấn nhưng Phó Duẩn Thừa lại rất ít khi nói cười. Hơn nữa còn rất nghiêm khắc. Anh có một loại khí tràng không gian tự uy nên ngầm được xưng là “Sát thần mặt đen.” Đại đa số sinh viên đều sợ anh.

Lâm Nhụy lại tùy tiện nói vài câu, sau đó lòng mang tâm tình kích động và thấp thòm đi đến văn phòng của Phó Duẩn Thừa.

Cửa văn phòng không khóa mà chỉ khép hờ. Lâm Nhụy nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Sau khi vào trong, Lâm Nhụy đóng cửa lại rồi lặng lẽ khóa trái xong sau đó rón ra rón rén đi đến phía sau lưng Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa ngồi dựa lưng về phía cô. Anh đang cúi đầu chấm bài nên không có chú ý tới cô đã tiến vào.

Nhìn từ phía sau thì thấy bóng dáng của anh dày rộng, bả vai hữu lực để lộ ra mùi phần hơi thở hormone nam tính.

Nghe đến người đàn ông này đã từng cùng cô thân mật qua, trong lòng Lâm Nhụy không khỏi nổi lên một tia ngọt ngào.

Cô vươn cánh tay ra ôm chặt Phó Duẩn Thừa từ phía sau rồi thân mật cọ cọ mặt vào lưng anh.

“Thầy a ~” Cô giống như con mèo nhỏ đáng yêu đang làm nũng.

Phó Duẩn Thừa không nghĩ tới Lâm Nhụy to gan như vậy, thân mình anh cứng đờ: “Buông tay!”

“Không buông.” Lâm Nhụy tùy hứng trả lời, cánh tay ôm Phó Duẩn Thừa lại xiết chặt hơn chút. Cô chặt chẽ ôm lấy anh.

Phó Duẩn Thừa không dùng nước hoa, trên người anh thanh mát sáng khoái, chỉ có mùi sữa tắm và dầu gội, vô cùng đơn giản lại phá lệ dễ ngửi.

Lâm Nhụy thỏa mãn híp híp mắt.

Phó Duẩn Thừa vội vàng nhìn về phía cửa. Thấy cửa đã bị khoá, không có ai thấy cảnh này thì sắc mặt mới khá hơn một chút.

Anh dùng tay tránh thoát rồi nhiu mày nói: “Em đừng làm như vậy.”

Sức lực của anh rất lớn, chỉ mới vùng một cái mà liền dễ như trở bàn tay tránh thoát khỏi cái ôm của cô.

Lâm Nhụy càng không cho người đàn ông như ý, xoay người. Nhân lúc Phó Duẩn Thừa chưa phản ứng kịp, cô trực tiếp ngồi lên trên đùi anh.

Hai tay giống con đười ươi gắt gao ôm cổ Phó Duẩn Thừa rồi nhỏ giọng lại đáng thương nói: “Thầy, thầy biết không, mấy ngày nay em thật sự rất nhớ thầy.”

“Thầy có nhớ em không?”

Cô chớp chớp mắt to ngập nước, trong mắt hàm chứa sự chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Văn phòng giáo sư (2)

Edit: Va

Beta: Sakura + Su

Có nhớ cô không sao?

Phó Duẩn Thừa trầm mặc không lên tiếng.

Ánh mắt yếu say đắm cực nóng của Lâm Nhụy làm Phó Duẩn Thừa không có chỗ nào để ẩn nấp. Anh chỉ cảm thấy có chút ít ý tưởng âm u ở sâu trong nội tâm cũng bị bại lộ ra bên ngoài.

Anh muốn cô.

Rất muốn.

Lâm Nhụy ở trên giường nhu thuận cùng ngoan ngoãn làm anh phá lệ thỏa mãn. Chỉ có trời mới biết, đêm hôm đó anh phải dùng biết bao nhiêu lực nhấn nạy thì mới khiến bản thân không chìm đắm theo hành động.

Phó Duẩn Thừa giật giật môi, mắt đen chất chứa vài phần rồi rầm cùng giấy gựa.

Cuối cùng, anh chỉ yên lặng với bình tĩnh.

“Không hề.” Anh lạnh lùng nói.

“Em không tin.” Đôi mắt của Lâm nhụy xoay tròn.

Cô dùng thân thể áp sát Phó Duẩn Thừa làm đôi vú đầy đặn của mình đè chặt trên ngực anh rồi nhẹ nhàng mà đóng đưa thân thể, cọ xát lên.

Hai người mặc quần áo rất mỏng. Bởi vì dán sát như vậy nên có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau, xúc cảm như là trực tiếp trần trụi.

Thân thể của Phó Duẩn Thừa cứng còng, toàn bộ dây thần kinh đều căng lên.

Hai luồng mềm mại đè ép ở ngực anh, tựa như mát xa, rất thoải mái, anh thậm chí có thể miêu tả ra hình dáng của chúng nó. Loại cảm giác này thực sự sung sướng, biết rõ giờ phút này bản thân hẳn nên nghiêm khắc bảo cô dừng lại, nhưng lời nói vừa tới bên miệng thì lại không muốn nói ra mà ngược lại làm anh muốn trầm mê ở trong đó.

Phó Duẩn Thừa không hề ngăn cản Lâm Nhụy.

Cô vừa cọ ở trên người anh vừa trộm cởi bỏ cúc áo sơ mi màu đen xong nhẹ cắn xương quai xanh gọi cảm kia rồi trần trọc liếm hôn.

Tựa như gà con mổ thóc, từ dưới lên trên, từ xương quai xanh hôn lên cổ xong lại đến cằm Phó Duẩn Thừa và cả bên môi.

Phó Duẩn Thừa lạnh mặt. Anh giống như tượng gỗ không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngoại trừ tiếng hít thở càng ngày càng nặng cùng mắt đen có chút mơ hồ. Từ đó có thể nhìn ra được anh đang hưởng thụ.

Đàn ông cùng phụ nữ, ở chung một phòng, một người ý chí không kiên định, một người lại tìm mọi cách trêu chọc.

Hai người càng ngày càng mờ ám...

Nhưng khi Lâm Nhụy sắp hôn lên đôi môi mỏng của anh thì Phó Duẩn Thừa đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, kháng cự né tránh.

Không khí bỗng nhiên cứng lại và có chút xấu hổ.

Lâm Nhụy bình tĩnh nhìn anh vài giây, cố chịu đựng sự chua xót nơi nội tâm rồi nói: “Nếu thầy không thích thì em đây sẽ đổi chỗ.”

Thật vất vả mới có một cơ hội tiếp cận với Phó Duẩn Thừa. Nếu liền từ bỏ như vậy thì cô thật sự không cam lòng.

Cô lại lần nữa cúi đầu xuống mờ mấy cái cúc áo sơ mi, tay nhỏ mềm mại dán ở trên bờ ngực trần trụi của người đàn ông, hoạt động lên xuống giống như xà tình quyến rũ.

Phó Duẩn Thừa có thói quen vận động tập thể hình, tám khối cơ bụng tiêu chuẩn, cơ bắp rắn chắc, hình dạng rõ ràng, sờ lên xúc cảm thực tốt.

Đàn ông thích sờ ngực phụ nữ. Cũng giống như vậy, đại đa số phụ nữ cũng không thể chống cự được lực hấp dẫn của cơ bụng đàn ông.

Tay nhỏ thực nhanh liền túm điểm nào đó trên ngực anh rồi kẹp ở trong lòng bàn tay xong mềm nhẹ vỗ về chơi đùa, không có quy luật mà chỉ lung tung trên chọc, từng chút lại từng chút gãi đúng tâm của người đàn ông.

Phó Duẩn Thừa lại không phải Liễu Hạ Huệ chân chính mà có thể làm được việc tuyệt trần đoạn dục. Anh chỉ là một người đàn ông, là một người đàn ông đang cố áp chế ngọn lửa tình dục sâu trong nội tâm.

Nếu còn để cô tùy ý làm bậy thì chuyện đó sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa tối tăm. Anh đè lại cái tay nhỏ đang làm loạn kia.

“Chúng ta không thể làm như vậy.” Anh nhìn Lâm Nhụy thật sâu, biểu tình nghiêm túc.

Lần trước đã là một sai lầm, đồng dạng sai lầm, anh không thể lại phạm phải lần thứ hai.

Đây là mục đích mà anh kêu Lâm Nhụy tới văn phòng.

Anh muốn điều chỉnh lại thái độ của mình và ngưng hẳn cái sai lầm này.

Lâm Nhụy giờ phút này dựa ở trên vai Phó Duẩn Thừa, khuôn mặt nhỏ tựa gần cái cổ thon dài của anh, cánh môi cô dán vào da thịt mẫn cảm. Nhiệt khí trong mũi phun ở căn cổ của người đàn ông khiến anh rung mình một cái.

Đây là một tư thế cực độ thân mật, hai người nhìn qua thật giống như một đôi uyên ương tuyệt đẹp.

Nghe Phó Duẩn Thừa nói xong, Lâm Nhụy vô tội ngược mắt giống như không hiểu anh đang nói cái gì.

“Làm như vậy là làm gì?” Cô hỏi.

Ánh mắt của Phó Duẩn Thừa phức tạp.

Sau một lúc lâu, anh trầm giọng nói: “Em biết tôi đang nói cái gì mà! Vợ của tôi chiều nay sẽ trở về, tôi hy vọng em và tôi về sau có thể khôi phục thành quan hệ thầy trò bình thường để tránh ảnh hưởng đến gia đình của tôi.”

“Em đã biết.” Ngoài dự đoán, Lâm Nhụy đáp ứng thập phần dứt khoát.

Ngay khi Phó Duẩn Thừa vì thế mà cảm thấy kinh ngạc thì đột nhiên thấy cô gái trước mặt cong cong môi để lộ ra một nụ cười kiêu mị đến tận xương.

“Nếu thầy đã nói xong thì nên để em nói đúng không?” Cô từ từ kéo dài ngữ điệu.

“Thầy cứng rồi!”

Lâm Nhụy dùng ánh mắt ý bảo giữa hai chân của người đàn ông phồng lên một đoàn.

Cô liếm liếm môi đỏ, mị nhãn như tơ, nhẹ nhả khí u lan: “Nó chọc em... Đau quá...”

Ánh mắt của Phó Duẩn Thừa cứng lại.

Giống như có một ngọn lửa trong khoảnh khắc đang nổ tung trong óc.

Anh liền biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Để thầy giúp em liếm sạch dâm thủy trong tiểu huyết được không?

Edit: Va

Beta: Ami

Lâm Nhụy cong cong môi, cúi đầu.

Trong lòng Phó Duẩn Thừa đột nhiên có dự cảm không lành, trái tim nhảy bùm bùm không ngừng, sự chờ mong không biết đã phát sinh từ bao giờ nhưng cõi lòng lại tràn đầy kháng cự.

Anh vội vàng lên tiếng: “Em đừng. . .”

Lời của Phó Duẩn Thừa còn chưa nói xong thì đôi tay nhỏ kia đã linh hoạt kéo khoé kéo quần tây của anh xuống rồi lấy côn thịt lớn cứng rắn ở bên trong ra.

Đinh quy đầu phình to, mả mắt còn đang không ngừng thấm nước bọt trong suốt ra bên ngoài. Bỗng nhiên tiếp xúc với không khí bên ngoài nên nó liền run rẩy, sau đó nhanh chóng phình to thêm một vòng.

Nhìn thật hưng phấn!

Lâm Nhụy vươn ngón tay non mịn búng búng côn thịt. Nghe được âm thanh, Phó Duẩn Thừa sáng khoái kêu lên tiếng.

“Giáo sư, nếu thầy cũng muốn thì cần gì phải cố gắng kìm nén?” Cô ôn nhu dụ hoặc nói.

Phó Duẩn Thừa mím chặt môi, nhìn cô không nói lời nào.

Tất nhiên là anh đang đấu tranh kịch liệt với lý trí của mình.

Lâm Nhụy dùng tay nhỏ nắm đại quy đầu rồi hoạt động lên xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt mả mắt, thường thường xoa xoa. Vì dễ kích thích dục vọng đang dây dụa của người đàn ông trước mắt này mà cô làm ra hành động thủ dâm cho anh.

Trên đỉnh đầu, hô hấp của Phó Duẩn Thừa càng ngày càng trầm trọng.

Tim Lâm Nhụy cũng ngứa lên, tiểu huyết của cô đã sớm bị dâm dịch tẩm ướt. Cảm giác hư không khó nhịn ở bên trong đang tra tấn cô. Giờ cô chỉ hy vọng côn thịt lớn ở ngay trước mắt này có thể cắm vào tiểu huyết ngăn ngứa cho cô.

Một đôi mắt ngập nước quét về phía người đàn ông, cô biểu tình thiên chân mà mỉa mai: “Giáo sư, thầy có thể giúp em được không?”

“... Giúp em... Cái gì?” Phó Duẩn Thừa lẩn lộn hầu kết, cuối cùng gian nan mở miệng.

“Tiểu huyết thật ngứa, muốn côn thịt lớn của giáo sư tới ngăn ngứa... “ Cô cắn môi rồi dùng thanh âm nhu nhược nói.

Tựa như một đóa cúc non mới nở, thẹn thùng lay động ở trong gió, diễm đạm đáng yêu.

Lâm Nhụy rất rõ ràng ưu thế của bản thân, cô hiểu rõ cách lợi dụng gương mặt thanh thuần của mình, cô biết khi nói lời dâm đẳng khó nghe thì đàn ông sẽ có bao nhiêu kích thích cùng hưng phấn.

Đôi con ngươi của Phó Duẩn Thừa nhanh chóng tối sầm, trong mắt hiện lên sắc thái tình dục, anh nói theo bản năng: “Có bao nhiêu ngứa, để thầy nhìn xem.”

Sau khi nói xong, anh liền giật mình. Anh cư nhiên sẽ nói ra loại lời nói này, anh xấu hổ dời tầm mắt sang chỗ khác, hổ thẹn với bản thân, uống cho tư cách làm thầy của người khác.

Lâm Nhụy cười giảo hoạt. Chỉ nghe tích tích tác tác vài tiếng, cô đã nhanh chóng vén thân váy lên để lộ ra quần lót nhỏ bị dâm thủy thấm ướt bên trong.

Quần lót nhỏ màu tím tinh tế hình chữ T vốn không che được đào móng tròn trịa kiêu mật kia. Bởi vì tư thế của Lâm Nhụy là đưa lưng về phía Phó Duẩn Thừa và chu móng nhỏ lên nên Phó Duẩn Thừa thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ tư mật ở giữa hai chân cô. Từ bên trong, vài sợi lông âm đạo cuốn khúc gọi cảm bị vài dệt hơi mỏng che đầy để lộ ra vệt nước lại càng khiến người khác mơ màng vô hạn.

“Giáo sư, thầy mau nhìn xem em có phải sinh bệnh rồi không? Vì sao tiểu huyết vừa ngứa lại còn chảy thật nhiều nước?”

Giọng điệu ngọt ngào của cô truyền vào lỗ tai anh thức giục.

Thanh âm này tựa như ma chú, mang theo vô cùng nhiều ma lực, làm anh không cách nào kháng cự.

Bàn tay anh run rẩy ngừng ở trên cái móng trắng nõn trơn mượt đang vênh lên của cô, chậm rãi, chậm rãi, một chút một chút hướng tới chỗ hờ ở giữa khe của hai đùi.

Lòng bàn tay chạm phải một mảnh ướt dâm dề, đây là thứ chứng minh cô động tình.

Ngón tay thon dài ở bên ngoài quần lót nhẹ nhàng búng hai cái, liền làm cho mặt nước trút xuống róc rách càng nhiều, đã ướt toàn bộ bàn tay của anh.

“Thật dâm đẳng.” Anh cảm lòng không được thốt lên.

Ngay sau đó, anh dùng ngón tay cời quần lót nhỏ ra rồi vớt qua một bên làm lộ tiểu mật huyết phì nộn nhiều nước kia.

Phấn phấn nộn nộn, môi âm hộ hai bên như là cánh hoa ướt át sau cơn mưa, thấm giọt sương, một cái lỗ nhỏ tinh tế ở giữa, nửa mở nửa đóng mấp máy, chất lỏng đậm mĩ trong suốt đang từ nơi đó cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

Có lẽ là cảm nhận được tầm mắt chuyên chú của Phó Duẩn Thừa dừng lại ở nơi đó, mật dịch tuôn ra càng thêm dữ dội, quả thực giống như nước máy.

Cảnh tượng trước mắt này thật là đúng với một câu ngôn ngữ —— Phụ nữ đúng là làm từ nước.

Phó Duẩn Thừa đột nhiên cảm thấy rất khát, như là ở trong sa mạc khô cạn 3 ngày 3 đêm, anh rất khát vọng nguồn nước.

Nội tâm có một cỗ cảm giác xúc động vừa bí ẩn lại vừa bức thiết nảy lên trong đầu.

“Đề thầy giúp em liếm đậm thủy trong tiểu huyết được không?” Anh dường như trúng tà mà hỏi.

Có lẽ đúng thật là không khí quá mức ái muội. Hai người đều tới lúc tỉnh triều tràn lan.

Giờ này khắc này, cô không phải sinh viên của anh và anh cũng không phải thầy của cô.

Văn phòng nhỏ nhỏ ngăn cách hai người họ với thế giới bên ngoài, đã không còn thân phận gây trắc trở kia, giờ đây, hai người họ chỉ là những người bị khát khao dục vọng tra tấn mãnh liệt nên xuất hiện sự va chạm giữa đàn ông và phụ nữ.

Phó Duẩn Thừa dùng bàn tay mở hai chân cô ra thêm một chút làm tiểu huyết phấn nộn mê người kia có thể hoàn toàn nở rộ ở trước mắt anh.

Khuôn mặt tuấn tú chậm rãi tới gần trung tâm giữa hai chân, một cỗ mùi hương tanh ngọt ẩm ướt phát ra từ trong tiểu huyết của cô, đây là yếu tố kích thích tình dục độc hữu của giống cái, không chỉ không làm anh cảm thấy khó ngửi mà ngược lại còn muốn cô chảy ra thêm càng nhiều.

Phó Duẩn Thừa từ từ tới gần, hơi thở ấm áp không gián đoạn phả vào tiểu huyết mềm mại. Tiểu huyết mẫn cảm ngay lập tức co rút lại rồi sau đó, càng nhiều đậm thủy thấm ướt ra bên ngoài.

Lâm Nhụy có thể cảm nhận được đôi mắt đen của người đàn ông còn đang dừng lại ở chỗ tiểu huyết của mình. Cô thẹn thùng rụt rụt hai chân, trong lòng đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng. Nguyên nhân là do trước kia khi làm tình với những người đàn ông khác thì họ rất ít khi liếm tiểu huyết cho cô. Còn có thêm một nguyên nhân khác nữa là cô tới hôm qua vừa đi tắm, cô hy vọng giờ phút này tiểu huyết sạch sẽ thoải mái thanh tân vì dù sao đây cũng là Phó Duẩn Thừa.

Ở trong lòng cô, Phó Duẩn Thừa là đặc biệt.

Cô hy vọng mọi thứ cô thể hiện ra ở trước mặt anh đều tốt đẹp.

Cô đột nhiên khép lại làm Phó Duẩn Thừa có chút bất mãn, tiểu huyết thật sự quá đẹp, anh còn chưa có xem đủ đâu.

Phó Duẩn Thừa chen vào giữa hai chân cô làm Lâm Nhụy không thể khép hai chân lại. Sau đó, anh dùng bàn tay to vuốt ve da thịt trơn mềm xong lại lần nữa vùi đầu vào bên trong tiểu huyết.

Cái mũi cao thẳng dán lên hai mảnh hoa môi mềm mại, anh vươn lưỡi dài ra rồi dùng đầu lưỡi chọt chọt âm hạch sớm đã phồng lên kia.

“Ách a~” Lâm Nhụy bị kích thích nên phát ra một tiếng thờ dài.

Phó Duẩn Thừa như nhận được sự ủng hộ, anh dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó dùng đầu lưỡi cuốn lấy âm hạch rồi không ngừng liếm láp, thậm chí còn chưa từng buông tha niệu đạo ở phía dưới âm hạch, có phải anh sẽ đem đầu lưỡi vọng vào cửa động cực nhỏ cực mỏng này hay không?

“Giáo sư, thầy muốn em đi, em chịu không nổi nữa rồi!”

Lâm Nhụy kêu mị rên rĩ, hạ thể mẫn cảm, âm đế bị người đàn ông dùng đầu lưỡi thô dày hữu lực bao vây lấy rồi vừa liếm láp vừa mùa, sướng đến mức đại não trống rỗng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến giờ phút này, Phó Duẩn Thừa đang một lòng thích thú liếm mút tiểu huyết của cô, trong lòng càng thêm hưng phấn không thôi.

“Thích giáo sư liếm em như vậy sao?”

Phó Duẩn Thừa từ dưới tiểu huyết ngẩng đầu lên rồi dùng giọng quyến gợi cảm hỏi.

Đậm thủy trong tiểu huyết thật sự quá nhiều, anh vừa liếm vừa mút. Ngậm toàn bộ tiểu huyết ở trong miệng xong tham lam hút hết toàn bộ.

Cảm giác còn chưa liếm đủ, anh lại duỗi lưỡi dài ra chui vào trong tiểu huyết, ở bên trong vòng một vòng rồi moi đậm thủy ở bên trong ra xong hút hết toàn bộ.

“Ti ti.” Tiếng nước cùng tiếng liếm mát ở trong phòng vang lên, càng tăng thêm một tầng hơi thở dâm mỹ.

“Thích.”

Lâm Nhụy đã sướng đến không kèm chế được, cô cũng bất chấp cái gì mà gọi là thẹn thùng, theo bản năng giờ tay nhỏ lên dùng sức ấn đầu nam nhân hướng chính mình.

“Em còn chưa có đủ sướng, vẫn còn muốn.”

Mất cô lộ ra si mê trả lời, toàn thân và tâm đều đắm chìm trong khoái cảm kích thích.

Phó Duẩn Thừa cong cong môi, thuận thế càng thêm hăng say liếm láp.

Cô gái dâm đảng này lại nhiều lần quyến rũ anh, một lần lại một lần đánh vỡ điểm mấu chốt đạo đức của anh, anh không phải thánh nhân, anh cũng có dục vọng.

Lần này, con dã thú ở sâu trong nội tâm của anh đã hoàn toàn phá tan nhà giam, không có gì là có thể ngăn cản được anh.

Cái gì đều không nghĩ mà chỉ muốn làm, làm xong rồi lại nói.

Coi như là phóng túng bản thân một lần đi.

Anh vừa ngậm lấy hai bên âm đế rồi hút liếm vừa vói đầu lưỡi vào sâu trong tiểu huyết, sau đó bắt chước tư thế côn thịt thọc vào rút ra, bên trong tiểu huyết ẩm áp tràn lan dâm thủy, đồng thời không ngừng co rút lại, kẹp chặt lưỡi dài đang xâm lấn của anh.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động với Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân giờ đây tựa như một con chim chóc vui sướng, thể xác và tinh thần đều đang sung sướng kêu gào suy nghĩ muốn càng thêm nhiều.

Hạ thể tích lũy khoái cảm càng lúc càng cường liệt, eo thon có cảm giác như một dòng điện đang chạy. Cô run run một cái, dâm thủy trong suốt trào ra từ tiểu huyết rồi trực tiếp bắn vào trong miệng của người đàn ông.

Cô triều xuy.

Tựa như đã dùng hết sức lực toàn thân, Lâm Nhụy mất đi điểm chống đỡ, cô mềm mại nằm liệt ở trong lòng Phó Duẩn Thừa.

Hai mắt cô mê ly, sắc mặt ửng hồng, hiển nhiên là còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong cơn khoái cảm vừa rồi.

Hầu kết của Phó Duẩn Thừa không ngừng chuyển động. Anh nuốt toàn bộ dâm thủy trong khoang miệng vào trong bụng.

Tay lớn vỗ vỗ mông nhỏ vừa tròn vừa kiêu của cô, ánh mắt anh thâm trầm, cứng rắn mà lại bá đạo tuyên bố: “Tôi muốn làm em.”

Mà ở dưới hạ thể, cây côn thịt lớn làm cho người ta sợ hãi kia đã sớm ngẩng cao đầu, vận sức chờ phát động.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Giáo sư rót thẳng tinh dịch vào tử cung

Edit & Beta: Su Bà Bà

Lâm Nhụy sắc mặt đỏ lên.

Phó Duẩn Thừa trong lòng cô vẫn luôn là bộ dạng chính khí凛凛 nhiên, giờ phút này lại đột nhiên nói ra những lời đó, hơn nữa còn dùng giọng điệu cường thế bá đạo như vậy nên càng thêm mê chết người không đền mạng.

"Giáo sư, để em làm cho." Cô ngoan ngoãn đứng dậy rời khỏi lòng ngực của Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa không nói gì. Anh giờ đây đang ngồi ở trên ghế làm việc, quần cởi xuống dưới chân, côn thịt huyết mạch phun trương dựng đứng, đôi mắt đen kia vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào Lâm Nhụy và chờ đợi bước hành động tiếp theo của cô.

Chỉ thấy Lâm Nhụy vén làn váy lên cao trên tận phần eo để lộ ra mông nhỏ trắng nõn tròn trịa rồi hơi hơi nửa ngồi xổm xuống, miệng huyết ngập nước

nhắm ngay côn thịt lớn. Cô ngồi xuống từng chút một.

Quy đầu to lớn chậm rãi căng miệng huyết chặt chẽ ra, theo thân thể Lâm Nhụy trầm xuống mà bắt đầu tiến vào.

Nhưng côn thịt quá lớn. Mặc dù đã có dâm thủy bôi trơn nhưng khi quy đầu phá vỡ miệng huyết để tiến vào bên trong thì vẫn khó tránh khỏi gặp trở ngại nên dừng lại.

Tư thế vào nửa vò này làm tiếng thở dốc của 2 người họ càng thêm trầm trọng chút.

"Chờ một chút."

Phó Duẩn Thừa trầm thấp lên tiếng.

Vừa nói chuyện, anh vừa vói một bàn tay vào trong áo của Lâm Nhụy xong vuốt ve trên da thịt bóng loáng của cô, ngón tay chạm phải nút cài bra rồi linh hoạt mở nó ra.

Hai con thỏ múp máp tuyết trắng ngay lập tức được đến phóng thích, cách lớp áo nhảy lên.

Chỉ là, cảnh xuân lại đều bị lớp áo ngoài che chắn.

Người đàn ông hơi hơi nhăn mày để lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Lâm Nhụy lộp bộp trong lòng một tiếng, sợ anh nếu không vui thì lại không có hứng thú làm tình.

Cô vội vàng chủ động cởi áo cùng bra ra, ưỡn ưỡn ngực, một đôi vú to được đưa đến trước mặt người đàn ông.

Đầu vú kiêu nộn nhô lên đang chờ đợi người đàn ông ngất lầy.

Phó Duẩn Thừa nhìn Lâm Nhụy rồi chậm rì rì hé môi ngậm nó.

Anh dùng sức mút chúng nó giống như hồi bú sữa khi còn nhỏ. Cảm giác được núm vú nho nhỏ ở trong miệng dần dần biến cứng rắn, anh mới phun núm vú ra.

Chỉ thấy mặt trên núm vú nhô cao giống như một viên đậu phộng kia đều là nước miếng của anh, sáng lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Chọc đến anh nhìn không được mà lại lần nữa vùi đầu ngậm chúng nó. Lần này không hề giới hạn chỉ trong núm vú. Anh nuốt cả núm vú cùng với nhũ thịt trắng bóng vào trong miệng.

Nhẹ nhàng mà phệ cắn và mút vào.

Một cái tay khác cũng không hề nhàn rỗi. Anh bao lại vú to rồi dùng móng tay cào cào, chọc đến Lâm Nhụy run rẩy một trận.

Cảm giác vừa tô vừa ngứa chậm rãi lan tràn rộng ra khiến tiểu huyết của cô cảm lòng không được mà phun trào một đợt xuân thủy làm ướt ướt côn thịt lớn và kể cả chỗ kết hợp của hai người họ.

Tàng trở ngại giữa côn thịt cùng tiểu huyết cuối cùng cũng giảm nhỏ không ít.

Phó Duẩn Thừa rút một bàn tay ra rồi đặt ở trên vòng eo mảnh khảnh của cô.

Xong nặng nề áp xuống một cái.

Côn thịt lớn cuối cùng cũng hoàn toàn tiến vào trong thủy huyết ướt đầm dề.

Bị tầng tầng lớp lớp vách tường thịt mềm mại ướt át bao bọc lấy, bất thành linh xảy ra cảm giác chật hẹp làm anh suyết chút nữa đã nộp vũ khí đầu hàng.

Tạm dừng một chút xong anh bắt đầu dùng đôi tay nhắc eo của cô lên rồi vận động liên tục.

Trong văn phòng nhỏ hẹp vang lên tiếng va chạm huyết thịt, mỗi một lần đều muốn cho luôn hai cái trứng dái vào trong. Anh thật hận không thể triệt để nhét cả côn thịt lớn vào trong rồi không bao giờ ra ngoài.

Hai viên trứng dái ngấm đen cũng từng chút một cường hãn hữu lực chụp đánh ở trên mông nhỏ của Lâm Nhụy tạo thành từng vệt đỏ, có tiếng nước "phụt phụt" vang lên. Chỗ kết hợp của 2 người bị động tác kịch liệt này làm nổi lên bọt biển màu trắng trào ra bên ngoài.

Lâm Nhụy chỉ cảm thấy bản thân giờ phút này thật giống như đang cưỡi ngựa, lay động trái phải lên xuống rồi xóc nảy không ngừng.

Ngựa này là ngựa liệt, một khi đã thả ra thì liền khó có thể thu lại.

Mà cô đang thừa nhận sự va chạm vừa ngọt ngào vừa mãnh liệt đến từ ngựa liệt.

"Chậm một chút, quá nhanh, giáo sư." Cô nhỏ vụn cầu xin.

Người đàn ông tăng nhanh động tác, mỗi một lần côn thịt lớn trầm xuống đều giống như muốn cắm vào tử cung của cô, vừa mau lại vừa mãnh, sướng đến mức cô chỉ biết trợn trắng mắt.

Ngay cả tiểu huyết cũng bị đâm đến mềm xốp và trào ra càng lúc càng nhiều dâm thủy. Theo động tác của người đàn ông, dâm thủy văng ra khắp nơi và nhỏ giọt trên mặt đất rồi chậm rãi tụ thành một vũng.

Khoái cảm từng đợt từng đợt đánh úp lại, Lâm Nhụy chưa từng nghĩ tới Phó Duẩn Thừa khi làm tình lại mãnh liệt và trực tiếp như thế. Cô thậm chí còn cảm thấy bản thân hôm nay sẽ bị anh làm chết ở chỗ này.

"Giáo sư, cầu xin anh, em không chịu nổi." Giọng của cô bị va chạm đến phá thành mảnh nhỏ, tựa như ai khóc.

Nghe vào lỗ tai của người đàn ông lại là thuốc kích dục mãnh liệt làm ham muốn chinh phục của anh càng thêm tăng vọt lên.

"Chịu không nổi thì cũng phải chịu, ai bảo em dâm đảng đến như vậy, dám quyến rũ ngay cả giáo sư dạy mình."

Anh hưng tợn đâm sâu thêm, đôi lại là tiếng rên rỉ càng thêm nhu nhược của cô.

"A ~ ách a ~ quá sâu!"

Hạ thân không ngừng bị va chạm. Lâm Nhụy sắp ngồi không xong, thân thể run rẩy. Cô chỉ đành phải gắt gao ôm cổ của người đàn ông.

Khi bị đâm đến quá mức tàn nhẫn, bởi vì khó kìm lòng nổi nên cô nhịn không được mà dùng móng tay cào ra vài vết đỏ trên cổ của anh.

Người đàn ông cảm nhận được chút ít đau đớn nho nhỏ này nhưng cũng không để ý mà càng thêm đắm chìm cả toàn thân và trái tim vào trong làm tình.

Cô chật hẹp vượt quá sự tưởng tượng của anh. Thịt non trong tiểu tao huyết không ngừng vô ý thức kẹp chặt côn thịt lớn của anh, cảm giác sáng khoái kia là thể nghiệm vui sướng mà anh đã lâu chưa từng trải nghiệm qua.

Đối lập với bản thân lúc trước một mình ở trong phòng tắm dùng tay thủ dâm côn thịt qua loa thì cảm giác vui sướng tràn trề khi đâm thọc tiểu huyết của cô quả thực chính là thể nghiệm thiên đường.

"Sớm biết rằng tiểu huyết của em làm sướng thể này thì tôi đã không vất vả phải nhịn nhẫn lâu như vậy." Phó Duẩn Thừa thấp giọng thờ dục, làm tình đến nung cũng nói ra những lời thô tục.

Anh cũng là một người đàn ông bình thường. Anh có nhu cầu riêng của bản thân. Nhưng vợ anh hàng năm đều đi công tác ở bên ngoài nên anh đã cảm dục hồi lâu. Trước mắt lại đột nhiên khai trai thì tất nhiên là không thể cứu vãn.

Giờ phút này, anh nghiễm nhiên đã bất chấp tất cả, nếu đã làm, vậy thì làm đến sướng luôn.

Cái gì mà đạo đức, cái gì mà làm thầy kẻ khác, tất cả đều đã sớm bị anh vứt ra sau đầu.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phó Duẩn Thừa dần dần nổi lên mồ hôi tinh mịn, mắt đen cực nóng nhìn chăm chăm Lâm Nhụy, hạ thân còn đang không ngừng kích thích hẹp mỏng thẳng tiến vào bên trong tiểu huyết. Quy đầu to lớn đã không còn thỏa mãn với âm đạo, mà là đâm thẳng vào chỗ sâu trong tiểu huyết, đó chính là miệng tử cung đang nhắm chặt.

Anh muốn đâm vỡ miệng tử cung nho nhỏ này, tính cả phần côn thịt còn lộ ở bên ngoài cùng hai cái trứng dài cũng cùng nhau nhét vào bên trong.

Làm toàn bộ người anh em của mình đều ngâm mình ở trong cơ thể của cô, chỉ có như vậy thì anh mới có thể càng thêm thoải mái cực hạn.

"Đau ~ không cần..."

Cửa tử cung bị côn thịt chống đối, cảm giác vừa đau lại vừa sướng. Cây côn thịt lớn kia thật sự quá mức uy mãnh, nó khiến cô có loại cảm giác muốn thờ cũng thờ không nổi.

Nhưng đây cũng là một loại kích thích khác. Sau khi bị cắm liên tục không gián đoạn mấy chục cái xong, cô dần dần thói quen với chiều sâu như vậy, khoái cảm bắt đầu nồng đậm lên.

Hạ thể của hai người chặt chẽ tương liên, côn thịt thô to màu đỏ tím tự do tự tại ra vào trong tiểu huyết chặt hẹp. Hai bên môi âm đê của cô đã bị ma xát đến sưng đỏ bất kham, ướt lặc cộc tách ra, côn thịt lớn cũng bị dâm thủy nhiễm ướt sáng bóng.

Khoái cảm ập đến giống như từng đợt bọt sóng khiến cả thân thể cô đều nổi lên màu hồng nhạt. Sau cùng, người đàn ông cắm một cái thật sâu vào trong xong, cô đạt tới cao trào.

Theo cao trào đến, dâm thủy ở trong tiểu huyết giống như đập chứa nước được mở vòi phun trào mà ra, tưới ở trên côn thịt và mả mắt của người đàn ông.

Mà Phó Duẩn Thừa, sau khi cơn thịnh nộ bị nhiều đám thủy cộ rửa như vậy thì cuối cùng cũng nhịn không được xúc động muốn bắn tỉnh. Anh dùng sức hung hăng cắm quy đầu vào thẳng tử cung. Theo mãi một trận co rút lại, lượng lớn nòng tinh rót vào trong tử cung của cô.

Giờ này khắc này, hai người cùng nhau đạt tới cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Âm áp sau khi làm tình mãnh liệt

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Sau khi làm tình vui sướng tràn trề xong, Lâm Nhụy vô lực ngưỡng mặt nằm ở trên ghế làm việc, hiển nhiên là vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Cô hơi hơi thở hổn hển rồi si mê nhìn thân ảnh của Phó Duẩn Thừa.

Người đàn ông giờ phút này đã đứng dậy, đôi tay thon dài đang không nhanh không chậm mà cài lại chỗ nút thắt trên áo sơ mi. Thu thập xong, anh lại khôi phục bộ dáng như trước, mắt đen thâm trầm, môi mím chặt, khuôn mặt tuấn tú hơi banh bạch.

Đúng thật là một giáo sư lạnh lùng nghiêm cẩn. Nếu không phải hai bên trán còn tàn lưu vài giọt mồ hôi thì ai cũng sẽ không nghĩ đến ngay lúc vừa rồi, anh còn đang điên cuồng phóng túng dục vọng của bản thân trên người Lâm Nhụy.

Trái lại là Lâm Nhụy, hai chân nhỏ trắng nõn đã mất đi sức lực. Cô nằm liệt ở nơi đó, sắc mặt giống như hoa đào, ửng hồng một mảnh, đôi mắt xuân tình nhộn nhạo làm người ta vừa thấy liền biết cô vừa nãy mới làm việc gì.

Trong thùng rác còn hơn phân nửa sọt giấy vệ sinh cùng với nồng đậm hơi thở khác thường vẫn chưa tan đi ở trong phòng chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh hai người họ vừa làm tình mãnh liệt.

Đàn ông cầm dục thời gian dài đột nhiên khai trai suýt chút nữa đã làm Lâm Nhụy không chống đỡ được. Thể lực của Phó Duẩn Thừa tốt hơn quá nhiều so với trong tưởng tượng của cô, mỗi một lần đâm đều rất hữu lực, giống như mảnh thủ tiến công. Cùng anh làm tình, mặc kệ là về mặt sinh lý hay tâm lý, Lâm Nhụy đều đạt được thật lớn thỏa mãn.

Tổng cộng làm 3 lần, thời gian cứ trôi qua trong khi hai người họ chặt chẽ giao triền tứ chi với nhau. Nhớ không rõ là đã làm bao lâu, Lâm Nhụy chỉ biết là bụng nhỏ của cô hiện tại vẫn đang kháng nghị.

"Giáo sư, em đói." Cô mềm mại làm nũng với người đàn ông.

Phó Duẩn Thừa nhàn nhạt nhìn cô một cái. "Em trước đứng dậy mặc quần áo đi đã, lát đi ăn cơm."

"Nhưng..."

Lâm Nhụy chớp chớp đôi con ngươi ngập nước, được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Giáo sư vừa nãy đâm người ta quá độc ác, người ta hiện tại không đứng lên nổi."

"Phải cần giáo sư đỡ em lên thì mới được!"

Trong mắt cô mang theo ý cười giảo hoạt, mi mắt cong cong giống như một con ong trộm được mật hoa, thập phần đáng yêu.

Gân xanh trên trán Phó Duẩn Thừa hơi hơi nhăn lại. Anh có tâm cự tuyệt với việc thân mật như vậy.

Nhưng nhìn đến trên da thịt trắng nõn cùng với giữa hai chân của cô trải rộng rất nhiều dấu vết màu đỏ thì... Những cái đó đều là do anh mới nãy chuyên tâm làm tình, động tác quá mức thô lỗ nên vô ý lưu lại, ngay cả tiểu huyết cũng lây lị một mảnh. Hoa hạc kiều nộn bởi vì thừa nhận quá nhiều va chạm cùng ma sát nên vừa hồng lại vừa sưng.

Đều là do anh tạo thành.

Dù sao thì anh và cô cũng vừa mới vừa thân mật qua, anh tại trên khối thân thể này đạt được niềm vui thích chưa bao giờ từng có. Nghĩ như vậy xong, lời từ chối cũng liền nói không ra được miệng.

Phó Duẩn Thừa đến gần Lâm Nhụy. Anh vươn cánh tay hữu lực ra rồi nâng cô lên, vốn tưởng rằng làm như vậy là được rồi nhưng ai ngờ sau khi cô đứng dậy thì lại đột nhiên mềm mại không xương dựa vào trên người anh.

Lâm Nhụy toàn thân trần trụi, thân thể mềm mại trơn trượt dán gắt vào với thân mình anh khiến anh nhin không được mà rung động ở trong lòng.

"Em?" Cho rằng là cô lại muốn làm gì đó, anh nhú mầy chuẩn bị răn dạy.

Lâm Nhụy chống đôi tay nhỏ bé trên ngực anh, ôn nhu nói: "Giáo sư, em là thật sự chân mềm, cho em dựa trong chốc lát thôi, một lát là được."

Phó Duẩn Thừa rử mắt, quả nhiên là nhìn đến hai đùi cô còn đang hơi hơi run lên, xem ra là thật sự đậm quá độc ác. Anh thở dài ở trong lòng xong không lên tiếng nữa.

Không khí lắng lặng chây xuôi.

Tư thế của hai người tựa như một đôi người yêu đang ôm nhau.

Bởi vì sợ Lâm Nhụy không đứng được nên Phó Duẩn Thừa không thể không duỗi tay ôm cô vào trong lòng ngực. Về mặt của anh mang theo một chút cứng đờ cùng không được tự nhiên, chỉ có đôi bàn tay to kia là chặt chẽ ôm cô vào trong ngực.

Lâm Nhụy nhẹ nhàng tựa đầu vào trong bờ ngực cường tráng của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực ở trong lòng ngực anh, trong lòng cô liền phả lệ thỏa mãn, ngay cả trên mặt cũng mang theo càng nhiều tươi cười.

Như vậy ôn nhu là chuyện cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đây là khoảnh khắc yên tĩnh và hài hòa khó có được.

Phó Duẩn Thừa không nói gì, Lâm Nhụy cũng liên vẫn luôn dựa vào anh. Nếu có thể, cô thậm chí muốn dựa đến khi thiên hoang địa lão (kiểu như răng long đầu bạc).

Thẳng đến khi bụng nhỏ phát ra từng đợt kháng nghị, Lâm Nhụy mới không thể không rời khỏi lòng ngực của anh.

Vội vã mặc quần áo vào và sửa sang lại chỉnh tề xong, cô nàng mới nở một nụ cười ngọt ngào với Phó Duẩn Thừa vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào đang đứng bên cạnh.

"Giáo sư, mình đi ăn cơm thôi!"

Phó Duẩn Thừa giật giật ánh mắt, muốn nói nhưng lại thôi.

"Àn." Anh trầm giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tình thế lưỡng nan

Edit & Beta: Su Bà Bà

Ra khỏi vườn trường, anh và cô tùy ý tới một tiệm cơm ở trước cổng trường để dùng bữa.

Lúc này đã là 3 giờ chiều, bọn sinh viên hoặc là đang đi học hoặc là trống tiết nên đã về ký túc xá nên cũng không cần lo lắng sẽ bị người khác thấy.

Đương nhiên, cho dù có thấy thì ở trong mắt của người ngoài, hai người họ cũng chỉ là quan hệ giữa giáo sư với sinh viên đại diện môn học đó. Đặc biệt là với khuôn mặt lạnh nhạt của Phó Duẩn Thừa thì ai cũng sẽ không suy nghĩ thêm sâu xa.

Gọi một xào một kho cộng thêm một canh. Lúc đồ ăn được dọn lên, Lâm Nhụy đã đói đến mức bụng liên tục kháng nghị.

Tuy đồ ăn ở đây làm cũng không phải ngon đến cỡ nào, nhưng đối với một Lâm Nhụy đã đói bụng bởi vì tiêu hao gần như hết thể lực lúc này mà nói thì là ăn no trước rồi nói đến chuyện khác.

Cô vừa ăn vừa tận lực làm ra bộ dáng nhai kỹ nuốt chậm. Lâm Nhụy cẩn thận chú ý đến dáng vẻ để không khiến bản thân mất mặt trước người đàn ông mà mình yêu.

Lâm Nhụy thì vui vẻ ăn ngon, còn Phó Duẩn Thừa lại không hề động đến một chiếc đũa mà hơi có chút thất thần.

Không phải anh không đói bụng mà thật sự là trong lòng có tâm sự nên nuốt không trôi.

Sau khi làm tình mãnh liệt xong thì vấn đề trong hiện thực liền ập tới.

Vốn định phân rõ giới hạn với cô nhưng ai ngờ chưa phân giới hạn được thì lại còn xảy ra quan hệ. Hơn nữa, không thể phủ nhận, anh thậm chí còn tham luyến cảm giác khi làm tình với cô.

Cô kiêu mị nhiều về. Mỗi khi tiểu huyết vừa mềm lại vừa ướt của cô bao vây lấy anh thì đều làm cho anh có loại cảm giác giống như bản thân đã về tới thời thanh xuân đầy sức sống và được yêu đương mãnh liệt.

Nếu là lúc trước có người hỏi anh có ngoại tình không?

Anh sẽ không chút do dự mà khẳng định đáp rằng: "Tuyệt đối sẽ không!"

Ở trong lòng anh, hôn nhân là thần thánh, hai người bởi vì yêu nhau mà kết hôn vốn chính là một việc không dễ dàng. Sau khi kết hôn thì hẳn là nguyên tắc bảo vệ cho trung trinh.

Anh thậm chí còn khinh thường và cũng thập phần không hiểu tại sao những người đó lại đi ngoại tình? Một ngôi nhà bình yên ấm áp thì không cần mà lại tham luyến mùi hoa dại ở bên ngoài.

Nhưng đến khi chuyện này chân thật phát sinh ở trên người anh thì anh mới bừng tỉnh hiểu rõ, chính anh đã tự biến bản thân mình thành loại người mà mình đã từng ghét nhất.

Kết hôn không dễ. Sau khi kết hôn thì đã không còn là tình yêu nữa mà là củi gạo mắm muối cùng với cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Đến khi nổi tịch mịch cô độc xâm nhập, người mình yêu lại không ở bên cạnh, thời gian trôi qua lâu thì cho dù có yêu đến mấy cũng chậm rãi âm đạm đi.

Mấy năm nay, anh đều căng được. Chỉ riêng khoảnh khắc khi gặp Lâm Nhụy, kiếm củi ba năm thiếu một giờ, anh lập đi lập lại nhiều lần phạm lỗi.

Nhưng lỗi sai đã được đúc thành, hơn nữa, chính anh cũng đã trầm luân ở trong đó nên anh không thể trách được bất kỳ kẻ nào.

Kể tiếp, anh nên làm cái gì bây giờ a?

Vợ anh qua mấy tiếng nữa là sẽ trở về. Anh nên giả bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh để đối mặt với vợ hay là nói thẳng ra để vợ tự quyết định đi hay ở a?

Anh không biết.

"Giáo sư, mau ném thử cái này đi?" Giọng nữ thanh thúy đánh gãy Phó Duẫn Thừa trầm tư.

Anh nâng mắt đen lên, trùng hợp lại đối diện với ánh mắt hàm chứa yêu say đắm của Lâm Nhụy.

Kỳ thật, việc Phó Duẫn Thừa rối rắm cùng giấy giả, Lâm Nhụy cũng có thể đoán được. Nhưng cô lại không biết nên nói cái gì. Dù sao thì cũng là do cô quyến rũ anh trước, khiến anh lâm vào hoàn cảnh tình thế lưỡng nan.

Nếu không phải do cô thì Phó Duẫn Thừa hiện tại vẫn là một người đàn ông anh tuấn cao lãnh khiến người khác phải ngước nhìn lên như cũ chứ sẽ không giống như trong khoảng thời gian này, luôn bày bộ dáng cau mày, tâm sự nặng nề.

Cô nhìn cũng thực chua xót.

Người đàn ông này vốn là một người đàn ông tốt yêu gia đình, là do tư tâm của cô đã làm hại Phó Duẫn Thừa.

Nhưng nếu thật khiến cô rời xa Phó Duẫn Thừa thì Lâm Nhụy cũng là không nỡ.

Sau khi hưởng qua vị ngọt của kẹo xong thì ai còn nguyện ý chịu nuốt thứ đồ đắng a?

Vậy cho nên, cô chỉ có thể thực xin lỗi anh.

Không đành lòng nhìn Phó Duẫn Thừa tiếp tục rối rắm nên Lâm Nhụy múc một muỗng canh giống như hiến vật quý bỏ vào trong bát của người đàn ông. "Khá ngon, giáo sư, thầy ném thử xem."

Phó Duẫn Thừa không cảm hơi giật mình.

Anh theo bản năng cúi đầu nhìn canh trong bát, rau xanh phối hợp với thịt viên, không có dầu mỡ, tản ra mùi hương thơm ngon.

Cô nâng kiêu má, đầy mặt chờ mong nhìn chăm chăm vào anh.

Biểu tình này của cô khiến anh khó có thể cự tuyệt.

Phó Duẫn Thừa chậm rãi ném thử một ngụm, nước canh thanh đậm tràn vào yết hầu, xác thật không tồi.

Anh gật đầu, xem như là đồng ý với sự chờ mong của cô.

Được đến khẳng định xong, Lâm Nhụy nhấp môi cười thực vui vẻ rồi lại lục tục gấp rất nhiều đồ bỏ vào trong bát cho Phó Duẫn Thừa.

Mỗi lần Phó Duẫn Thừa muốn mở miệng cự tuyệt thì Lâm Nhụy liền sẽ dùng cái loại ánh mắt nhu tình mật ý nhìn anh. Ở trong một tầm mắt như vậy làm Phó Duẫn Thừa muốn từ chối cũng đều khó.

Điều này cũng làm cho anh ăn uống thực no. Bởi vì Lâm Nhụy không ngừng gấp đồ ăn cho nên anh chỉ lo vui đầu vào ăn, thậm chí còn tạm quên đi những chuyện phiền não trước đó.

Com nước xong, hai người họ đi trở về.

Lâm Nhụy dọc theo đường đi làm nũng muốn Phó Duẫn Thừa đưa cô về nhà. Cũng may là phòng trọ của cô ở gần trường học, Phó Duẫn Thừa cuối cùng vẫn là bắt đầu đi đồng ý.

Anh không hề phát hiện, bản thân khi đối mặt với Lâm Nhụy thì điểm mấu chốt của anh luôn lùi lại từng bước.

Mà Lâm Nhụy tựa như là thợ săn biết xem xét thời thế. Cô không ngừng tới gần, từng chút một chậm rãi để lại trong lòng anh dấu vết khó có thể thanh trừ.

Đưa đến dưới lầu, Lâm Nhụy nhìn chung quanh, thấy không có ai nhìn mới trộm nhanh hôn lên môi của người đàn ông.

Cánh môi mềm mại của người đàn ông mang theo hơi thở mát lạnh làm cô nhin không được mà muốn tiếp tục tiến thêm một bước. Lâm Nhụy dùng đầu lưỡi linh hoạt luồn vào môi răng của anh rồi cùng múa.

Phó Duẫn Thừa bị đánh lén đột nhiên nên không kịp dự phòng, chờ đến khi anh kịp phản ứng thì Lâm Nhụy đã luồn đầu lưỡi vào trong, hơn nữa còn nghịch ngợm cuốn lấy đầu lưỡi của anh, nước bọt giao hòa quấn quýt si mê ở bên nhau.

Chất lỏng trong miệng cô thực ngọt lành ngon miệng, làm anh không tự chủ được mà đã quên phản kháng. Phó Duẫn Thừa chậm rãi đáp lại, đầu lưỡi thô dày câu lấy cái lưỡi của cô, cánh môi cọ sát mờ ám, triền miên, ngay cả độ ẩm không khí xung quanh hình như cũng biến thành lửa nóng.

Đánh vỡ không khí kiều diễm này là tiếng chuông điện thoại ở trong túi quần tây của Phó Duẫn Thừa.

Tiếng chuông chói tai vang lên, tựa như là đánh đòn cảnh cáo, đột nhiên đánh tỉnh Phó Duẫn Thừa. Anh vội lui về phía sau hai bước, ngăn rõ khoảng cách với Lâm Nhụy.

Dòng chữ biểu thị trên màn hình là —— mẹ vợ.

Do dự một chút, anh click nút nghe.

"Duẫn Thừa, Lam Lam chắc sắp đáp xuống sân bay, con chừng nào thì trở về? Mẹ đã chuẩn bị xong đồ ăn ở nhà. À đúng rồi, mẹ có kêu cả gia đình em họ của Lam Lam tới cùng ăn. Đêm nay, mọi người sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm."

Trong điện thoại, giọng của một người phụ nữ trung niên rõ ràng truyền ra ngoài.

Phó Duẫn Thừa trầm mặc nghe xong, sau đó đáp: "Dạ, con đã biết, con lập tức sẽ trở về."

Tắt điện thoại xong, anh nhìn Lâm Nhụy đứng ở một bên, sau một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Tôi phải đi."

Lâm Nhụy nhẹ giọng hỏi: "Su mẩu đã trở lại rồi sao?"

Cuộc điện thoại mới này, cô nghe được thập phần rõ ràng.

Trả lời Lâm Nhụy là sự trầm mặc.

Đây đã là đáp án thuyết minh.

Lâm Nhụy kéo kéo khóe miệng để lộ ra tươi cười miễn cưỡng. "Vậy giáo sư mau về nhà đi, em cũng lên lầu đây."

Nói xong, cô xoay người chuẩn bị lên lầu.

Phó Duẫn Thừa nhìn theo bóng dáng tinh tế nhu nhược của cô, đôi mắt trở nên nặng nề, bên trong tựa hồ bao hàm nhiều loại cảm xúc phức tạp, giống như nồng đậm mực nước đang quay cuồng.

Cuối cùng, anh chỉ để lại có một câu nói nhàn nhạt.

"Trở về nghỉ ngơi cho tốt."

Lâm Nhụy gồng mình, thống khổ cười.

Cô không hề quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thất vọng

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Sau khi rời khỏi chỗ của Lâm Nhụy, Phó Duẩn Thừa không hề về nhà mà là trực tiếp lái xe tới sân bay.

Vốn định về nhà thay bộ quần áo mới nhưng vừa nhìn đồng hồ thì đã không còn kịp rồi, chuyến bay của vợ sắp hạ cánh rồi.

Cũng may là giờ này còn chưa tới giờ cao điểm khi tan tầm, vậy cho nên anh có thể lái xe thông suốt một đường tới sân bay.

Tới sân bay, anh lại nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, anh tới không sớm cũng không muộn, đúng ngay vừa vặn là 6 giờ đồng hồ.

Người đến đón rất nhiều, mọi người đều trông mòn con mắt nhìn về hướng cửa ra vào dành cho người mới hạ cánh.

Phó Duẩn Thừa thực anh tuấn, quần áo bắt phâm, dáng người cao lớn, toàn thân mang theo một cổ hơi thở cảm dục lạnh lùng. Anh đứng ở trong đám người giống như một vật phát sáng dẫn người chú mục. Mới đứng được một lát thì bên cạnh đã có vài cô gái trẻ tuổi nhìn trộm về phía anh.

Thấy Phó Duẩn Thừa có một mình nên có một cô gái trẻ gan lớn đã nhịn không được mà tiến tới gần anh.

"Anh gi oi, điện thoại của em đã hết pin rồi, em có thể mượn dùng điện thoại của anh để gọi đi một cuộc được không?"

Ánh mắt của cô gái kia sáng lấp lánh, ngăm có ý chờ mong.

Tuy biết thường thì mấy người đàn ông đẹp trai thành thực kiểu này đều là danh hoa đã có chủ nhưng cô nàng vẫn muốn thử vận may một lần, không có cách nào khác, ai bảo người đàn ông trước mặt này thật sự rất hợp với gu của cô nàng được a?

Phó Duẩn Thừa nhận nhặt liếc cô gái kia.

Tuổi tầm 20, trang điểm hợp thời thượng, dáng người cùng diện mạo đều không tồi, đặc biệt là ánh mắt khi nhìn anh đúng là có vài phần giống với Lâm Nhụy, đều mang theo chút tình tố khác thường nào đó.

Cái gọi là điện thoại hết pin chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi!

Điều này khiến anh bất chợt nhớ tới cảnh chia tay với Lâm Nhụy vào khoảng 2 tiếng đồng hồ trước, thân ảnh nhu nhược không chịu nổi một kích của cô lại hiện lên ở trong đầu anh.

Chỉ có thể nói, Lâm Nhụy là điều ngoại lệ duy nhất xuất hiện trong suốt 30 năm qua của anh, hai người bất tri bất giác liền dây dưa với nhau, đó cũng là cội nguồn làm anh hiện tại phải chịu phiền não.

Anh vốn chính là một người đàn ông đã có vợ, đã trêu chọc một Lâm Nhụy phiền toái còn chưa giải quyết thì sao có thể lại thêm liên lụy với cô gái khác.

Huống chi, anh vốn dĩ liền chán ghét người khác trông cậy si với diện mạo của mình. Hơn nữa, anh cũng đã cự tuyệt không biết bao nhiêu cô gái lớn mật chủ động như thế này rồi.

Môi mòng khe mở, anh lạnh lùng nói ra: "Thật ngại quá, tôi không mang điện thoại theo."

Giọng của người đàn ông trầm thấp hữu lực, nhưng lời nói cự tuyệt cũng không hề lưu tình chút nào. Hơn nữa, rõ ràng là anh còn đang cầm điện thoại ở trên tay, vậy mà lại nói là không có mang theo.

Biểu tình của cô gái cương cứng. Là một cô gái xinh đẹp nên cô nàng thật sâu hiểu rõ ưu thế của bản thân và cũng thực tự tin về mình. Hiển nhiên là cô nàng không hề nghĩ tới bản thân sẽ bị từ chối lạnh nhạt và trực tiếp như vậy.

Vẫn có chút ít tâm tư chưa từ bỏ ý định, cơ hội chỉ trong giây lát liền sẽ lướt qua, không phải ở đâu cũng đều có thể tùy tiện gặp được một siêu cấp đại soái ca như thế này a?

"Vậy có thể add WeChat với nhau không?" Cô nàng lại tiếp tục hỏi thêm một lần nữa.

Xung quanh, đã có người thỉnh thoảng chuyển ánh mắt về phía bên này, thậm chí còn có người huyýt sáo. Dù sao thì tuần nam mỹ nữ cũng đều là những đối tượng dẫn người chú mục. Nam đều ghen ghét với điểm phúc của Phó Duẩn Thừa, nữ thì đều hâm mộ cô gái kia có thể to gan như vậy.

Phó Duẩn Thừa nhíu mày. Anh đã có chút không kiên nhẫn, đặc biệt là loại cảm giác bị người xung quanh vây xem như thế này càng làm cho anh cảm thấy bản thân giống như chính là con khỉ ở trong vườn bách thú, thật tâm phiền ý loạn.

Anh đang định mở miệng trả lời thì một giọng nữ dễ nghe khác đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

"Em gái này, thật ngại quá, đây là ông xã của chị a."

Mọi người đều tập trung nhìn lại, là một mỹ nữ ăn mặc đồ công sở với diện mạo minh diễm, mái tóc ngắn ngang vai, dáng người yếu điệu.

Người phụ nữ vừa mới tới liền khoắc lấy cánh tay của Phó Duẩn Thừa và tươi cười như hoa.

"Anh yêu, xin lỗi vì đã để anh đợi lâu."

Người khác bừng tỉnh hiểu ra. Hóa ra là người đàn ông này đi đón vợ về.

Cô gái trẻ tuổi muốn xin số WeChat của Phó Duẩn Thừa hồi nãy ngay tức khắc sắc mặt trắng bệch, mắt mặt chạy ra ngoài.

Trò khôi hài nhỏ nhỏ này cuối cùng cũng kết thúc.

"Đi đường vất vả rồi Lam Lam."

Phó Duẩn Thừa tiếp nhận vali hành lý từ vợ, ánh mắt bởi vì nhìn thấy người vợ đi công tác đã lâu mà trở nên nhu hòa không ít.

"Không vất vả, nhưng nhìn anh kia, em mới đáp xuống sân bay mà anh đã liền cho em một cái kinh hi." Thẩm Lam trêu chọc nói.

"Anh đã từ chối rồi." Phó Duẩn Thừa mặc cho vợ mình lôi kéo cánh tay, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Em biết, ai bảo chồng em có mị lực lớn như vậy, luôn hấp dẫn mấy cô gái trẻ a." Thẩm Lam cười ngâm ngâm nói.

Tuy rằng trong phiên lời nói có ý tứ ghen nhưng từ giọng điệu không chút để ý nào của Thẩm Lam thì có thể thấy cô cũng không hề đặt chuyện này ở trong lòng.

Chuyện tương tự như ngày hôm nay Thẩm Lam đã gặp được rất nhiều lần. Bên cạnh chồng cô luôn có một ít người ái mộ xuất hiện. Không giống như những người phụ nữ thật cẩn thận đề phòng khác, mà ngược lại, Thẩm Lam còn thực tự hào vì điều này.

Điều này thuyết minh chồng của cô rất có mị lực, cũng thuyết minh ánh mắt của cô không tồi.

Thẩm Lam cũng rất tin, chồng mình sẽ không ngoại tình.

Nhiều năm qua, tình yêu mà chồng dành cho cô cùng với cách xử sự chân thành đối với cuộc hôn nhân này của anh càng làm cho Thẩm Lam không hề sợ hãi. Cô có thể yên tâm ra bên ngoài thi triển sự nghiệp của mình.

Phó Duẩn Thừa trong lòng vừa động, đột nhiên có quyết định. Anh dừng bước chân, đứng yên, nhu tình nhìn vợ, đáy mắt ẩn chứa thật sâu sự chờ mong không để bị người khác phát hiện.

"Lam Lam, hay là em đổi công việc khác đi, ở bên cạnh anh, sau đó chúng ta cùng nhau sinh một đứa con được không?"

Nhà của anh không giống 1 gia đình bởi vì khuyết thiếu sự tồn tại của nữ chủ nhân mà trống rỗng và trở nên cô độc thống khổ. Anh thề, chỉ cần vợ đồng ý từ đây về sau vẫn luôn ở bên cạnh anh, cùng anh xây dựng nên một gia đình nhỏ dành riêng cho hai người thì đợi sau khi trở về nhà, anh liền sẽ thẳng thắn nói ra sai lầm mà mình mắc phải cho vợ rồi khẩn cầu vợ tha thứ.

Anh nhất định sẽ dùng suốt đời để đối xử tốt với vợ.

Chỉ cần vợ nguyện ý ở lại.

Thẩm Lam cũng không biết mấy ý tưởng này của chồng. Đột nhiên nghe chồng nói như vậy nên cô chỉ cho rằng chồng mình nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi.

Muốn cô từ bỏ những thành tựu mà mình đã đạt được hiện tại thì sao cô có thể cam tâm a?

Tươi cười vui vẻ trên mặt Thẩm Lam chợt tắt. Cô thực nhanh cười hàm hồ cho qua chuyện: "Duẩn Thừa, anh cũng biết mà, để đạt được vị trí Tổng giám đốc như hiện tại, em đã có bao nhiêu không dễ dàng và trả giá không ít nỗ lực thì sao hiện tại có thể dừng lại a? Chờ thêm mấy năm nữa, chỉ 2 năm nữa thôi là em sẽ liền xin ở lại thành phố này, sau đó chúng ta sẽ sinh con."

Xem ra là để chồng ở nhà một mình quá lâu nên anh đã sinh ra chút oán hận. Cô quyết sau khi trở về thì sẽ bỏ ra ít thời gian để an ủi cảm xúc của chồng mình.

Thắm Lam không hề phát hiện. Sau khi cô nói hết lời xong thì người đàn ông bên cạnh đã tự giễu mà kéo kéo khoe môi cùng với mắt đen chột lóe qua sự thất vọng rồi biến mất.

"Ừm, anh đã biết."

Ánh sáng trong đống người của Phó Duẩn Thừa vô thanh vô tức mà bị dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Gia đình tụ hội

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Bởi vì con gái hôm nay trở về nên mẹ Thắm đã sớm ngồi chờ ở nhà, trông mòn con mắt.

Trong phòng bếp, canh hầm móng heo tản mát ra mùi hương mê người, người giúp việc đã sớm chuẩn bị xong xuôi nguyên liệu nấu ăn, chỉ chờ đủ người thì liền sẽ bắt đầu xào rau.

Nghe thấy tiếng vang từ chuông cửa, ánh mắt của mẹ Thắm sáng lên. Bà nhanh chân mở cửa ra trước cả người giúp việc.

"Đã về rồi a."

Ở cửa đứng một đôi tuấn nam mỹ nữ, nữ mình diễm xinh đẹp, nam lạnh lùng trầm ổn. Đó không phải là con gái cùng con rể của bà thì còn có thể là ai?

"Mẹ." Phó Duẩn Thừa trầm giọng kêu lên.

Thắm Lam lại ngựa quen đường cũ đôi xong dép lê rồi sau đó nằm liệt trên sofa. "Mẹ, cơm có chưa? Con sắp chết đói."

Ngô, vẫn là trong nhà thoải mái.

Mỗi người vô luận là cỡ nào khôn khéo có khả năng ở bên ngoài thì một khi trở lại bên cạnh cha mẹ liền vẫn sẽ là một đứa trẻ tùy tính.

Mẹ Thắm nhìn thấy con gái nên cũng vui tươi hơn hờ không khép được miệng. "Gia đình em họ con lát nữa sẽ tới đây, đến lúc đó liền cùng ăn cơm."

Nói xong, bà lại vội vàng tiếp đón Phó Duẩn Thừa: "Duẩn Thừa, mau vào đây ngồi xuống đi."

"Chị Lưu, mau lấy đồ ăn vặt Lam Lam thích ăn ra. À đúng rồi, lần trước, chị em tốt của tôi có mang một loại lê ngon từ dưới quê lên cho tôi, chị cũng rửa một chút cho Duẩn Thừa cùng Lam Lam nếm thử xem có ngọt hay không."

"Được rồi."

Người giúp việc được mẹ Thắm xưng hô là chị Lưu theo tiếng đi, chỉ chốc lát sau liền bê đồ lên.

Phó Duẩn Thừa ngồi xuống, lẳng lặng nghe hai mẹ con nhà họ Thắm đã lâu ngày chưa gặp mặt nói chuyện phiếm.

Thắm Lam vừa nói chuyện vừa gồi đầu lên trên đùi của Phó Duẩn Thừa. Hơi thờ ơ tính bất chợt đánh úp lại nên thân thể anh đột nhiên có chút cứng đờ.

Vốn hẳn là một đôi vợ chồng thân mật, nhưng lâu ngày xa nhiều tụ thiếu làm hai người càng như là người xa lạ chỉ quen thuộc lẫn nhau, bao gồm một ít tiếp xúc thân thể thân mật đều bắt đầu không thói quen lên.

Cũng hoặc là do đầy bụng tâm sự trong lòng anh quấy phá.

Thắm Lam không hề hay biết. Cô vừa nhàn nhã ăn quả lê vừa hỏi: "Mẹ, hôm nay là ngày đặc biệt gì vậy? Sao lại đột nhiên gọi cả gia đình của Tiểu Nguyệt tới?"

Tuy rằng là quan hệ chị em họ, nhưng trong ngày thường, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng của mình. Hình như chỉ có những ngày trọng đại thì mới có thể cùng nhau hội tụ, vậy cho nên việc cô thấy lạ cũng là bình thường.

Mẹ Thắm liếc con gái nhà mình một cái rồi ra vẻ thần bí nói: "Đến lúc đó con sẽ biết."

Thắm Lam càng thêm tò mò nhưng mẹ Thắm lại không chịu nói.

Cô lắc lắc cánh tay của người chồng vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng ở bên cạnh: "Anh yêu, anh có biết vì nguyên nhân gì không?"

Phó Duẩn Thừa nhìn vợ một cái, ánh mắt phức tạp.

"Không biết."

Đang nói, chuông cửa lại lần nữa vang lên.

Lúc này, vợ chồng Lục Trạch và Thắm Nguyệt mang theo con tới rồi.

Mẹ Thắm nhiệt tình chiêu đãi hai người ngồi xuống.

Lục Hạo còn nhỏ nên có chút sợ người lạ. Thắm Lam thì lại cười ôm cậu bé vào trong ngực.

"Mới không gặp một đoạn thời gian mà Hạo Hạo lại cao lên rồi a."

Nói xong, cô thân mật xoa xoa mái tóc mềm xốp của Lục Hạo.

Lục Hạo chớp chớp mắt to, không nói gì.

Còn Thắm Nguyệt ở bên cạnh lại lên tiếng nhắc nhở cậu con trai nhà mình: "Kêu đi đi, con quên là đi đã mua nhiều món đồ chơi cho con rồi sao?"

Trẻ con đối với kỳ ức về mấy món đồ chơi đặc biệt khác sâu. Nghe mẹ nói như vậy, cậu bé ngoan ngoãn dùng đồng âm non nớt kêu một tiếng "Dì."

"Ừ."

Thắm Lam cười đồng ý.

Cô ôm cậu bé trên đùi một chút, thực nhanh, cậu bé liền chậm rãi quen thuộc với cô, hai người cười thành một đoàn.

Mẹ Thắm ở bên cạnh nhìn, thấy con gái không bài xích trẻ con nên cũng vui tươi, mặt mày hớn hớn, thừa dịp này liền nói: "Lam Lam a, con xem Hạo Hạo thật đáng yêu. Trẻ con chính là trái cây vui vẻ, có con thì cuộc sống hôn nhân mới có thể hạnh phúc, gia đình mỹ mãn. Điểm này con phải học tập Nguyệt Nguyệt a."

"Mẹ, vẫn còn sớm mà, con bây giờ không vội."

Thắm Lam cười lộ viên răng cho Lục Hạo ăn, nhìn trẻ con ăn, hai má phình phình trông rất là đáng yêu.

Chỉ là, đáng yêu thì đáng yêu. Nhưng dân gian có câu nói gọi là khi trẻ con thì là thiên sứ, còn tỉnh lại thì lại là ác ma. Ngẫu nhiên chơi đùa với trẻ con thì còn được.

Nếu thật sinh một đứa trẻ, cứ nghĩ đến cảnh những ngày phải dọn phân và dọn nước tiểu cho trẻ con thì quả thực là không dám tưởng tượng.

"Cái gì mà gọi là không vội? Con không nóng vội thì chẳng lẽ Duẩn Thừa cũng không nóng vội sao?" Mẹ Thắm nhìn về phía con rể, muốn con rể nói giúp mình hai câu. Nhưng khi bà nhìn qua thì phát hiện sắc mặt của con rể vẫn bình tĩnh, hình như là vốn không hề chú ý tới chuyện bên này, còn trò chuyện thật vui với Lục Trạch ngồi ở bên cạnh.

Bà chỉ đành phải từ bỏ.

Liếc Thắm Lam một cái. "Con a, đúng là khiến mẹ không bớt lo."

Thắm Lam vui cười, cuối cùng chuyển qua đề tài khác.

3 người phụ nữ nói chuyện phiếm, còn 2 người đàn ông thì cũng chỉ được coi là ứng đối khách sáo với nhau.

Lục Trạch rút hai điều thuốc từ trong hộp ra, sau đưa đưa một điều cho Phó Duẩn Thừa.

Phó Duẩn Thừa lắc đầu cự tuyệt. "Tôi đã bỏ thuốc lá nhiều năm."

Lúc ban đầu bỏ thuốc lá là bởi vì vợ anh không thích mùi thuốc lá, nhiều năm qua đi, lâu rồi cũng thành thói quen.

Lục Trạch cũng không thêm để ý. Anh thu hồi điều thuốc rồi đốt điều thuốc của mình lên. Hút một ngụm, có sương khói mờ mịt tràn ra từ trong môi mỏng. "Anh rể, nghe chị Lam nói anh đang làm giáo sư ở 1 trường Đại học?"

"Àn. Giáo sư khoa Lịch sử."

Hai người lại tùy tiện không nóng không lạnh hàn huyên với nhau vài câu. Trên cơ bản đều là Lục Trạch hỏi, Phó Duẩn Thừa trả lời. Một câu qua đi, có lẽ là hai người đều cảm thấy không thú vị nên cũng liền đình chỉ loại hình nói chuyện phiếm nhảm chán này.

Tuy hai người họ hiện giờ có nhắc lên quan hệ thân thích nhưng tính cách của họ lại kém nhau cực xa. Không giống Lục Trạch dành phần lớn thời gian để bát diện linh lung thấu hiểu lòng phụ nữ, Phó Duẩn Thừa càng nhiều lúc thích làm một người trầm mặc ít lời và chờ đợi. Điều này cũng làm cho hai người họ không có giao tình bao nhiêu sâu, chẳng qua chỉ là đối xử tình cảm dựa trên mặt mũi của gia đình vợ mà thôi.

Trong lúc vô tình, tầm mắt của Lục Trạch ngừng lại ở chỗ cổ của Phó Duẩn Thừa trong chớp mắt, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thực nhanh, anh lộ ra tươi cười mờ ám chỉ có đàn ông với nhau mới hiểu.

"Chị Lam hàng năm đều không ở nhà, với diện mạo của anh rể thì chỉ sợ trong trường học có không ít nữ sinh viên đều thích đi."

Phó Duẩn Thừa theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua người vợ bên cạnh, thấy vợ không có chú ý tới cuộc nói chuyện bên này thì mới hơi chút yên lòng.

Giữa trưa hôm nay mới được hưởng thụ vô cùng nhàn nhuỷen thể nghiệm sinh lý ở trong thân thể của Lâm Nhụy, bởi vì trong lòng có quỷ nên cho dù chỉ là người ta chỉ nói tùy tiện một câu thì anh cũng cảm thấy đối phương có phải hay không đã biết chút chuyện gì đó và đang dò hỏi chính anh.

Anh dùng sự lạnh nhạt để che dấu biểu tình cứng đờ: "Chắc vậy, tôi không chú ý lắm!"

Lục Trạch cười khê, không tỏ ý kiến.

Đối với ngra quen đường cũ chuyên làm tình như anh thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đối phương không được tự nhiên, đặc biệt là khi trên người của Phó Duẩn Thừa còn mang theo "dấu vết."

Xem ra là người anh rể này của mình cuối cùng cũng không kìm nén được sự tịch mịch a.

Nhưng không biết, là dạng cô gái nào mà cư nhiên có thể làm cho người anh rể vẫn luôn luôn nghiêm cầm kỷ này cũng đột nhiên ngoại tình.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lòng nghi ngờ của vợ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lúc ăn cơm, mẹ Thẩm lại nhắc chuyện muốn con gái ở luôn thành phố A và sinh con với con rể. Thẩm Nguyệt ngồi bên cạnh cũng phụ họa khuyên bảo cô chị họ, lấy ví dụ là bản thân mình cùng Lục Trạch, có một đứa con cũng có chỗ tốt.

Tỷ như, đàn ông sẽ càng thêm ở nhà, con cái chính là mối ràng buộc giữa hai bên. Hơn nữa, phụ nữ có con quá muộn đối với thân thể cũng sẽ không tốt.

Nhìn mẹ Thẩm thông đồng với cô em họ, Thẩm Lam cuối cùng cũng hiểu, mẹ Thẩm vì cái gì mà thần bí như vậy, hóa ra là muốn dùng em họ để làm tấm gương khiến cô cũng sớm một chút sinh con, làm bà chủ trong gia đình.

Làm bà chủ trong gia đình không phải là không tốt, chỉ có điều là từ nhỏ, cô đã có tính cách tương đối hiếu thắng. Nếu so sánh với việc ở nhà giặt quần áo rồi nấu cơm an phận chờ đợi chồng tan tâm về nhà thì cô lại thích tạo dựng sự nghiệp bên ngoài của mình tiến bộ hơn.

Mỗi người đều có một mục tiêu riêng để theo đuổi, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm được bộ dáng ôn nhu hiền thực như cô em họ của mình.

Chỉ là mẹ với em họ, hai người song trọng giáp công làm cô cảm thấy bữa cơm này thật buồn tẻ và vô vị.

Thậm chí là phản cảm.

“Mẹ, con đã nói rất nhiều lần rồi, chờ ổn định sự nghiệp xong, qua 2 năm nữa thì con sẽ sinh con, mẹ đừng ép con nữa có được không?”

Mẹ Thẩm nghe xong thì trừng mắt, tâm hơi dao động. Thế nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, bà giờ có muốn xuống đài cũng không được. “Mẹ ép con sao? Con nhìn bản thân mình đi, con năm nay đã 30, những người bằng tuổi con đều đã có con đi học rồi, thân là vợ ở nhà chăm sóc chồng con không tốt sao?”

Thẩm Lam không còn chút kiên nhẫn. Cô buông chén com trong tay xuống thật mạnh rồi đơn giản nói: “Mẹ đừng quan tâm nhiều như vậy! Đây là chuyện giữa con và Duẩn Thừa, nếu con muốn sinh con thì nó được sinh ra, không muốn sinh thì nó cũng không được sinh ra, con thấy bản thân mình hiện tại đã khá tốt rồi!”

Hai mẹ con nhà họ Thẩm giờ đây giống như đang chơi gà, ai cũng đều không muốn lui về phía sau một bước.

Hai mẹ con xung đột làm không khí hoà thuận vui vẻ trên bàn com trong nháy mắt giương cung bạt kiếm lên.

Không khí cũng giống như đọng lại, trở nên trì trệ không tiến không lùi.

Thẩm Nguyệt nhìn mẹ Thẩm xong lại nhìn Thẩm Lam rồi để lộ ra vẻ lo lắng.

Môi cô giật giật, muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Còn về phần Lục Trạch, xem trò khôi hài trước mắt như không tồn tại, anh an nhàn ngồi đút com cho Lục Hạo ăn.

Đánh vỡ trận tranh chấp này là Phó Duẩn Thừa.

Theo tiếng vang thanh thúy, chén canh trong tay anh không biết vì sao mà rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh, còn nước ở bên trong cũng đổ đầy đất hỗn độn.

Chỉnh lại vạt áo sơ mi, người anh cũng dính không ít nước canh.

Nhưng cho dù như vậy, mặt anh lại vẫn vô biểu tình, trầm mặc giống như người ngoài cuộc.

Tầm mắt của mọi người ngay lập tức bị hấp dẫn lại đây, mẹ Thẩm vội vàng ngăn động tác muốn dọn đồ vỡ trên nền đất của Phó Duẩn Thừa. “Duẩn Thừa à, con không cần phải đụng chạm, vào thay đồ trước đi. Mẹ nhớ trong phòng dành cho khách có áo sơ mi của con ở trong tủ quần áo.”

Bà thúc giục Thẩm Lam: “Lam Lam, con đi giúp Duẩn Thừa tìm xem.”

“Con mới...”

Tâm tình vẫn còn chưa hạ hỏa, Thẩm Lam đang muốn mở miệng phản bác tiếp, nhưng khi nhìn đến mẹ Thẩm đang dùng ánh mắt ra hiệu thì ngừng lại.

Nhìn theo ánh mắt bà, Thẩm Lam mới phát hiện, sắc mặt chồng cô hình như rất không vui.

Tuy chồng cô ngày thường không biểu hiện nhiều lắm, nhưng ở trước mặt người nhà, vẫn có vẻ nhu hòa.

Trước mắt cô, khuôn mặt tuấn tú vững vàng ấy giờ đây lại để lộ ra một loại hơi thở lạnh băng xa cách.

Lòng cô liền hoảng hốt.

Cô kỳ thật cũng biết chồng luôn muốn mình ở nhà sinh con, nhưng chính những lời cô vừa mới nói đúng là có chút tùy hứng...

Gượng gạo cười, Thẩm Lam ôm cánh tay chồng mình rồi kéo anh qua phòng khách. “Chồng, đi thôi, em tìm giúp anh.”

Phó Duẩn Thừa không hé răng, biểu tình hờ hững.

Tới phòng dành cho khách, Thẩm Lam quả nhiên tìm được áo sơ mi của anh.

Là đồ hôm ăn tết hai vợ chồng qua nhà mẹ Thẩm để lại.

Áo sơ mi màu đen, phẳng phiu.

Phó Duẩn Thừa cảm thấy, chờ đợi một lát, thấy vợ mình không có ý tứ muốn rời khỏi, tóm lại hiện tại hai người là vợ chồng nên cũng không có gì phải ngại.

Anh đơn giản liền trực tiếp cởi bỏ áo sơ mi trên người.

Cơ bắp cường kiện bên trong lộ ra ngoài, cơ bụng duyên dáng kéo dài đến dưới quần tây, càng tăng thêm vài phần gợi cảm cùng thần bí.

Anh không nhanh không chậm thay áo sơ mi đen sạch sẽ kia.

Lúc anh cúi đầu cài nút thì Thẩm Lam vội vàng ân cần tiến lên.

“Chồng, để em giúp anh.”

Vì để đền bù hành vi vừa rồi của mình nên giờ phút này cô có vẻ phá lệ ôn nhu săn sóc.

Phó Duẩn Thừa nhân nhặt nhìn cô. Đôi con ngươi vốn rực rỡ sáng lấp lánh của cô trong ngày thường giờ phút này thoát nhìn có chút thật cẩn thận cùng với sự thấp thòm và bất an.

Cô đang lo lắng rằng anh nổi giận.

Chung quy vẫn là vì vợ để ý đến anh...

Thờ dài dưới đáy lòng, anh hơi hơi gật đầu xem như đồng ý.

Tươi cười trên mặt Thẩm Lam ngay lập tức mở rộng.

Hai người lúc này, rất gần.

Ngón tay kia tinh tế linh hoạt liền cài xong tất cả nút áo sơ mi.

Làm xong, đôi mắt cô rụt rè đánh giá người chồng anh tuấn của mình, trong lòng thấp phần thỏa mãn.

Giống như còn có chỗ nào đó chưa chuẩn bị tốt.

Thật lâu chưa làm việc này nên cô đúng là có chút không thuần thục.

Xem ra, bản thân cô đúng thật là không làm hết phận sự của mình.

Cô nhúm mày suy tư xong lại lần nữa duỗi tay giúp anh sửa sang phần cổ áo sơ mi.

Ngón tay đùa nghịch cổ áo, cô cẩn thận sửa đúng nếp uốn của mặt trên.

Đột nhiên, ánh mắt cô ngưng đọng.

Dường như bị đặt trong hầm băng, hàn ý tỏa ra khiến cô không rét mà run.

Cô gắt gao nhìn chằm chằm vết cào trên cổ chồng mình.

Còn mới, dấu vết không nặng, thậm chí nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện được nhưng lại có vẻ rất mờ ám.

Khiếp sợ, không thể tin tưởng, thống khổ...

Đủ loại cảm xúc đan chéo trong đầu khiến cô trong khoảng thời gian ngắn thậm chí không có phản ứng được gì.

Sao có thể?

Ai cũng có thể ngoại tình, chỉ riêng chồng cô là sẽ không.

Anh vẫn luôn là người sống có nguyên tắc, nhờ vào nhiều năm sống cuộc sống hôn nhân chung là có thể nhìn ra được.

Nhưng mà, dấu vết này là sao?

Đây đích thực là dấu vết do móng tay bén nhọn cào thành.

Trong nhà không có thú nuôi, chồng cô lại luôn để móng tay ngắn.

Hay có lẽ là do cô suy nghĩ quá nhiều?

Nhưng trong lòng cô lại có muôn vàn nghi ngờ.

Muốn mở miệng chất vấn anh, nhưng chất vấn xong thì sẽ như thế nào?

Với tính cách của anh mà nói thì anh nhất định sẽ thành thật trả lời.

Chắc do cô suy nghĩ quá nhiều, nếu không phải thì khó có thể tưởng tượng sau khi kết hôn hai người lại sẽ gặp phải vấn đề này...

“Làm sao vậy?”

Câu hỏi nghi vấn của anh đánh gãy suy nghĩ hoảng loạn trong cô.

“Không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài nhanh đi, mọi người còn đang đợi a.”

Thẩm Lam ổn định lại cảm xúc trong mắt xong bất động thanh sắc trả lời.

.....

Cùng lúc đó, Tiểu Mỹ đã trở lại.

Cô hưng phấn kéo Lâm Nhụy đã ngủ suốt một buổi trưa nửa tỉnh nửa mơ từ trên giường ngồi dậy.

“Cục cung, đêm nay chúng ta có hẹn a!”

“Định đi đâu vậy?”

Ít khi thấy bộ dáng Tiểu Mỹ hưng phấn như vậy nên tinh thần của Lâm Nhụy cũng nhanh chóng tỉnh táo.

Tiểu Mỹ lấp bắp trả lời. “Cậu còn nhớ nam thần của tớ không?”

“Lâm Hứa Hữu?”

Lâm Hứa Hữu là học trưởng năm 3, diện mạo không tồi, hơn nữa lại còn là học bá, đây cũng xem như là một nhân vật phong vân. Trong khi hần ta đang đọc sách ở trong phòng học, không khí tĩnh lặng, Tiểu Mỹ đi ngang qua trong lúc vô tình nhìn thấy nên ngẩng nhìn ngờ ngàng trong khoảng thời gian ngắn, vì thế bái hần thành “Nam thần,” quả thực là mê đắm đến bản loạn đầu óc.

Vậy cho nên khi nhắc tới nam thần của Tiểu Mỹ thì Lâm Nhụy theo bản năng liền nhớ tới hần.

“Đúng đúng đúng, chính là anh ấy!”

Tiểu Mỹ kích động nói năng lộn xộn. “Nam thần nói đêm nay Hội sinh viên có cuộc tụ họp nên mời tớ đi.”

“Ai nha, vậy sao?”

Lâm Nhụy làm mặt quỷ với bạn tốt. “Cậu chừng nào thì có quan hệ tốt với nam thần đến như vậy?”

Về mặt Tiểu Mỹ ngượng ngùng giống như nàng dâu mới cưới. Cô nàng vốn dĩ không muốn nói nhưng lại bị Lâm Nhụy truy vấn nên cuối cùng cũng phải khai ra toàn bộ.

Hóa ra, mấy ngày trước Tiểu Mỹ về quê ở thành phố B thì bị trộm di động ở bến xe, trùng hợp lại gặp nam thần. Ôm tâm tình may mắn, cô hướng Lâm Hứa Hữu tìm kiếm sự trợ giúp. Không ngờ rằng Lâm Hứa Hữu lại nhiệt tình trợ giúp cô, hai người add WeChat, mấy ngày này vẫn luôn trò chuyện với nhau.

Đêm tụ họp chính là do Lâm Hứa Hữu mời Tiểu Mỹ đi.

“Tớ đây liền không đi để làm bóng đèn đâu!” Lâm Nhụy cười xấu xa trêu Tiểu Mỹ, không nghĩ tới cô nàng này đột nhiên lại nhặt được đào hoa. Với cương vị là bạn thân của Tiểu Mỹ nên cô thực duy trì cô nàng tiến tới tình yêu.

“Một mình đi thì sẽ rất khắt trương, cục cung, cậu đi cùng tớ đi.” Tiểu Mỹ quần lấy Lâm Nhụy làm nũng.

“Hơn nữa, chẳng phải cậu đã chia tay với Trương Lục hơn một khoảng thời gian rồi sao, trong buổi tụ họp nói không chừng sẽ có soái ca nga.”

Cô bạn mới nói như vậy xong, Lâm Nhụy đột nhiên có chút động tâm.

Không liên quan đến Trương Lục.

Chiều nay cô buồn rầu đến như vậy tất cả đều là bởi vì Phó Duẫn Thừa.

Nguyên nhân chính là vì đã có được qua, cho nên càng thêm đề ý hơn.

Tương tượng đến cảnh người đàn ông kia đi đón vợ về nhà xong sau đó hai người ở cùng một chỗ thì trong lòng cô liền sẽ khó chịu.

Không thể phủ nhận, cô đang ghen.

Ghen ghét người phụ nữ kia có thể danh chính ngôn thuận ở cùng Phó Duẫn Thừa, ghen ghét vì cô ta có thể nhận được sự ôn nhu cùng tình yêu của anh, ghen ghét vì cô ta mỗi buổi sáng sớm tỉnh dậy đều có thể được anh ôm vào trong lòng ngực.

Thế nhưng, chính cô thì có tư cách gì để ghen?

Người ta vốn dĩ là vợ chồng. Nói không chừng lúc cô đang ảm đạm thế này thì hai vợ chồng họ đã sớm ngọt ngào đến không chịu được.

“Được, vậy tớ cũng đi.”

Lỡ đầu đúng như lời Tiểu Mỹ nói, có thể gặp được soái ca, sau đó làm một trận giải ngàn sầu.

Dù sao thì cô cũng không có ai thương, không có ai yêu.

Nên cô đành tự sa ngã như vậy.

.....

Địa điểm tụ họp là ở một nhà hàng nổi danh khắp Trung Quốc. Nghe nói phong cảnh phá lệ lịch sự tao nhã, sắc thái món ăn cũng thập phần ngon miệng, được rất nhiều người khen ngợi.

Một thân ảnh thon dài đang đứng ở cửa chờ đợi.

Dáng người cao lớn, dung mạo tuấn tú, mang một cặp mắt kính 0 độ, thoát nhìn thập phần văn tĩnh nho nhã.

Nếu đứng ở cổ đại thì đây chắc chuẩn là loại hình thư sinh bị hồ ly tinh dụ hoặc ở trong Liêu Trai Chí Truyện.

Đó không phải Lâm Hứa Hữu thì là ai?

“Tối rồi sao?”

Nhìn thấy Tiểu Mỹ, bên môi Lâm Hứa Hữu hiện ra ý cười.

Hơi thở thuộc về nam thân ập vào trước mặt.

Hai má Tiểu Mỹ ngay lập tức ửng đỏ rồi nhỏ giọng nói: “Học trưởng, ngại quá, còn phiền anh phải đứng ở cửa đón chúng em.”

Nhìn xem cặp mắt ân tình đưa tình kia, thần thái nói chuyện nhỏ giọng, vừa thấy chính là bộ dáng tiêu chuẩn của kẻ ái mộ.

Lâm Nhụy quả thực tròn mắt há hốc mồm, đúng là khác xa Tiểu Mỹ tùy tiện của ngày thường. Có thể đẹp như vậy sao? Cô đối với loại hình nam sinh văn nhã này thật sự là không thích lắm!

Ý cười ở trong con ngươi của Lâm Hứa Hữu hiện lên rất nhiều. Chỉ nghe hần ôn nhu nói với Tiểu Mỹ: “Không có việc gì, là do anh mời em tối, vậy cho nên anh muốn chăm sóc em thật tốt.”

Mặt Tiểu Mỹ càng đỏ hơn.

.....

Độc thân cầu thật tuyệt vọng.

Lâm Nhụy quay đầu đi chỗ khác, không muốn chịu đả kích.

Có lẽ cái bóng đèn như cô quá mức sáng nên Lâm Hứa Hữu rốt cuộc cũng chú ý tới Lâm Nhụy. “Bạn này chính là?”

Tiểu Mỹ mới nhớ ra mình đã quên giới thiệu Lâm Nhụy nên vội vàng vàng cầm cánh tay cô giới thiệu với nam thân: “Đây là bạn thân của em - tên Lâm Nhụy.”

“Chào em.”

“Chào học trưởng.”

Lâm Nhụy cùng Lâm Hứa Hữu mỉm cười lễ phép với nhau.

Lâm Hứa Hữu cười trêu ghẹo nói: “Lâm học muội đến, phòng chừng đám đàn ông con trai độc thân ở bên trong cao hứng đến hồng rồi.”

Lâm Nhụy cười một cái. “Học trưởng nói đùa.”

Tiểu Mỹ âm thầm ra hiệu cho Lâm Nhụy cố lên, sau đó đã bị Lâm Hứa Hữu dùng những đề tài khác chậm rãi hấp dẫn vào.

“... Phong cảnh Nam Sơn ở Thành phố C đặc biệt đẹp, nếu có cơ hội thì anh dẫn em đi xem...”

“Thật vậy sao? Cảm ơn học trưởng.”

Nhìn thân ảnh hai người phía trước gần như phá lệ hài hòa, Lâm Nhụy lại tuyệt vọng một trận.

Thế giới này thật sự không cho độc thân cầu một con đường sống nào sao?

.....

Vào phòng trong, Lâm Nhụy mới phát hiện, có thật nhiều người.

Ước chừng khoảng 17 - 18 người, ngoại trừ vài cặp nam nữ sinh yêu nhau ra thì phần còn lại đều là nam sinh, cũng khó trách Lâm Hứa Hữu lại trêu là “Có rất nhiều đàn ông con trai độc thân”.

Điều làm cô vui mừng chính là có một người không tưởng được cũng đang ở đây.

Đó là một cậu con trai thập phần anh tuấn.

Anh có tóc mái đang tịnh hành nhất bây giờ, một đôi mắt đào hoa mê người bị tóc đen trên trán nửa che nửa lộ, có vẻ càng thêm thâm thúy thần bí, chỗ bên tai phải còn đeo một viên khuyên tai kim cương lấp lánh sáng lên.

Đặc biệt là khi anh tươi cười, khoe miệng xấu xa nhếch lên, cười đường hoàng tà khí làm người ta khi nhìn thì mặt đỏ tim đập.

Không thể phủ nhận, anh có lực hấp dẫn trí mạng đối với những cô gái trẻ tuổi.

Là Hàn Vũ.

Đôi con ngươi của Lâm Nhụy sáng ngời.

Ân, thay đổi kiểu tóc hình như càng thêm đẹp trai.

Tựa như nam chính bước ra từ trong truyện tranh.

Mà giờ phút này, Hàn Vũ đang thân mật ôm vai của cô gái xinh đẹp ngồi ở bên cạnh, hình như họ đang nói gì đó, cô gái nhấp miệng cười ngọt ngào.

Đây là một cặp tuấn nam mỹ nữ cực kỳ được hâm mộ ở trong mắt người ngoài.

Nghĩ đến cái đêm khó ngủ nào đó, Lâm Nhụy hơi hơi mỉm cười.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hơn 3000 chữ, định tách làm 2 chương mà nhớ là phải bù chương hạ nên thôi ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyển rũ ác ma (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Căn phòng này rất rộng, ở chính giữa có đặt một chiếc bàn tròn lớn, trên tường treo bức tranh cổ kính, hai bên là thảm thực vật xanh biếc, xác thật xứng với danh xưng khung cảnh lịch sự tao nhã.

“Tùy tiện tìm chỗ ngồi đi.” Lâm Hứa Hữu kéo ghế ra cho 2 cô (LN + TM) ngồi. Sau khi cả 2 ngồi xuống, hắn mới cực kỳ tự nhiên ngồi ở vị trí bên cạnh Tiểu Mỹ.

“Muốn uống cái gì?” Hắn thấp giọng ghé sát tai Tiểu Mỹ hỏi.

Hơi thở nam tính đột nhiên tới gần làm sắc mặt Tiểu Mỹ đỏ bừng giống như con tôm bị luộc chín.

“Gi... Gì cũng được, à mà nước trái cây đi.”

Lâm Hứa Hữu mỉm cười gật đầu rồi quay sang hỏi Lâm Nhụy: “Còn em?”

“Sữa bò.”

Lâm Nhụy trả lời.

Cô tự biết bản thân mình là cái bóng đèn. Nhìn Tiểu Mỹ cùng Lâm Hứa Hữu - hai người trước mặt này đang trong trạng thái chàng có tình thiếp có ý, chỉ

còn thiếu việc đâm thủng một tầng giấy cuối cùng. Cô mới không muốn lại bị hai người cường ép nuốt cầu lương đầu.

Lâm Nhụy đơn giản chuyển ánh mắt hướng về phía đối diện.

Hàn Vũ ngồi yên ở nghiêng vị trí đối diện cô. Nhưng anh không có chú ý tới chỗ bên này mà là bị khí mùi phần ôm cô bạn gái Hứa Mộng và nói chuyện với người bạn bên cạnh.

Khuôn mặt kia cộng thêm dáng người kia thực sự rất đẹp.

Đúng là nam sắc mê người. Càng nhìn, Lâm Nhụy càng muốn nếm thử tư vị của anh.

Thật giống như có cái móng vuốt đang cào ngứa lòng Lâm Nhụy.

Chỉ có điều, bây giờ cũng không phải là một thời cơ tốt.

Kiểm chế tâm tư hưng phấn thần bí ở sâu trong nội tâm, cô ngược mắt hứng thú quan sát Hàn Vũ cùng cô bạn gái của anh.

Có thể nhìn ra được, Hứa Mộng rất thích Hàn Vũ, nhất tần nhất tiếu (từng lời nói hay cử chỉ) đều mang theo hồn dỗi cùng tình yêu, nghiêm nhiên là một bộ dáng người con gái sa vào bể tình.

Đối với một nam sinh bình thường mà nói thì việc có cô bạn gái xinh đẹp và yêu mình như thế này là đã sớm hạnh phúc đến mức tìm không ra trời nam đất bắc.

Nhưng Hàn Vũ lại là ngoại lệ.

Xuất thân phú quý, vừa thấy là biết anh thuộc kiểu đàn ông thường xuyên lẫn lộn ở trong bụi hoa.

Đối mặt với một mỹ nữ đang cố gắng kéo dài tình yêu ở bên cạnh mà Hàn Vũ lại có thể cười không chút nào để ý, ánh mắt bình tĩnh.

Thực sự có ý tứ.

Trong lòng Lâm Nhụy đột nhiên có một ý tưởng lớn mật.

Cô móc di động ra rồi mở giao diện WeChat tìm tên Hàn Vũ xong gõ nhanh một dòng chữ.

“Tôi đang ngồi ở đối diện anh.”

Xác định tin nhắn đã được gửi đi xong, cô liền tùy ý click mở trò chơi nhỏ trong WeChat rồi bắt đầu chơi tiếp.

Trò chơi này đang thịnh hành nhất trong giới bạn bè, khi rảnh rỗi ngồi chơi một chút cũng không tồi, chỉ tiếc là cô quá yếu, kỷ lục cao nhất chưa vượt qua được con số 300.

Càng về sau nhảy càng khó khổng chế, hơn nữa một khi nhảy sai thì phải nhảy lại từ đầu.

Nhưng hôm nay cô càng đánh lại càng hăng.

Tâm trạng hôm nay cực kỳ tốt, khi Lâm Nhụy chơi tới 295 điểm, thấy liền sắp đột phá được ranh giới 300 thì ai ngờ di động lại đột nhiên run lên.

Là tin nhắn mới từ WeChat báo đến.

Tay Lâm Nhụy run lên. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn bé yêu của mình ngã xuống từ xếp gỗ, game over!

Than thở tiếc nuối một tiếng xong, cô mở lại giao diện WeChat, hóa ra là tin nhắn trả lời của Hàn Vũ.

Được rồi, vì thấy anh đẹp trai nên cô mới độ lượng không giận chó đánh mèo.

Hàn Vũ trả lời vẫn cứ trước sau như một, đơn giản mà nhanh nhẹn.

Chỉ có hai chữ.

“Ngẩng đầu.”

Lâm Nhụy theo bản năng ngẩng đầu.

Ở phía nghiêng đối diện, tầm mắt của Hàn Vũ quét về phía bên này, tựa hồ đang tìm người nào đó.

Cứ như vậy, ánh mắt của hai người đối diện nhau.

Lâm Nhụy không hề lảng tránh mà là nhìn thẳng.

Cô cong cong khóe môi, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Thanh thuần mà vẫn đậm mỹ.

Cô rất rõ ràng ưu thế về diện mạo của mình.

Quả nhiên, Hàn Vũ sững sốt, trong đôi con ngươi hiện lên một chút kinh ngạc.

Anh chắc cũng không ngờ rằng đối tượng đem đó mà mình làm tình qua điện thoại cứ nhiên nhanh như vậy liền được gặp mặt.

Ngay sau đó, anh cũng cong khóe môi.

Tựa như gặp được một con mồi thú vị, Hàn Vũ đánh giá toàn thân Lâm Nhụy.

Vào đúng lúc này, phục vụ bụng sữa tới.

Bên trong ly pha lê trong suốt chứa đầy chất lỏng có sắc trắng thuần.

Lâm Nhụy nói lời cảm ơn. Cảm nhận được tầm mắt của Hàn Vũ vẫn chưa rời khỏi mình, cô cong môi.

Dùng tay trái đỡ lấy ống hút thon dài, cô cúi đầu ngậm ống rồi nhẹ nhàng hút, chất lỏng bên trong liền chảy vào trong miệng.

Cuống họng nhỏ xinh giật giật, nuốt toàn bộ sữa bỏ vào trong bụng.

Đây vốn dĩ chỉ là một động tác bình thường nhưng Hàn Vũ vừa nhìn thì lại cứng.

Nguyên nhân không phải do anh mà chỉ là bởi vì động tác kia quá mức quyến rũ dụ hoặc.

Tay nhỏ đỡ ống hút hơi hơi hoạt động trên dưới, khi đôi môi hồng nhuận liếm mút sữa bò, cặp mắt to ngập nước trắng lạng (nhìn thẳng + yên lặng) nhìn anh, sóng nước lỏng lánh, bên trong thật giống như có hơn một ngàn cái lưỡi câu, khiến anh ngứa ngáy khó nhịn.

Mất thấy cô gặm cắn thương thức ống hút, ống hút thon dài ra ra vào vào ma sát với môi anh đào. Vừa đi vào một đoạn thì lập tức lại bị rút ra một ít. Hơn nữa lại còn bị đôi mắt câu hồn đoạt phách đó nhìn, thật giống như là cây côn thịt lớn của mình đang thọc vào rút ra trong miệng nhỏ của cô.

Nếu đúng thật là cây côn thịt của mình được cô đùa bỡn liếm mút như vậy thì sẽ có biết bao nhiêu sung sướng...

Chỉ mới tưởng tượng như vậy mà hạ thân Hàn Vũ liền nhanh chóng bành trướng.

Sự bình tĩnh lúc trước bị ném qua một bên.

Anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm môi đỏ óng ánh nước hồng nhuận kia rồi hận không thể cỡi quần tại đây để cô khẩu giao cho mình.

Hành vi kẻ tiếp của cô lại làm anh càng thêm nóng.

Choi ống hút đủ rồi, chỉ thấy cô nghịch ngợm dò cái lưỡi ra, đầu lưỡi sắc tình liếm liếm khóe môi, vừa hút vừa liếm, đầu lưỡi hồng diễm nhanh chóng liếm hết sữa bò màu trắng tràn ra khỏi khóe môi.

Gọi cảm muốn mạng.

Sau đó, cô thỏa mãn híp mắt giống như con mèo nhỏ vừa mới được ăn uống no đủ để lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Gương mặt kiều mỹ phiếm mỉm cười ngọt ngào, mi mắt cong cong, quả là một mỹ nữ thanh thuần.

Thật giống như một phen động tác sắc tình vừa rồi kia đều chỉ là ảo giác của Hàn Vũ.

Nhưng mà sao lại là ảo giác được?

Rõ ràng chính là cố ý.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2: Quyến rũ ác ma (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Hàn Vũ nhìn đến nỗi đôi mắt toát cả ra ánh lửa, chỉ thiếu mỗi một điều là muốn tử hình cô ngay tại chỗ.

Yêu tinh!

Hạ thân cứng nóng như bàn ủi, căng đến sinh đau, may mắn là bởi vì đang ngồi nên mới không bị người khác phát hiện.

Anh nhắn nài rồi mở WeChat ra xong gõ nhanh một dòng chữ gửi cho Lâm Nhụy.

“Tao hóa, đêm nay tôi liền làm chết cô!”

Lâm Nhụy nhìn tin nhắn mới từ WeChat rồi chỉ hơi hơi mỉm cười chứ không hề trả lời lại.

Đã đoán trúng, không phải sao?

Làm đàn ông nhìn được nhưng lại ăn không được thì mới có thể càng thêm nhớ thương cùng nhớ mãi không quên bản thân.

Cô lại lần nữa mở trò chơi nhảy nhảy ra xong tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi.

.....

Mà ở bên phía Hàn Vũ.

“Cục cưng, anh đang nhìn cái gì vậy?” Hứa Mộng tò mò hỏi.

Hiển nhiên là cô không hề chú ý tới những chuyện gây gợn sóng vừa rồi. Chỉ là do xuất phát từ giác quan thứ sáu của phụ nữ nên cô mới phát giác ra người bên cạnh có chút không thích hợp.

Hàn Vũ khoan thai thu hồi tầm mắt. “Không có gì.”

Một cô gái đang trong thời kì yêu đương thì luôn rất đặc biệt chú ý tới nhất cử nhất động của người mình yêu, Hứa Mộng đối với thái độ tùy hứng trả lời của Hàn Vũ tất nhiên là không cao hứng.

Cô nhìn qua phía bên kia theo ánh mắt của Hàn Vũ nhưng không phát hiện có gì đặc biệt. Chỉ có điều là thấy ở phía đối diện chẳng biết từ khi nào đã có một cô gái trẻ tuổi thanh thuần đáng yêu đang ngồi cúi đầu chơi di động.

Không biết có phải là Hàn Vũ mới nhìn cô gái kia không?

Nghĩ vậy, trong lòng cô liền có chút lên men.

Tuy cô là hoa hậu giảng đường nhưng chỉ là con của một gia đình khá giả. Vì thế nên địa vị của cô ở trong Thành phố A ngoại hồ tàng long này thật sự không tính là cái thứ gì. Thế cho nên, sự xuất hiện của Hàn Vũ thật sự là niềm vui ngoài ý muốn dành cho cô.

Tuy biết rõ Hàn Vũ là lãng tử trên tình trường, đôi bạn gái còn nhanh hơn cả so với việc thay quần áo, cạy nhà có quyền có thế, lớn lên lại đẹp trai như vậy thì có người con gái nào mà không động tâm.

Vì vậy cho nên cô nhất định phải bắt lấy trái tim của người đàn ông này mới được. Đến lúc đó, có được tình yêu cùng tiền tài thì mới không uổng công trời cao ban cho cô một gương mặt xinh đẹp.

“Cục cưng, uống miếng nước đi.”

Không có tiếp tục dây dưa với bạn trai để đánh vỡ lẫu niêu hời đến đây, đại đa số thời điểm, cô luôn tương đối thức thời, đây cũng là nguyên nhân mà cô có thể ở bên cạnh Hàn Vũ nửa năm.

Nếu đã đánh vỡ được kỉ lục trước đó của Hàn Vũ thì Hứa Mộng tin tưởng mình vẫn có thể tiếp tục đi xuống.

Hàn Vũ tiếp nhận ly nước từ Hứa Mộng đưa qua rồi một ngụm ừng ực uống hết.

Hầu kết thô to lăn lộn lên xuống, mị lực chương hiền nam tính gợi cảm.

Bạn gái bên cạnh nâng má liếc mắt đưa tình nhìn anh. Được nhận sự ưu ái này từ hoa hậu giảng đường chọc đến không ít nam sinh ở bên cạnh đối với Hàn Vũ hâm mộ không thôi.

Kỳ thật chỉ nhìn một cách đơn giản thì tướng mạo của Hứa Mộng đẹp hơn so với Lâm Nhụy một ít. Hứa Mộng tựa như búp bê Tây Dương tinh xảo ở trong tủ kính, kiều tiểu mỹ lệ, phối hợp với cách nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, quả thực chính là nữ thần cùng tri kỉ am hiểu lòng người ở trong cảm nhận của đàn ông.

Chỉ tiếc, có câu nói gọi là sau lưng mỗi nữ thần đều có một người đàn ông làm đến mức chán ngán muốn phun ra chứ huống chi Hàn Vũ là loại đàn ông trời sinh tính tình không kiềm chế được.

Hoa nhà nào có thể thơm bằng hoa dại ở bên ngoài. Toàn bộ tâm tư của Hàn Vũ giờ phút này đã bị tiểu yêu tinh ở phía đối diện kia chiếm cứ, còn thịt dưới háng căng phình, cứng đến sinh đau. Trong mắt và trong đầu anh tràn đầy ý nghĩ chờ lát nữa phải tìm cơ hội gì để làm tiểu yêu tinh kia cùng với lúc ở trên giường sẽ dùng tư thế nào thì làm gì còn tâm tư bận tâm đến Hứa Mộng ngồi bên cạnh.

Xuyên thấu qua ly nước, anh nhìn về phía cô gái đối diện, ngồi một mình an tĩnh chơi di động, nhìn thế nào cũng giống như một cô gái tốt an phận thủ thường.

Người trước người sau, là hai mặt sao?

Trong lòng anh dâng lên hứng thú nồng đậm.

Thực nhanh, đồ ăn đã được dọn lên trên bàn.

Mọi người vừa uống rượu vừa dùng bữa và nói chuyện phiếm.

Không cần biết là ai, đề nghị mỗi một người phải uống rượu giao bôi cùng với người ngồi bên tay phải của mình.

Trò chơi này ngay lập tức đẩy không khí lên cao trào.

Ngại với cục diện nam nhiều nữ thiếu, có người bên tay phải là khác phái nhưng càng nhiều người bên tay phải là cùng giới, những người này chỉ có thể kêu thảm và đỏ mắt nhìn những nam sinh bên cạnh có gái ngồi.

Trùng hợp là bên phải Lâm Hứa Hữu là Tiểu Mỹ, bên phải Tiểu Mỹ là Lâm Nhụy, còn bên phải Lâm Nhụy là một nam sinh xa lạ khác, tuy tướng mạo so ra kém Hàn Vũ cùng Lâm Hứa Hữu nhưng cũng không tệ lắm.

Tiểu Mỹ vốn dĩ ngượng ngập từ chối nhưng cuối cùng vẫn ngọt ngào uống rượu giao bôi với Lâm Hứa Hữu, hai người họ lại kéo gần không ít khoảng cách.

Tiểu Mỹ cùng Lâm Hứa Hữu uống xong, kế tiếp liền đến phiên Lâm Nhụy cùng tên nam sinh ngồi ở bên cạnh kia.

Đối với chuyện phải cùng người xa lạ uống chén rượu giao bôi, Lâm Nhụy thật ra cũng không để ý lắm. Cô dẫn đầu bung chén rượu chuyển hướng bên phải rồi ôn nhu nói: “Học trưởng, thật vui khi được quen biết anh.”

“Học muội, chào em.”

Tên nam sinh kia lộ ra biểu tình thụ sủng nhược kinh. Hắn bung lên chén rượu của mình rồi tiện thể tới gần Lâm Nhụy, cánh tay giao nhau, hai người hoàn thành chén rượu giao bôi.

“Được! Cường Tử thật có điểm phúc!” Có nam sinh ngồi cùng bàn không ngừng vui cười ồn ào.

Nam sinh được gọi là Cường Tử ngượng ngập vội vàng ngồi xuống, chỉ là lỗ tai còn hơi hơi đỏ lên, cũng không biết là vì say hay là vì thẹn thùng nên mới như vậy.

Một chén rượu xuống bụng, mặt Lâm Nhụy không đổi sắc ngồi xuống theo.

Không nghĩ tới nam sinh này còn rất ngây thơ và đáng yêu.

Cô nghĩ ở trong lòng.

Vừa nãy, hai người dựa vào gần như vậy nhưng nam sinh này cũng không có mượn cơ hội ăn đậu hủ của cô mà ngược lại còn thấp phần câu nệ.

Nam sinh như vậy, ngược lại càng dễ dàng khiến cô sinh ra hảo cảm.

Nếu đêm nay không có hẹn với Hàn Vũ thì người nam sinh này...

Vừa lúc, suy nghĩ của Lâm Nhụy đã bị người ngồi bên cạnh đánh gãy.

“Anh... Có thể add WeChat của em không?” Nam sinh bên cạnh thẹn thùng mở miệng.

Lâm Nhụy sững sờ, sau đó mỉm cười. “Tất nhiên là có thể...”

.....

Hàn Vũ ngồi ở bàn đối diện, đến khi ánh mắt xẹt qua đôi nam nữ đối diện đang dựa vào rất gần nhau để nói chuyện thì hơi hơi phiếm lạnh lẽo.

Cũng không phải là anh thích Lâm Nhụy hay gì mà là vừa mới này, Lâm Nhụy còn đang quyến rũ dụ hoặc anh như vậy mà hiện tại, chỉ mới trôi qua một lát mà đã tán tỉnh nam sinh khác. Cô coi Hàn Vũ anh là bài trí sao?

Hơn nữa, nam sinh kia lớn lên có đẹp hơn anh không, còn thịt có lớn hơn anh không?

Mọi việc dù sao cũng phải nói thứ tự đến trước và đến sau. Cho dù Lâm Nhụy có muốn làm gì với nam sinh kia thì cũng phải ngoan ngoãn chờ anh làm cô xong đã rồi nói sau.

Anh đêm nay nhất quyết phải làm tiểu tao hóa này, không làm cô đến kêu cha gọi mẹ thì anh liền không phải họ Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chuyện làm tình ở KTV (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Đều là người trẻ tuổi nên không khí rất náo nhiệt, châu ăn cơm này khí thế ngất trời, vui cười yến yến.

Rượu đủ cơm no xong, mọi người tính đi KTV chơi một chút.

Đương nhiên, không phải là tất cả mọi người đều muốn đi. Có đến khoảng 7-8 người bảo còn có việc nên đi trước, những người còn lại chỉ bao gồm Lâm Nhụy, Hàn Vũ và mười mấy người khác.

Hứa Mộng đã bị Hàn Vũ tùy tiện tìm một lý do để đuổi đi. Lý do rất đơn giản là anh muốn uống chút rượu với mấy người bạn khác nên không muốn có bạn gái đi theo.

Hứa Mộng thấy có vài nữ sinh cũng cùng đi.

Lý do này thật sự không thuyết phục nên cô làm nũng quăn quýt một trận. Cuối cùng, sự kiên trì của Hàn Vũ cũng hết. Anh lộ ra vẻ lạnh nhạt. Hứa Mộng cho dù không cam tâm tình nguyện nhưng vì sợ chọc giận bạn trai nên cũng đành phải ngoan ngoãn ra về.

Lúc Hứa Mộng đi còn lưu luyến mà bước chậm và không quên dùng hai mắt lưng trông nhìn lại bạn trai để chờ đợi anh hồi tâm chuyển ý.

Hàn Vũ bình tĩnh hai tay cầm túi quần, nửa điểm cũng không dao động, nghiêm nhiên là một bộ dạng phụ lòng ai kia.

Lâm Nhụy cùng Tiểu Mỹ đứng ở bên cạnh thấy cảnh này.

"Oa, giáo thảo đại nhân của chúng ta đúng thật là ý chí sắt đá a."

Tiểu Mỹ không kim được mà cảm thán. Nếu đổi lại là cô thì cô phỏng chừng đã sớm ôm đại mỹ nữ trước mặt vào trong lòng ngực an ủi một phen.

Lâm Nhụy nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của Tiểu Mỹ rồi cười nói: "Có phải đối lập quá nhiều không? Giáo thảo đại nhân tốt hay là Lâm Hứa Hữu của cậu tốt?"

"Cái gì mà Lâm Hứa Hữu của tớ?" Tiểu Mỹ vội vàng hoảng loạn mà nhìn về phía cách đó không xa, thấy Lâm Hứa Hữu không có chú ý tới cuộc nói chuyện của bên này thì mới an tâm.

"Sao mà không phải của cậu?"

Lâm Nhụy cười xấu xa. "Lập tức sẽ là của cậu."

"Lâm Nhụy!!!!"

Tiểu Mỹ tặc mao, bát tự của cô còn chưa hợp để yêu.

Hai nữ sinh bên này đang vui đùa ầm ĩ. Còn Hàn Vũ ở bên kia đã vung tay nói với mọi người: "Đêm nay, chúng ta tới Tôn Dạ, tớ vừa mới cho người đặt chỗ trước, hôm nay tớ trả."

Tất cả mọi người đều biết, Tôn Dạ là chốn ăn chơi có tiếng nhất trong thành phố này. Ở đó vừa có chỗ ngâm nước nóng vừa có KTV và khách sạn,... Chỉ mới tùy tiện tiêu một chút mà cũng đã lên tới con số hơn một vạn.

"Công tử nhà thị trưởng đúng là hào phóng!"

Mọi người hoan hô một tiếng, một đám người liền thẳng hướng tới Tôn Dạ.

Đến bên trong là phòng VIP được trang hoàng tráng lệ và xa hoa lộng lẫy giống như trên phim truyền hình.

Phục vụ bê rượu cùng một ít đồ ăn vặt và hoa quả mà nữ sinh thích ăn lên rồi chỉnh thiết bị, sau đó cung kính đóng cửa rồi đi.

Giờ phút này, trong hàng ghế, ánh đèn tươi đẹp loá mắt tùy ý chiếu ở trên vách tường. Chiều rọi ở trên mặt tường lúc tối lúc sáng làm người xem mơ hồ thấy không rõ.

Mọi người ồn ào náo động, cùng nhau uống rượu ca hát, tùy ý phóng túng khoảng thời gian thanh xuân của mình.

Lâm Nhụy chọn một góc kín ít người để ý xong ngồi xuống.

Tiểu Mỹ bị Lâm Hứa Hữu đưa tới bên hàng ghế kia cùng chơi đùa với những người khác.

Còn cô thì lại một mình ngồi ở trong một góc, thoát nhìn có chút lẻ loi.

Nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi.

Cô vẫn không quên, Hàn Vũ còn ở tại nơi này.

Quả nhiên, mới vừa ngồi xuống trong chốc lát thì Lâm Nhụy liền cảm giác được có một bóng hình ngồi xuống ngay bên cạnh mình.

Mới vừa nâng mắt thì liền thấy được cặp mắt đào hoa rực rỡ kia. Ánh mắt anh cười như không cười: "Anh có thể ngồi ở bên cạnh em không?"

Hàn Vũ lễ phép hỏi giống như hai người vốn không hề quen biết.

Lâm Nhụy mới chỉ liếc mắt một cái là đã có thể thấy được cặp con ngươi hùng hực thiếu chút tình dục kia, quả thực có thể thiếu chút người ta thành tro tàn.

Ánh mắt này rõ ràng là đang tính toán ăn cô sạch sẽ, xương cốt cũng không chừa sao?

Cô đột nhiên có chút hối hận, bản thân lúc này không nên lớn mật quyến rũ anh như vậy.

Hy vọng đến lúc đó Hàn Vũ sẽ không quá cường hãn...

Nếu không, cho dù sường thì sường, nhưng sau khi xong việc, thân thể của cô sẽ đau nhức đến muốn mạng.

"Có thể a học trưởng "

Cô dùng bộ dạng ngoan ngoãn gật đầu.

Hàn Vũ ngồi xuống.

Hai người cứ như vậy ngồi gần nhau và không mở miệng nói gì thêm.

Trùng hợp là lúc này lại có người đưa microphone qua.

"Vũ Tử,《 Thương Tín 》là bài tử của cậu, mau hát đi, mau mau mau!"

Hàn Vũ theo bản năng nhìn màn hình, bình thường quả nhiên là anh thường xuyên hát bài hát này - đó là 《 Thương Tín 》 của Trần Dịch Tấn.

Anh nhận mic và ngồi trên sofa bắt đầu hát.

Theo tiếng nhạc, thanh âm trầm thấp của anh truyền ra rõ ràng từ microphone.

"Đọc bức thư của em, đè nén những cảm xúc đang trỗi dậy."

"Dù chẳng tin vào những lời này, vậy mà sao cứ cảm thấy nặng nề."

(Ami: Bài này có thật nhé ^^)

Thanh âm ấm áp thấp trầm, ở trong đêm tối như khúc như tổ, tựa như muốn kể một câu chuyện xưa mà áp lực bi thương, nghe rất êm tai.

Đặc biệt là khi anh ca hát, ánh mắt thâm tình nhìn về phía trước, sùnn mặt anh tuần nhiễm ưu thương, tựa như thiếu niên đẹp bước ra từ trong truyện tranh, thấp phần làm người khác đau lòng.

Lâm Nhụy nghe không tự giác xuất thần. Cô không ngờ rằng Hàn Vũ lại ca hát hay như vậy.

Hơn nữa, cô lại còn ngơ ngẩn nhìn anh đến phát ngốc.

Thẳng đến khi Hàn Vũ hát xong, nhìn cô, trêu chọc chớp chớp mắt thì Lâm Nhụy mới phản ứng lại.

Thật sự là quá mắt mắt.

Ngay sau đó, Hàn Vũ lại hát thêm một bài nữa.

Là một khúc nhạc có làn điệu vui tươi.

Lâm Nhụy kinh ngạc, người này có phải là nam thần hát ca chuyển thể hay không, sao mà anh hát gì cũng đều êm tai hết vậy?

Nhưng, lần này cô lại không có tâm tư để nghe cẩn thận.

Nguyên nhân là vì do có cái bàn tay đang không ngừng khơi mào một hồ xuân thủy ở dưới ớ vạt váy của mình.

Chủ nhân của bàn tay ấy lại còn là Hàn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-2: Chuyện làm tình ở KTV (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Sao lại có người như vậy ở trên đời cơ chứ?

Lâm Nhụy kêu lên một tiếng, nội tâm bởi vì áp lực mà mãnh liệt liên tưởng tới tình triêu, suy nghĩ bắt đầu trở nên tán loạn...

Rõ ràng người này mặt ngoài thoạt nhìn có vẻ là đang nghiêm túc ca hát, thế nhưng lại còn trộm luôn tay vào trong váy của cô. Tay của anh giống như một con rắn linh hoạt, lướt qua da thịt non mịn giữa hai chân đến cách lớp quần lót rồi vuốt ve chỗ bí ẩn của cô.

Mặc cho Lâm Nhụy nỗ lực tập trung tinh thần như thế nào thì cái tay đó vẫn cứ giống như là mọc lên ở giữa hai chân cô, không hề có ý muốn rút ra. Đã thế lại còn không ngừng quấy rầy chỗ mẫn cảm của cô, làm hại cô phải nỗ lực kẹp chặt hai chân.

Cô không ngờ rằng Hàn Vũ lại có thể to gan đến như vậy, còn dám làm trò thế này ở trước mặt nhiều người.

Liếc mắt nhìn Hàn Vũ ngồi bên cạnh. Anh đang cầm microphone ca hát, sùnn mặt đối diện với cô, một bộ dáng vô tội giống như cái tay kia vốn không phải là của anh.

Đúng là một diễn viên thực thụ. Với kỹ thuật diễn này mà không được nhận giải thưởng Oscar thì thật sự là đáng tiếc.

Lâm Nhụy không thể không cảm thán.

Cũng may, cô chọn ngồi ở chỗ trong góc nên ánh đèn cũng tối mờ không rõ. Mấy người ngồi ở bên kia vẫn cứ chơi đùa vui vẻ và cũng không có người nào chú ý tới chuyện đang xảy ra ở bên này.

Vì vậy nên cô mới có chút yên lòng.

Hai chân liền theo bản năng thả lỏng, không ngờ rằng hành động này lại khiến cho Hàn Vũ có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Lần này, cái tay xấu của Hàn Vũ lại dám trực tiếp luồn vào bên trong quần lót ướt đầm của cô, thẳng đảo hoàng long, ngay lập tức liền dùng một ngón

tay cắm vào trong tiểu huyết của cô.

Lâm Nhụy sợ tới mức vội vàng kinh hô lên một tiếng, may mắn là bị tiếng nhạc lấn át tiếng kêu.

“Nhỏ giọng chút đi.”

Hàn Vũ dời micro ra rồi nói, khuôn mặt tuần tú nhìn qua phía Lâm Nhụy rồi đến gần lỗ tai cô thì thầm mờ ám oán giận.

“Cô muốn cho tất cả mọi người đều biết tôi đang dùng tay cắm cô sao?”

Lâm Nhụy trừng mắt rồi lắc lắc đầu.

Cho dù cuộc sống sinh hoạt cá nhân của cô đúng thật sự là phóng đảng, nhưng cô cũng không muốn bị thấy ở nơi có người a.

Có thể nói cô đây là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, nhưng sự thật chính là như thế.

“Vậy cô đừng có phát ra tiếng, nghe lời chút đi.”

Hàn Vũ nhếch môi xong phóng đảng không kèm chế được nói: “Ai bảo lúc trước là cô quyến rũ tôi. Hiện tại đang có nhiều người nên tôi đành phải dùng tay làm cho đỡ ghiền. Chờ đến lúc hai chúng ta thuê phòng thì đêm nay tôi liền làm tiểu tao hóa như cô rên cả đêm.”

Khi nói những lời này thì anh đều nói nhỏ vào tai Lâm Nhụy, hơi thở nam tính cùng chút mùi hương tỏa ra hướng về phía bên tai cô, tê tê đại đại làm toàn thân Lâm Nhụy đều mềm đến một nửa.

“Ấn...” Cô thấp giọng mềm mại đồng ý.

Không còn cách nào khác, nam sắc đúng thật là quá mức mê người. Đặc biệt là khi nghĩ đến câu nói cuối của Hàn Vũ thì tâm thần cô liền nhịn không được mà nhộn nhạo và bắt đầu âm thầm chờ mong...

Hiện tại, Hàn Vũ đã hoàn toàn không còn tâm tư để ca hát. Anh rõ ràng cảm nhận được tiểu huyết của cô có một dòng nước róc rách đang chảy xuống, tẩm ướt hơn phân nửa bàn tay anh. Cửa động nhỏ hẹp cũng trở nên ướt ướt bởi vì dòng mật dịch này, ngón tay đang cắm vào bắt đầu chậm rãi đâm thọc.

Đường đi ở bên trong ướt át lầy lội. Cảm giác khi ở bên trong thật thoải mái giống như là đang ngâm suối nước nóng. Anh vừa cắm vừa không quên mát xa âm đế của cô rồi nhẹ nhàng xoa nắn tiểu âm hạch, khi thì lôi kéo, lúc lại vuốt ve, và thưởng thức toàn bộ trong ngoài tiểu huyết của cô.

Âm đế bị người khác liên tục vỗ về chơi đùa, khoái cảm ập đến trực tiếp như vậy khiến Lâm Nhụy rung mình như điện giật. “Ách a...”

Cô vội vàng che lại môi đỏ, nuốt tiếng rên rỉ của mình trở ngược xuống.

Nhưng mà hiệu quả cực nhỏ, vẫn có tiếng rên rỉ nhỏ vụn đứt quãng phát ra từ khe hở của bàn tay.

Vừa lúc Hàn Vũ lại ngai một ngón tay không đủ nên đã dứt thêm một ngón tay vào rồi chụm hai ngón tay lại, tận lực khiến phần dịch thể trong suốt tại bên trong nhục huyết tràn lan sông cuộn biển gầm.

Cô đành để mặc anh muốn làm gì thì làm...

Cảm giác tiểu huyết của mình ngay lập tức bị căng đến tràn đầy, âm đế cũng bị âu yếm, động tác thọc vào rút ra của ngón tay cùng khoái cảm trầm trọng xếp chồng lên nhau, sướng đến mức làm Lâm Nhụy gần như không khống chế được bản thân.

“Nga a... Ách... Ấn...” Cô nằm mềm mại bất động trên sô pha rồi nhẹ nhàng rên rỉ lên...

Cổ tình lại trùng vào lúc phòng bùng mưa dột, một bài hát mới vừa xong, bài tiếp theo chỉ mới tới khúc nhạc dạo, giờ phút này âm nhạc trong phòng rất nhỏ.

“Cậu có nghe thấy tiếng gì không?”

Lỗ tai của hai người ngồi cách đó không xa tương đối nhạy, một nam sinh thấy kỳ quái nên liền lên tiếng hỏi người bên cạnh.

“Tiếng gì?” Người bị hỏi mang vẻ mặt khó hiểu.

“Chính là... Chính là cái loại mà...” Đặc biệt mờ ám giống như là âm thanh khi nam nữ làm tình phát ra, nam sinh kia thật sự ngượng ngùng mở miệng để hình dung.

Nhưng trong lòng lại rất tò mò ai mà lại to gan đến vậy?

Tiếng động kia thật giống như được giấu ở một góc nào đó, đột ngột xuất hiện xong lại đột ngột biến mất, làm tâm nam sinh có chút ngứa nhưng khi hẳn nhìn quanh khắp nơi để tìm thì lại không có kết quả.

“Được rồi, đây là KTV mà! Thế cho nên sao lại có chuyện không có tiếng động được, khó có khi mọi người được gặp mặt một chút, tới đây nào, hai ta cùng uống một chén.” Người bị hỏi không cảm thấy có gì lạ mà cầm ly rượu rồi uống trước một ngụm.

Nam sinh kia cũng không có tiếp tục hỏi nhiều, hắn cũng cầm cái ly bên cạnh uống. Vừa uống, hắn lại nhìn không được mà quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng trong góc.

Tiếng động kia hình như được phát ra từ nơi đó.

Nhưng hai người ngồi ở chỗ kia nhìn rất bình thường.

Cô gái thì ý một bên sườn ở trên sô pha, tóc dài rồi tung trên gò má, hình như là đã ngủ rồi.

Còn Hàn Vũ thì lại đang bình tĩnh tự nhiên mà cúi đầu chơi đi động.

Hai người họ không liên quan với nhau, nhìn một màn này hết sức bình thường.

Xem ra là do hắn bị ảo giác.

Nam sinh lắc đầu, vứt mọi chuyện ra sau não rồi tiếp tục uống rượu với người bên cạnh.

Án ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Á mà mình đã cảnh báo từ trước là truyện này mận, ai ko thích thì đi đường vòng, vậy mà vẫn cứ có mấy thánh nữ vô xoi r chê bai này nọ, không thấy bản thân tẻ à! Cũng xin cảnh báo luôn: MẤY THÁNH NỮ LƯỜN RA HỘ EM, HOẶC KHÔNG HỢP KHẨU VỊ THÌ CŨNG CÓ THỂ RA VỀ TRONG IMLẶNG CHỨ ĐỪNG LÊN TIẾNG XỨC PHẠM ĐẾN TRUYỆN, ĐÓ CŨNG COI NHƯ LÀ XỨC PHẠM ĐẾN TÁC GIẢ VÀ NHỮNG NGƯỜI EDIT TRUYỆN ĐỂ ĐỌC VUI NHƯ TEAM EM ^^ thế thôi nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-3: Phiên ngoại (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lúc Lâm Nhụy phát hiện ra chuyện mình đang mang thai thì đứa bé trong bụng đã được gần 2 tháng.

Hai gạch đỏ chói lọi trên que thử thai khiến cô phát ngốc.

Chẳng trách 2 tháng nay không có kinh nguyệt. Lúc đầu, cô cũng không có chú ý lắm bởi vì chỉ nghĩ rằng nội tiết tố của mình mất cân đối. Hơn nữa, thể chất của cô không dễ thụ thai, thế cho nên hầu như lúc làm tình đều để cho 3 người đàn ông bắn vào bên trong. Nhưng không nghĩ rằng một ngày đột nhiên lại có.

Nôn mửa trong toilet xong, cô dựa vào trên giường rồi bắt đầu trầm tư.

Cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành một đoàn trông có phần khó coi.

Vấn đề này rất quan trọng a!!!!

Rốt cuộc đứa bé trong bụng là của ai?

Thật sự là cô làm tình quá thường xuyên nên cũng có chút nhớ không rõ.

Nhưng cô có nhớ mang máng là 2 tháng trước mình có đi ra ngoài cùng Hàn Vũ, cả hai đều ham muốn kích thích, vừa lúc thấy chỗ kia cũng không nhiều người nên hai người liền đã kịch liệt đánh dã chiến, vui sướng tràn trề một hồi. Hay là do lần đó nên cô mới có thai?

Không đúng, cũng có khả năng là của Phó Duẫn Thừa.

Nhớ rõ ngày hôm sau khi trở về với Hàn Vũ thì cô liền trộm tới hộp đêm cùng Tiểu Mỹ. Ai ngờ lại có một người đàn ông trẻ tuổi rất đẹp trai muốn tán tỉnh cô, nếu không phải Phó Duẫn Thừa đứng lúc tới kịp thì suýt chút nữa cô đã không khống chế được bản thân. Hậu quả khi làm cho đàn ông ghen thực nghiêm trọng, cô bị Phó Duẫn Thừa mang về nhà. Sau đó, anh trầm mặt hỏi cô: “Có 3 người rồi mà vẫn còn chưa đủ cho em sao?”

Vì thế, cô bị anh đè ở trên giường rồi tàn nhẫn mà làm suốt một ngày một đêm, ngay cả lúc ăn cơm cũng là ăn ở trên giường, tiểu huyết sung đến nỗi

không nhìn ra hình dạng, cuối cùng phải tỉnh dưỡng 3 ngày thì mới phục hồi lại.

Đã vậy cũng chưa xong, Phó Duẩn Thừa lại còn nói cho 2 người kia biết xong cùng nhau làm một lúc 3 người. Sau khi bị châm chọc mỉa mai một trận xong, cô thế không bao giờ dám làm chuyện loạn thông đồng này nữa. Trời biết cô có bao nhiêu oan ức, cô vốn không hề có ý định thông đồng với người ta, là người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai kia chủ động trước.

Kế tiếp, 3 người liền làm cô suốt một tuần, còn đối xử với cô lạnh nhạt không rõ. Nếu không phải cô khom lưng cúi đầu thì chỉ sợ còn sẽ bị cách mặt còn lâu nữa.

Thế cho nên, đứa bé này cũng có khả năng là của Hàn Vũ hoặc là Phó Duẩn Thừa.

Còn về phần Lục Trạch thì thời gian lúc đó lại đúng lúc anh đang đi công tác, vậy cho nên không có khả năng là của anh.

Nghĩ ngợi một hồi xong, Lâm Nhụy quyết định gọi điện cho 2 người kia, dù sao thì 2 người bọn họ cũng đều có khả năng là cha của đứa bé.

Ấn dây số của Hàn Vũ, Lâm Nhụy còn chưa kịp nói lời nào thì đầu bên kia liền truyền đến một giọng nói nhiệt tình và dào dạt gọi cảm: “Bảo bối, thế nào, muốn làm tình sao? Chỉ có điều là mấy ngày nay anh bị ba già an bài đến chỗ bộ đội để rèn luyện, chờ anh trở lại rồi sẽ thỏa mãn em!”

“...” Cô dường như đã quên mất Hàn Vũ là động vật hoàn toàn dùng thân dưới để suy nghĩ.

Lâm Nhụy đỏ mặt xì một tiếng khinh miệt. “Anh suy nghĩ nhiều rồi, em phải nói cho anh biết chuyện này, anh đứng đắn một chút.”

“Được được được, bảo bối, em nói đi!” Giọng của Hàn Vũ vẫn không hề đứng đắn. “Anh đang đứng đắn đây.”

.....

Lâm Nhụy nói ra: “Em nói này, anh có khả năng sắp được làm ba. Đứa bé hẳn là đã được gần 2 tháng rồi.”

“Thật sao?” Hàn Vũ kinh hỉ hỏi.

“Là thật.”

“Nhưng... Anh cũng biết mà. Trong khoảng thời gian đó, anh, em và còn có cả Duẩn Thừa đều cũng làm... Thế cho nên, đứa bé cũng có khả năng là con của...”

Lâm Nhụy áp a áp ứng nói xong rồi chờ đợi kết quả.

Không phải là sự mất hứng như Lâm Nhụy đã dự đoán, tâm trạng của Hàn Vũ ngược lại còn rất hưng phấn.

“Bảo bối, em yên tâm, mặc kệ là của ai, chỉ cần em sinh thì anh đều thích. Hơn nữa, nói không chừng đứa bé đó chính là của anh! Haha, anh phải nói cho ba biết, tắt máy trước đây, tạm biệt em!”

“Chờ một chút, em vẫn chưa...” Lâm Nhụy chưa dứt lời thì Hàn Vũ đã cúp điện thoại.

Lâm Nhụy vỗ trán thán nhẹ, ở cùng Hàn Vũ đã được 3 năm, Hàn thị trường vốn dĩ không đồng ý mối quan hệ giữa cô và Hàn Vũ. Năm nay mới chuyển biến tốt đẹp được một ít, tuy vẫn không đồng ý nhưng cũng không hề phản đối. Chuyện cô mang thai còn chưa xác định, lỡ như đến lúc sinh đứa bé này ra rồi phát hiện nó là con của Phó Duẩn Thừa thì cô phải làm sao bây giờ?

.....

Tiếp theo nên gọi cho Phó Duẩn Thừa.

Nói thật, đối với Phó Duẩn Thừa, cô vừa yêu vừa sợ. Cô biết Phó Duẩn Thừa vẫn luôn muốn có con, nhưng đứa nhỏ này cũng có khả năng không phải là con của Phó Duẩn Thừa, không biết Phó Duẩn Thừa sẽ làm như thế nào.

Không lẽ bắt cô phá thai sao?

Nếu đây là điều mà Phó Duẩn Thừa muốn thì cô sẽ làm. Dù sao, cô cũng tự biết bản thân nợ Phó Duẩn Thừa quá nhiều.

Nhưng, trong bụng bỗng có một sinh mệnh là loại cảm giác thực vi diệu, cô chưa bao giờ trải nghiệm quá, thật giống như là có một tia hy vọng mới.

Nếu thật phải phá thai...

Cô cũng không dám tưởng tượng.

Việc đã đến nước này, duỗi đầu một đao mà súc đầu cũng là một đao, gọi điện trước rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-4: Phiên ngoại (2) - Ba của đứa bé rốt cuộc là ai?

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Ba tiếng chuông vừa đổ thì liền có người nghe máy.

“Tiểu Nhụy? Anh đang lái xe, gần về đến nhà rồi.”

Nghe được giọng nói trầm ổn hữu lực của Phó Duẩn Thừa làm trái tim Lâm Nhụy nổi lên một trận lên men. Buổi sáng hôm nay, cô nói muốn ăn đồ ngọt ở cửa hàng mới mở trong trung tâm thành phố, nhưng bởi vì xếp hàng quá khó nên Phó Duẩn Thừa dù chưa ăn bữa sáng vẫn liền đi mua về cho cô.

Phó Duẩn Thừa là một người đàn ông rất nghiêm túc. Từ sau khi ở cùng cô thì anh đối xử với cô đặc biệt tốt, hai người sống với nhau như vợ chồng bình thường, đơn giản mà hạnh phúc, anh còn phụ giúp Lâm Nhụy làm việc nhà. Hiện tại, Phó Duẩn Thừa đã từ một người đàn ông chỉ biết làm đồ qua loa biến thành đầu bếp nấu ăn cao cấp.

Phó Duẩn Thừa còn nói, anh nguyện ý làm cơm cho cô cả đời.

Chỉ có điều là, anh càng làm như vậy thì Lâm Nhụy càng cảm thấy áy náy. Cô không có cách nào để cắt đứt quan hệ giữa mình với Hàn Vũ và Lục Trạch. Tuy Phó Duẩn Thừa thỏa hiệp, nhưng mà, ai lại nguyện ý chia sẻ người mình yêu với những người khác?

Lâm Nhụy càng thêm có một loại cảm giác xúc động muốn khóc, Phó Duẩn Thừa tốt như vậy, sau khi biết chuyện này thì liệu anh có thể sẽ vứt bỏ cô hay không...

Cô do dự, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

“Ông xã, em muốn nói chuyện này với anh. Anh đừng nói gì cả, em sợ sau khi anh lên tiếng thì em sẽ không dám mở miệng nói nữa, nhưng chuyện này em không thể gạt anh. Là như thế này, sáng nay, em cảm giác thân thể có chút không thích hợp, ghé thăm muốn ối nên sau đó em liền đi mua...”

Một hơi nghiêm chỉnh nói xong, Lâm Nhụy gắt gao nhắm mắt lại. Cô không dám nghĩ đến phản ứng của người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại.

“Két ——”

Tiếng thắng xe mãnh liệt vang lên.

“Em nói, em mang thai?... Đứa bé không xác định là của anh hay là của Hàn Vũ?” Phó Duẩn Thừa tận lực thả chậm thanh tuyến, chỉ là âm cuối vẫn còn mang theo vài phần run rẩy.

“Àn.” Lâm Nhụy nhỏ giọng lên tiếng. Cô không biết nên nói gì.

“.....” Bên kia trầm mặc, không đáp lại.

Tựa như ném một viên đá vào trong mặt nước đang lặng, yên tĩnh, lặng yên không một tiếng động.

Trái tim Lâm Nhụy ngay lập tức trầm xuống.

Cô gian nan mở miệng, trong giọng điệu mang theo sấp ý: “Ông xã, em hiểu ý của anh... Em yêu anh, anh yên tâm, chuyện này em sẽ tự mình xử lý.”

So với đứa bé, cô càng không muốn làm cho Phó Duẩn Thừa thương tâm.

Đến khi Lâm Nhụy chuẩn bị tắt máy thì Phó Duẩn Thừa ở đầu bên kia rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Em muốn xử lý đứa bé này như thế nào?” Anh bình tĩnh hỏi.

“Phá nó sao?”

“Em...” Lâm Nhụy nghẹn lời. Cô xác thật đã nghĩ như vậy.

Phó Duẩn Thừa thờ dài. Anh dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Nghe anh nói này, anh không có ý kêu em phá bỏ đứa bé, tạm không nói đến chuyện đứa bé có phải là con của anh hay không, việc phá thai rất nguy hiểm, sẽ làm tổn hại đến thân thể của em. Chỉ với điểm này thôi thì anh sẽ không cho em đi phá

thai.”

“Còn nữa, em không phải nói đứa bé cũng có khả năng là con của anh sao? Từ khi anh đang quyết định chung sống hoà bình với bọn họ thì anh cũng đã nghĩ kỹ rồi, sẽ có một ngày này xuất hiện, thế cho nên, mặc kệ đứa bé có phải là con của anh hay không thì anh đều sẽ đối đãi với nó thật tốt và xem nó như con ruột của mình, anh sẽ cố làm một người cha tốt. Gia đình của chúng ta sẽ có thêm một tiểu thiên sứ nữa.”

Lâm Nhụy nghiêm túc nghe, sau khi nghe anh nói xong, cả người cảm động đến rối tinh rối mù.

Cô ghen ngào hỏi: “Vậy vì sao hiện tại anh mới nói, em còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng...”

“Bà xã, em đừng khóc.”

Con người sắt đá cũng có nhu tình, đặc biệt là đối với người thân cận trước mặt, cho dù ở bên ngoài có lạnh lùng đậm bạc đến cỡ nào thì khi người mình yêu rơi lệ, mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì, cũng đều đủ để làm cho trái tim của anh mềm ra.

Phó Dẫn Thừa đau lòng một trận, biết người mình yêu hiểu lầm, anh vội vàng giải thích: “Anh lúc này là bởi vì đột nhiên nghe thấy chuyện này nên không kịp phản ứng lại, chủ yếu là quá kích động, có con, anh vui mừng còn không kịp.”

“Là thật sao?”

Lâm Nhụy hỏi theo bản năng.

“Là thật!”

Phó Dẫn Thừa kiên định trả lời.

Lâm Nhụy nhanh chóng chuyển buồn thành vui: “Cảm ơn anh, ông xã!”

Kích động, vui vẻ, hạnh phúc... Dù loại cảm xúc lập tức nảy lên trong lòng cô, ngược lại, đến cuối cùng một lời nói dễ nghe cô cũng không nói ra được, chỉ còn lại có một câu đơn giản này.

“Được được, trước đừng khóc.” Trong giọng nói chuyện của Phó Dẫn Thừa để lộ ra tia cưng chiều: “Khóc nhiều sẽ không tốt đối với đứa bé ở trong bụng, mau nín khóc. Em còn muốn ăn cái gì không? Sẵn tiện anh sẽ mua về cho em luôn.”

Lâm Nhụy nghe lời không khóc, từ từ đầu giường rút ra một tờ khăn giấy rồi xoa xoa nước mắt, cô suy nghĩ một chút. “Em còn muốn ăn nho, còn muốn uống trà sữa, còn thêm...”

Lâm Nhụy một hơi nói xong mấy chục loại đồ ăn, nếu không phải Phó Dẫn Thừa có trí nhớ tốt thì chắc anh sẽ không nhớ được hết.

Sau khi lặp lại một lần xong, Phó Dẫn Thừa nói: “Bà xã, em ở nhà chờ anh, anh mua xong liền lập tức trở về.”

“Àn, được.”

Hiện giờ, tảng đá nặng ở trong lòng Lâm Nhụy rơi xuống, cô thuận theo mà ngoan ngoãn đồng ý.

Chỉ là, sau khi hai người tạm biệt, lúc cô chuẩn bị tắt điện thoại thì Phó Dẫn Thừa đột nhiên nói.

“À mà khoan đã, bà xã à, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chính là ——” Phó Dẫn Thừa hiếm khi thấy có chút thẹn thùng.

“Em còn nhớ rõ hơn một tháng trước, ngày sinh nhật của em không, anh cùng Hàn Vũ ở nhà làm party để chúc mừng sinh nhật em, buổi tối hôm đó, chúng ta uống tương đối nhiều, sau đó, hơn nửa đêm thì Lục Trạch cũng gấp gấp trở về, sau đó 4 người chúng ta liền...”

Ý tứ này không cần nói cũng biết.

Lâm Nhụy kinh ngạc nhảy dựng lên: “Ngày đó Lục Trạch cũng về? Chẳng phải là đúng vào lúc đó thì anh ấy đi công tác nên không kịp về cùng tổ chức sao?”

Đối với chuyện ngày hôm đó, cô chỉ nhớ mông máng sau khi trải qua một đêm thực kích thích điên cuồng, sáng ngày hôm sau chỉ còn có cô, Hàn Vũ và cả Phó Dẫn Thừa, ba người cùng nhau nằm ở trên giường...

Nhưng, đối với Lục Trạch, cô lại không có một chút ấn tượng nào là đêm hôm đó cũng có sự hiện diện của anh ở đó.

Phó Dẫn Thừa khẳng định trả lời Lâm Nhụy. “Sáng sớm hôm sau, Lục Trạch liền rời đi, anh cho rằng em đã biết nên không nói.”

Sao cô biết chứ?

Trời ạ, thật sự không nghĩ ra được đêm đó rốt cuộc cô đã uống bao nhiêu rượu, sao lại có thể lăn lộn dưới thân của ba người đàn ông cường tráng như vậy.

Lâm Nhụy xấu hổ mặt đỏ bừng, cô biết mình là người không biết kiềm chế nhưng không ngờ rằng bản thân lại có thể phóng túng đến nước này.

Cô đột nhiên hiểu rõ hàm nghĩa ở trong câu nói của Phó Duẩn Thừa, không thể tin tưởng: “Ông xã, ý của anh là, đứa bé này cũng có khả năng là con của Lục Trạch?”

“Cũng có khả năng.”

Phó Duẩn Thừa trầm giọng nói: “Anh kiến nghị em nên nói chuyện này cho Lục Trạch, cậu ta cũng có quyền được biết.”

“Em biết rồi, ông xã.”

Nói thêm vài câu với Phó Duẩn Thừa xong, Lâm Nhụy mới tắt điện thoại.

Cô nhìn thông tin biểu hiện số di động của Lục Trạch, khóc không ra nước mắt.

Vậy là, con của cô lại có thêm một người ba sao?

Hít sâu một hơi, cô ấn số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tra nam tra nữ

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Trong phòng hiện tại còn có rất nhiều người, tuy rằng làm lúc lén lút rất kích thích, nhưng không có cách nào để tận hưởng trọn vẹn niềm vui sướng ấy được, đặc biệt là thiếu chút nữa đã bị người khác phát hiện, Lâm Nhụy sống chết cũng không muốn tiếp tục.

Hàn Vũ đành phải tạm thời buông tha cho tiểu yêu tinh đang quyến rũ anh rồi tùy tiện tìm lý do để rời khỏi phòng.

Không có cách nào, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, bị ghen thật sự là quá khó để tiếp nhận.

Mà đàn ông là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, dục vọng vừa bùng lên, cái gì cũng đều đành phải thuận theo người kia.

Anh về phòng trước, đi tắm nước lạnh để sớm hạ hỏa cho dục vọng đang ồn ào náo động phía dưới, chờ cô đến rồi hai người lại làm chuyện thống khoái.

Hàn Vũ đến trước sảnh lớn, nhân viên làm việc ở Tôn Dạ sao có thể không quen biết Hàn đại công tử. Họ vội vàng nhiệt tình nghênh đón, giám đốc trực ban đã sớm chuẩn bị căn phòng xa hoa nhất dành cho anh. Khi Hàn Vũ đang chuẩn bị lấy chìa khoá phòng để lên lầu thì khóa mắt đột nhiên liếc tới giao diện ở quầy tiếp tân đang tuyên truyền các loại hình phòng nghỉ với màu sắc rực rỡ.

Anh để chìa khoá phòng cao cấp nhất lại rồi tùy tay chỉ vào: "Kia, đổi loại hình phòng thành cái treo trên tường kia."

Giám đốc trực ban nhìn theo, vừa thấy, đây không phải phòng tình thú mới nhất mà công ty bọn họ mới mở ra tháng trước sao, bên trong có trang bị các loại đồ dùng tình thú, gây mắt xa hay trứng nhét rung rung gì đó đều xem như là cấp bậc kích thích, là món đồ mà nam nữ ở đô thị đều rất yêu thích.

Không ngờ rằng, Hàn đại công tử cũng thích như vậy.

Nụ cười của giám đốc trực ban ngay lập tức trở nên mờ ám: "Dạ vâng, tôi sẽ đổi phòng ngay."

Hàn Vũ gật gù đầu, trên mặt nhìn không ra một chút ít ngượng ngùng.

Anh không quên nhủ mày dạn dò nói: "Tìm phòng nào sạch sẽ một chút, đồ vật ở bên trong đều phải đổi thành mới."

Đồ trong phòng của khách sạn đều là đồ đã có rất nhiều người dùng qua, ai biết có vệ sinh hay không, vẫn là nên dùng đồ mới cho yên tâm.

"Dạ, xin cậu chờ một lát." Giám đốc trực ban phân phó cho nữ nhân viên bên cạnh đổi tất cả những vật trong phòng tình thú thành đồ mới.

Những "đồ vật" đó là cái gì, không cần nói cũng biết, đơn giản chính là những đồ dùng tình thú chuyên dụng, Hàn đại công tử này rất muốn dùng thử trên thân thể trắng nõn của ai kia.

Tuy trong lòng đã tò mò rất nhiều chuyện, nhưng vì sự chuyên nghiệp trong công việc nên nữ nhân viên liền làm theo những việc được phân phó.

Bởi vì Hàn Vũ dặn dò muốn đổi mới toàn bộ đồ dùng ở trong phòng nên nhân viên dọn phòng liền dẫn khách đi phòng khác, nhưng vẫn còn cần thêm một chút thời gian.

Vì thế, Hàn Vũ thành thoi ngồi chờ ở trên sofa được đặt trong đại sảnh. Anh vừa chờ đợi vừa bắt chéo chân chơi di động.

Bộ dáng anh vốn dĩ rất soái khí, nghiêm nhiên nhìn giống như là tiểu minh tinh ở trong TV, Hàn Vũ vừa mới chỉ ngồi ở chỗ này trong chốc lát thì đã liên có vài cô gái nhân viên phục vụ nhìn lên, hai bên gò má của cả một đám đều đỏ lên, đôi mắt sáng rực.

Trong lòng mỗi một cô gái đều có một mộng tưởng mình được làm cô bé lọ lem và chờ đợi một ngày nào đó mình có thể được vương tử anh tuấn giàu có nhìn trúng rồi sớm bay lên cao biến thành phượng hoàng. Giờ thì cơ hội tốt ở ngay trước mắt, đặc biệt là một người như Hàn đại công tử thì ai mà không muốn tranh thủ một chút.

Cốt yếu là làm sao để vào được mắt xanh của Hàn đại công tử?

Có một nữ phục vụ liền ân cần bưng ly trà qua, dùng tư thái thẹn thùng đứng ở trước mặt Hàn Vũ.

"Cậu uống ly trà đi."

Cô tận lực khoe ra những gì tốt nhất của mình và chờ đợi sự ưu ái từ đối phương.

Kỳ thật, cô lớn lên cũng có vài phần tư sắc, hơn nữa cổ tình đề nặng giọng nói nên giọng nói chuyện mang theo một cổ ôn nhu êm tai, đủ để hấp dẫn không ít người.

Hàn Vũ đang đắm chìm ở trong thế giới của chính bản thân mình. Theo bản năng, anh bị giọng nói hấp dẫn làm ngẩn đầu thì thấy mỹ nữ phục vụ đang dùng hai mắt ẩn chứa tình ý mà nhìn mình.

Về mặt này anh gặp qua không ít, cũng có thể lý giải ra hàm nghĩa của nó, nếu như hôm nay là một ngày bình thường thì anh nhất định sẽ không ngại mà làm một phát.

Chỉ là hiện tại...

Hàn Vũ mắt nhìn nội dung trên màn hình di động.

Tiêu đề là "Dụng cụ tình thú của nam nữ", mặt trên còn có sơ đồ giải thích cách sử dụng dụng cụ tình thú cùng với làm như thế nào để tạo cho cả hai bên nam nữ đều có được cảm giác vui sướng.

Chỉ mới nhìn tư thế hoa hòe loè loẹt kia mà nói thì cũng đã đủ khiến cho người ta tính thú dạt dào.

Anh vừa rồi mê mẩn di động hồi lâu là vì do cái này.

Lúc này thấy giao diện tuyên truyền phòng tình thú, anh đột nhiên có hứng thú.

Không sai, tiểu yêu tinh kia đã có thể dễ dàng câu lấy trái tim anh, vậy thì anh không thể dễ dàng để cho cô được lợi, muốn chơi thì liền chơi không giống bình thường một chút mới đúng.

Thế cho nên, Hàn Vũ đang tích cực làm "Chiến lược chuẩn bị hành động".

Hiện tại, trong lòng và trong mắt anh chỉ tràn đầy ý nghĩ phải làm như thế nào để thu thập tiểu tảo hóa mê người kia. Còn về phần nữ phục vụ trước mặt này, anh chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.

"Cô để đó là được rồi."

Thuận miệng nói một câu, anh lại cúi đầu tiếp tục nghiên cứu "Chiến thuật".

Loại cảm giác bị làm lơ này khiến nữ phục vụ xấu hổ, tự dưng khi không lại tự làm mất mặt mình, cô mang theo gương mặt xám xịt rời.

.....

Lại nói về Lâm Nhụy, người còn ở phòng KTV nhưng lại thất thần, cô cùng Tiểu Mỹ hát chung với nhau mấy bài, thỉnh thoảng có chú ý tin tức nhắc nhở từ di động.

Tiểu Mỹ giấu cọt cô vài câu: "Nhìn chăm chăm vào đi động làm cái gì? Mau khai đi, có phải cậu đã có bạn trai hay không?"

"Tên gì? Có đẹp trai không? Tớ đã gặp hay chưa?" Trực tiếp hỏi liên tục.

"Sao lại có thể... Chị đây còn là cầu độc thân quý tộc không phải sao?" Lâm Nhụy vội vàng phản bác.

Bạn trai?

Đúng hơn là bạn giường.

Đàn ông cô gặp đều là loại đi thận không đi tâm (Chỉ trao thân thể chứ không trao trái tim), người duy nhất khiến cô động tâm là Phó Duẩn Thừa, nhưng anh đối với cô lại lãnh đạm, may mắn là trước kia cô đã là một người không tim không phổi, nếu không thì sẽ thương tâm đến chết a.

Hai người nói đùa trong chốc lát, đi động của Lâm Nhụy lại đột nhiên vang lên.

Vừa vào WeChat, Hàn Vũ đã gửi số phòng qua.

Về mặt của Lâm Nhụy trong nháy mắt sáng lên, tinh thần tỉnh táo.

"Tớ có việc phải đi trước! Tiểu Mỹ, cậu ở lại cùng nam thân của cậu vui sướng chơi đùa đi."

Nhìn Tiểu Mỹ một cách mờ ám và chớp chớp mắt xong, Lâm Nhụy liền xách theo túi xách vội vàng rời đi.

Khi tình cảm bị thiếu hụt, cô chỉ có thể tìm đến với sự đền bù bằng niềm sung sướng về thể xác.

Trước kia, cô từng đọc một cuốn sách có nói rằng khi yêu một người thì ta sẽ không nguyện ý đem thân thể của mình dâng hiến cho người khác, từ nay về sau trong lòng chỉ tràn đầy bóng hình của người ấy.

Nhìn lại chính mình, Lâm Nhụy không khỏi tự giấu, cô cũng thật đủ tra.

Nhưng xã hội này, thời buổi này, nam nữ làm tình vốn là chuyện bình thường, không chiếm được thứ cô muốn thì phải theo đuổi vui thích từ thân thể thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nam nữ làm tình (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Lâm Nhụy đi thang máy lên lầu 25, qua dãy hành lang thật dài thì mới tới được căn phòng mà cô muốn tìm - phòng "2521".

Con số này có vẻ lằng mạp.

Cô đứng yên ở cửa rồi nhẹ nhàng gõ gõ hai tiếng, bên trong không có ai đáp lại.

Chẳng lẽ là cô tìm nhầm phòng?

Nhìn lại tin nhắn mà Hàn Vũ gửi tới ban nãy, đúng là phòng "2521", không sai, đối chứng với số trước mặt, chính là căn phòng này.

Lâm Nhụy lại gõ cửa lần nữa.

Lần này mới vừa gõ một tiếng thì cửa phòng liền được mở ra.

Lâm Nhụy còn chưa kịp thấy rõ hoàn cảnh bên trong thì đã bị một cánh tay thuộc về đàn ông vuron ra ngoài kéo vào.

Đóng cửa, khóa trái, các động tác được thực hiện liền mạch, dứt khoát.

Ngay sau đó, Lâm Nhụy bị một thân hình cường tráng bao trùm lấy và đè ở trên cửa, không thể động đậy.

Bên tai là tiếng hít thở ầm ập, phun lên ở trên cổ cô, kích thích da thịt cô nổi lên một trận rùng mình.

Một loạt động tác này đều mau lẹ, Lâm Nhụy không phản ứng kịp. Suýt chút nữa thì cô đã nhìn không được mà hét lên một tiếng.

Cô duỗi tay đẩy thân hình đè ở trên người mình ra, vừa đẩy vừa hé miệng theo bản năng chuẩn bị kêu cứu.

“Đừng kêu.”

Là giọng của Hàn Vũ.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Lâm Nhụy mới trấn định được cảm xúc. Cô ngửa đầu nhìn, một khuôn mặt tuấn tú sáng lạn đang tươi cười với cô.

Là Hàn Vũ sao?

“Làm tôi sợ muốn chết.” Cô vỗ nhẹ bộ ngực để thuận khí, khuôn mặt nhỏ kinh hoàng chưa kịp ổn định lại.

Hàn Vũ thấy thế buông lỏng cánh tay đang giam cầm Lâm Nhụy ra rồi nhướn mày nói: “Tôi đáng sợ đến như vậy sao?”

“Không phải, tôi còn tưởng rằng là...” Bởi vì mấy người xấu xa trên phim truyền hình đều là cái dạng này nên hành động của anh làm cô không kịp trở tay một cái.

“Tôi còn tưởng rằng phụ nữ các cô đều thích bị đè ở trên vách tường nên tôi mới muốn làm vậy cho cô bất ngờ.” Hàn Vũ nửa nói giỡn.

Anh vừa tấm xong, ngồi ở trong phòng chờ một phút mà như một năm, thật vất vả thì Lâm Nhụy mới tới, vậy cho nên anh mới muốn làm một chuyện gây “Kinh hi” cho cô. Nhưng ai mà ngờ phản ứng của cô lại biến thành kinh hách.

Nhìn cô gái trước mắt sắc mặt tái nhợt, đúng thật là bị anh dọa sợ tới mức không nhẹ.

Nghe Hàn Vũ nói như vậy, Lâm Nhụy chẳng biết nên đáp lại anh cái gì. Nếu bị đè ở trên vách tường theo kiểu thế này thì có đánh chết cô, cô cũng sẽ không muốn lại gặp phải lần thứ hai.

Hai người cứ mãi nhìn nhau, không ai nói chuyện, không khí có chút xấu hổ.

Giống như là cuộc offline của 2 người bạn quen biết trên mạng, vốn dĩ hai người nói chuyện qua mạng rất tốt, nhưng khi gặp mặt ngoài đời thì lại không biết nên nói cái gì.

Đặc biệt là, cô cùng Hàn Vũ đều trực tiếp bỏ qua bước giới thiệu làm quen kia và chuẩn bị đánh nhau ở trên giường.

Cho dù là da mặt dày thì Lâm Nhụy cũng có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt cô di động tự do, bất tri bất giác chuyển đến cơ ngực của Hàn Vũ.

Dáng người của Hàn Vũ cũng giống như khuôn mặt của anh vậy, đều rất mê hoặc người khác, quả thực làm người nhìn đến đều chảy máu mũi.

Dáng người thon dài, cơ bắp săn chắc cường trán, hai điểm đỏ trước ngực, phía dưới chính là bụng nhỏ bình thản, hình dạng cơ bụng vẫn luôn kéo dài vào trong khăn tắm quần bên hông.

Mà ở chính giữa khăn tắm là một thứ gì đó đang nhếch lên, đặc biệt khiến người khác chú ý.

Lâm Nhụy trừng lớn mắt. Cô vẫn chưa làm gì mà, tại sao Hàn Vũ đã cứng thành như vậy a?

Thật ra thì Hàn Vũ không hề cảm thấy ngượng ngùng chút nào. Anh đã đọc hiểu được biểu tình ở trên mặt cô, tùy tiện xả khăn tắm để lộ ra cây côn thịt lớn thô đen.

Côn thịt dựng đứng, quy đầu càng lớn đến dọa người, ở mả mắt đã rỉ ra chút dịch nhầy trong suốt làm lóe lên ánh sáng mê người.

Anh kéo tay nhỏ mềm mại của Lâm Nhụy rồi dùng nó bao phủ lên côn thịt.

Biểu tình cười như không cười: “Cô xem, nó đã gấp đến không chờ nổi.”

Côn thịt ở trong tay Lâm Nhụy lại phình to thêm một vòng, một tay đã không thể cầm được hết. Côn thịt so với hình dạng trong hình thì càng thêm cường tráng đến mức làm cho người ta sợ hãi. Cô thậm chí còn có thể cảm giác được gân xanh của côn thịt đang từ từ nổi lên.

Không có một cô gái nào khi đối mặt với cây côn thịt to lớn dị thường như thế này mà có thể thờ ơ. Lâm Nhụy cảm giác hạ thể có một dòng nước ấm áp róc rách chảy xuống. Cô không khống chế được thân thể mà theo bản năng mà kẹp chặt hai chân.

Cô buông túi xách rồi ngồi xổm xuống, sau đó bắt đầu toàn tâm toàn ý hầu hạ côn thịt lớn.

Cái miệng nhỏ khẽ nhếch, cô ngậm côn thịt từng chút một vào trong miệng.

Như là đang ăn kẹo que, Lâm Nhụy chậm rãi mút và liếm. Cô dùng cái lưỡi quấn quanh thân gậy, thi thoảng còn dùng đầu lưỡi chọt chọt với má mắt. Có thể nói là cô đã sử dụng hết 18 chiêu thức để hầu hạ côn thịt.

Lâm Nhụy cũng không có để hai túi trứng cô đơn. Cô vươn tay nhỏ ra xoa xoa, đặt chúng nó ở trong lòng bàn tay rồi thưởng thức, lạnh lạnh mềm mềm, giống như một món đồ chơi, xúc cảm cực kỳ tốt.

Hàn Vũ đứng dựa ở trên vách tường, híp mắt, cổ hơi hơi ngẩng lên, hưởng thụ khoái cảm mà cô gái đang khâu giao ở dưới thân mang đến.

Cũng không biết tiêu tao hóa này đã liếm qua bao nhiêu côn thịt của đàn ông, đầu lưỡi cũng quá biết mút, bên trong cái miệng nhỏ vừa ướt lại vừa trơn, rất nhiều lần đều suýt chút nữa làm anh ném súng đầu hàng. Cũng may là trong lòng anh còn đang chờ mong chuyện sẽ xảy ra kế tiếp nên mới có thể nhẫn nhịn giữ được tinh hoa của mình.

Không được, không thể cứ để tiếp tục như vậy.

Vốn dĩ lúc này đã bị nghẹn, nếu giờ lại còn để cô làm tiếp thì anh liền có thể sẽ bắn a.

Anh không muốn bắn sớm như vậy, còn chưa chính thức bắt đầu trò chơi đâu.

Nghĩ vậy xong, anh liền kéo đầu cô ra. Đối với ánh mắt khó hiểu của Lâm Nhụy, Hàn Vũ chỉ cười môi cười một cách tà khí.

“Chúng ta nên dùng cái này trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nam nữ làm tình (2)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Được chưa?”

Lâm Nhụy thấp thỏm hỏi.

Giờ phút này, thân mình trần trụi của cô dựa sát vào thành giường.

Không biết là tấm vải lụa màu đen đang che mắt cô được Hàn Vũ lấy ở đâu mà khiến cho cô không có cách nào nhìn thấy được.

Cả người như đang hoà trong bóng tối, đặc biệt là không có cảm giác an toàn.

Cô có chút hoảng loạn.

Hàn Vũ nhìn xung quanh phòng, nghe tiếng động nhỏ phát ra từ phía giường lớn thì liền cười khẽ. “Đừng nóng vội, sắp xong rồi.”

“Vậy anh nhanh lên.” Cô mang theo chút giọng điệu cầu xin.

Kỳ thật, vừa khấn trương, nhưng trong lòng cô cũng đang mãnh liệt tò mò, Hàn Vũ muốn làm cái gì?

Mơ hồ cũng có chút chờ mong, bỗng, giọng của Hàn Vũ phát ra. “Bảo bối, cô cứ từ từ, hai ta còn cả đêm dài.”

Vì thế, Lâm Nhụy bắt đầu thả lỏng toàn bộ cơ thể, để anh tùy ý đùa nghịch.

.....

Có thứ dị vật thô, dài nào đó đang ma sát quanh thân thể như muốn gói trọn cô. Loại cảm giác này, tựa như Hàn Vũ đang dùng dây thừng trói chặt cô lại.

Trói từ cổ chân, một đường quấn quanh đến phần bên trong đùi non, còn ở giữa eo bụng, mãi cho đến ngực, cuối cùng kéo dài lên trên đôi tay cô, và kết thúc ở cổ tay mảnh mai.

Hai đùi bị tách ra xong cột vào thứ gì đó rồi gấp lại.

Hiện tại, hai đùi thon nhỏ dính sát vào bụng, vì thế mà hai chân Lâm Nhụy chỉ có thể tách ra thật lớn, không khép lại được. Mà ở nửa người trên, tuy rằng đôi mắt không thể thấy được gì, nhưng vẫn còn có xúc giác, hai luồng mềm mại trước ngực bị dây thừng trói thật chặt, thậm chí là có chút ghì siết, làm cô hơi hơi đau đớn.

Tư thế này thật sự không phải là tư thế làm người ta thoải mái a.

Lâm Nhụy cô không phải đứa ngốc. Lúc này, cô đang nhớ tới mấy video SM mà mình đã từng xem qua trên mạng.

Nhớ rõ khi ấy, thân thể cô gái trần trụi bị buộc chặt thành các loại tư thế, mềm mại đến mức tận cùng. Cô không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là phía dưới phần bình luận còn có người thảo luận cái loại hình trói này vừa thoải mái vừa sexy. Ý nghĩ ngay lúc đó của cô là nếu làm như vậy thì sao có thể thoải mái? Bị bó giống như bánh quai chèo, rõ ràng là đang tra tấn thân thể mình mà?!

Đó là lần đầu tiên Lâm Nhụy tham gia vào phạm trù của văn hóa SM, sau đó cô liền đánh lui trống lớn, không dám đặt chân vào trong đó dù chỉ một chút.

Nhưng theo số tuổi không ngừng tăng, kinh nghiệm làm tình cũng dần dần tăng theo, đối với những tư thế làm tình bình thường, tuy rằng lúc làm rất sướng, nhưng sâu bên trong nội tâm vẫn cảm thấy thiếu chút kích thích, làm cho cô có khát vọng muốn tiếp xúc một mảng làm tình mới.

Có đôi khi, Lâm Nhụy sẽ lơ đãng nghĩ tới SM, thế nhưng nói chung là có tà tâm nhưng không có gan lớn. Cô cũng chỉ dám suy ngẫm trong lòng mà thôi.

Không nghĩ tới lần này lại tiếp xúc với nó.

Chỉ là, khi đang đối mặt với một sự việc mới, trong lòng lại không hề có chỗ dựa, cô liền nhịn không được mà muốn lùi bước.

“Tôi...” Lâm Nhụy khẩn trương giật giật môi. “Có chút sợ hãi.”

Khi bản thân không thể dùng đôi mắt để nhìn những sự việc xảy ra xung quanh thì dường như thời gian cũng sẽ trở nên dài hơn. Cái loại cảm giác không xác định này, bao gồm các lớp trói buộc trên người này, đều làm cho cô không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

Cô nâng tay lên muốn tháo dải lụa trên mặt xuống.

“Đừng nhúc nhích.”

Hàn Vũ ngăn cô lại xong hôn một cái thật nhanh an ủi cô. “Tôi sẽ không làm cô bị tổn thương.”

“Àn.”

Cổ lẽ là do tác dụng của nộ hôn cùng giọng nói trầm ấm kia, tựa như lông chim phiêu phiêu dừng ở trên má cô, khiến loại cảm giác thấp thòm bất an sâu trong nội tâm này hình như đột nhiên phai nhạt đi rất nhiều, Lâm Nhụy không có phản kháng mà thấp giọng đồng ý.

Cô nhu thuận như vậy làm Hàn Vũ thực vừa lòng.

“Lần đầu tiên tiếp xúc thì sẽ cảm thấy có chút mới lạ. Nhưng cứ tin ở tôi, sẽ rất thoải mái.”

Anh vừa giải thích vừa tinh tế thưởng thức tác phẩm do mình tạo nên.

Cô gái trước mặt giống như trẻ con mới được sinh ra, bị lột sạch để lộ ra ngực lớn eo nhỏ, dáng người đẹp.

Mà giờ phút này, thân thể mềm mại bị dây thừng gắt gao buộc chặt thành một hình dạng làm đàn ông huyết mạch phun trào.

Cô bị bắt nửa quỳ, hai chân bởi vì bị buộc chặt mà tư thế đang rộng ra. Không cần vận dụng hai chân thì tiểu huyết mạch người cũng đã tận tình bày ra cho người trước mắt xem.

Ấm để lộ rõ hiện màu sắc phấn nộn, giống như là cánh hoa kiều diễm, nhụy hoa lại tinh tế, bao vây lấy làm đàn ông mất hồn.

Chỉ tiếc, có lẽ là do cô có chút khẩn trương nên tiểu huyết mạch vẫn còn khô cạn.

Nhìn hướng lên trên, không có gì hấp dẫn lực chú ý của người khác hơn là hai vú lớn đầy đặn trước ngực của cô, nhũ thịt trắng nõn tinh tế bị dây thừng siết chặt, vòng qua núm vú, cổ tinh thắt chặt làm cặp vú hiện ra, thu hút ánh nhìn có vẻ càng thêm cực lớn.

Cặp vú lớn bị niết thành hình dạng nón, dựng đứng cao ngất, núm vú cũng dần cứng lên, giống đang đợi chờ người đàn ông hút cùng ngất lầy.

Cô bị che mắt bằng dải lụa màu đen nhìn về hướng anh, khuôn mặt nhỏ biểu hiện sợ hãi, giống như một con sơn dương trần trụi nhu nhược bắt lực mà lại ngon miệng, mặc người xâu xé.

Nhưng phải nhu nhược như vậy thì mới có thể kích thích khoái cảm muốn làm nhục trong lòng đàn ông.

Thậm chí là muốn phá hư.

Đây là chỗ đặc biệt khác giữa SM với làm tình bình thường.

Hàn Vũ nhìn không được mà duỗi tay kéo núm vú to hồng điểm kia.

Lực đạo của anh không nhỏ. Anh đặt núm vú ở giữa hai ngón tay rồi vân vê, kéo dài đến cực hạn xong lại đột ngột buông ra.

Núm vú kiều nộn chưa từng trải qua sự lấn lộn như vậy nên sau khi bị đối xử lặp lại hai lần thì đã sưng lên.

“A...” Lâm Nhụy nhúm mày, rên rỉ.

Người trong bóng đêm, cảm giác luôn nhảy bén đến đặc biệt, cảm quan có được hình như đều sẽ tụ hợp tại một chỗ.

Đột nhiên, Hàn Vũ buông lỏng tay ra.

Lâm Nhụy cho rằng bản thân đã được giải thoát nên nhẹ nhàng thở ra trong lòng.

Đối với chuyện ngược đãi núm vú, trước kia Phó Duẩn Thừa đã cho cô thử qua. Hơn nữa, khi xuống tay còn ác độc hơn nhiều so với lần này nên khiến trong lòng cô vẫn còn có bóng ma.

Vẫn là đừng trải qua nữa thì hơn.

Nhưng giây tiếp theo, cô mới biết được là do mình suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nam nữ làm tình (3)

Hai cái nhũ kệp lạnh lẽo kệp ở trên núm vú của cô.

Kệp thực chặt, mang theo cảm giác đau đớn, giống như là bị kim đâm tra tấn, Lâm Nhụy nhìn không được mà quơ quơ thân thể muốn thoát khỏi.

Nhưng cô chỉ vừa nhúc nhích thì trong không khí liền truyền đến tiếng "Đình đình đang đang". Hóa ra, trên nhũ kệp có treo một sợi lục lạc, theo thân hình Lâm Nhụy di động mà không ngừng phát ra tiếng vang.

Lâm Nhụy mặc danh cảm thấy thật hổ thẹn, cho dù nhìn không thấy, nhưng ở trong đầu cô đã hiện ra bộ dáng của mình ngay lúc này.

Tiếng chuông lục lạc làm Hàn Vũ cũng cảm thấy rất thú vị, anh duỗi tay tùy ý kích thích nhũ kệp làm thanh âm này liên tục reo vang.

Giống như là vừa tìm được một món đồ chơi mới lạ, Hàn Vũ vui vẻ chơi đùa. Anh nhìn núm vú ước chừng đã tăng lên gấp đôi vừa hồng lại vừa sưng kia rồi thưởng thức bộ dáng khó nhìn rên rỉ của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy cảm thấy bản thân mình có đôi khi thật ti tiện, rõ ràng là bị ngược, thân thể đang đau đớn, nhưng sau khi đau tới cực điểm, đến khi toàn bộ núm vú đã gần chết lạng thì cô lại có thể từ trong đau đớn tìm được một loại cảm giác sung sướng, đau đớn trộn lẫn với vui sướng.

Tiếng rên rỉ thống khổ ngay từ đầu cũng dần dần chậm rãi thay đổi, trên khuôn mặt nhỏ là một mảnh hồng vũ mị.

Hàn Vũ tất nhiên là có chú ý tới sự biến hóa của Lâm Nhụy.

"Thật dâm đảng." Anh nhìn không được mà cảm thán.

Nhớ tới nội dung tin nhắn mà mình nhìn thấy lúc trước ở trên di động, vẻ mặt của anh lại nóng lòng muốn thử.

Thu tay về từ trên nhũ kệp, anh mở ngón kéo ở chiếc tủ đầu giường ra rồi chọn lựa mấy thứ ở bên trong, cuối cùng lấy một cây gậy mát xa có kích cỡ vừa phải ra.

Tuy so ra kém kích cỡ côn thịt của anh, nhưng hình dạng cũng đã thực khả quan, từ xa nhìn lại thì thật sự giống với côn thịt của đàn ông.

Sờ soạng tiểu huyết sớm đã ướt đầm của cô một lúc rồi anh nhét cây gậy mát xa vào trong.

Âm đế kiều nộn bị căng ra hai bên, gậy mát xa trực tiếp cắm nguyên cây vào trong. Mới vừa tiến vào trong tiểu huyết ướt át thì đã bị tầng tầng lớp lớp mị

thịt ở bên trong gắt gao bao vây lấy.

Lâm Nhụy kinh hô một tiếng, vừa muốn mở miệng nói chuyện thì giọng điệu đã phá thành mảnh nhỏ: "A nga... Chậm một chút... A, thật thoải mái..."

Tuy biết đó chỉ là cây gậy mát xa, nhưng cảm giác khi tiểu huyết bị cắm đúng thật là thoải mái. Khoái cảm tê tê đại đại khiến cô không nhịn được mà chìm đắm ở trong đó.

Đầu vú còn đang đau, nhưng tiểu huyết lại vui sướng.

Hàn Vũ hơi hơi rút cây gậy mát xa đang cầm ở trong tay ra chút rồi lại lần nữa hung hăng tiến vào, tốc độ thực mau, lặp lại vài lần như vậy xong, đâm thүй ở trong tiểu huyết càng lúc càng nhiều, ngay cả mặt ngoài của cây gậy mát xa cũng ướt đầm đề.

Nghe được tiếng rên rỉ của Lâm Nhụy, anh nhướn mày: "Cô xác định để tôi chậm một chút?"

Nói xong, anh cố ý thả chậm tốc độ ra vào của cây gậy mát xa, chậm rì rì, đâm thọc nhọt nhọt.

Thế công kịch liệt ban đầu ngay lập tức ngừng, giờ phút này, cảm giác khi cây gậy mát xa ra vào ở trong tiểu huyết thật giống như là gãi không đúng chỗ ngứa, dù làm thế nào cũng đều cảm thấy không dễ chịu.

Lâm Nhụy đang sáng khoái mà lại bị dừng nên ngay lập tức nóng nảy. Cô mở miệng thúc giục Hàn Vũ: "Nhanh lên, nhanh lên..."

"Tiểu tao hóa đây lòng tham."

Hàn Vũ néo néo vú to của cô rồi lại lần nữa cắm cây gậy mát xa thật sâu vào bên trong.

Chỉ có điều là, lần này anh không tiếp tục dùng tay để điều khiển cây gậy mát xa mà là ấn chốt mở làm cây gậy mát xa chuyển động ở trong tiểu huyết của Lâm Nhụy.

Giống như bị điện lưu đánh trúng, cái cảm giác tê dại ở hạ thể lại lần nữa xuất hiện, vừa ngứa lại vừa sướng, mang theo khoái cảm thỏa mãn khó có thể hình dung.

Tiếng cây gậy mát xa "Ong ong" rung động, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng quấy nước ở bên trong tiểu huyết. Sắc mặt của Lâm Nhụy cũng càng lúc càng hồng, thân thể mềm mại vốn dĩ trắng nõn cũng dần dần trở nên hồng nhạt giống như tôm luộc, sướng đến mức toàn bộ đại não của cô đều choáng váng.

Hàn Vũ nhìn một màn này, hầu kết lẫn lộn lên xuống.

Đôi con ngươi của anh trở nên sâu thẳm, ngọn lửa thiêu đốt ở bên trong càng cháy hùng hực.

Còn thịt cứng còng ở dưới háng tỏ rõ anh giờ phút này cũng đang phải thừa nhận dục vọng dày vò.

Anh đột nhiên vót Lâm Nhụy lên rồi ôm vào trong lòng ngực.

Khung xương của Lâm Nhụy vốn dĩ liền tinh tế, vậy mà giờ đây cả người cô đều nằm gọn ở trong lòng ngực của Hàn Vũ. Vóc dáng của Lâm Nhụy không tính là nhỏ, nhưng có Hàn Vũ thân cao 1m8 đối lập thì cô ngay lập tức giống như búp bê Tây Dương.

Hàn Vũ đứng dậy, ôm bé con trong lòng ngực đi hướng trước gương.

Đứng nhìn Hàn Vũ bề ngoài nhìn sơ qua thật giống như có bộ dáng của một mỹ thiếu niên ở trong bộ truyện tranh, nhưng sức lực mà anh nên có cũng không ít. Khi anh làm một loạt động tác này thì quả thực phải nói là dễ như trở bàn tay.

"Biết không? Cô hiện tại thoát nhìn thật đậm đàng, tôi rất muốn làm cô."

Anh cúi đầu rồi nhẹ nhàng gặm cắn vành tai của Lâm Nhụy và nói.

Giọng điệu trầm thấp để lộ ra nồng đậm dục vọng.

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Hàn giáo thảo muôn năm ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đây là tiểu huyết tốt nhất mà anh từng làm qua (1)

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Dài lụa màu đen trên mắt bị gỡ xuống, Lâm Nhụy rớt cuộc cũng thấy được bộ dạng của mình hiện giờ.

So với trong tưởng tượng của cô thì dâm mĩ hơn hẳn một bậc a.

Sắc mặt cô ửng đỏ, tựa như đoá hoa kiều diễm ướt át nở rộ, hai đùi bị người ở phía sau tách ra, dây thừng siết chặt trên thân thể của cô, hai vú to tuyết trắng rung rinh trước ngực, nhũ hoa vì bị kẹp mà lão đảo lắc lư phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Tầm mắt nhìn từ trên ngực xuống, lướt qua vòng eo tinh tế mềm mại, chỉ thấy tiểu huyết nhỏ xinh của cô gái trẻ tuổi cùng với một cây gậy mát xa đang ong ong chuyển động, quán quýt huyết thịt non, dâm thủy chảy ra không ngừng từ hai mảnh cánh hoa, trượt xuống cả bắp đùi, cuối cùng đọng ở trên đôi tay của người đàn ông đang ôm cô.

Trên tấm thảm dày dặn cũng có dấu vết bị thủy dịch thấm ướt.

Lâm Nhụy nhìn thoáng qua rồi vội quay đầu đi chỗ khác.

“Tôi không nhìn đâu...” Cô lẩm bẩm

Thật sự là quá ngượng ngùng.

“Lúc cô quyến rũ tôi dâm đẳng đến như vậy, bây giờ còn cảm thấy thẹn thùng cái gì?”

Hàn Vũ ngả ngón nói. Anh dùng tay sờ soạng tiểu huyết một phen, cảm giác trên tay ướt át trơn trượt, ngọn lửa dâm tà trong lòng anh lại càng lớn hơn.

Tao hóa này, mới chỉ một cây gậy mát xa mà đã đặt được thỏa mái, sung sướng vô cùng khiến xuân thủy chảy ra róc rách như suối. Nhưng còn anh, bởi vì còn thịt vẫn chưa xâm nhập vào trong tiểu huyết ẩm áp ẩm ướt nên cả người khó chịu bồn chồn bất an.

Rõ ràng là đang trừng phạt cô, nhưng thật ra là đang tra tấn anh.

Dục vọng quấy phá, kế hoạch lúc ban đầu được bày ra ở trong lòng chỉ có thể tạm thời bị gác lại. Kệ nó đi, làm trước xong lại nói.

Tư vị của gậy mát xa tốt hơn cả còn thịt sao?

Anh rút đồ vật ở trong tiểu huyết của cô ra rồi tiện tay ném xuống đất.

Tiểu huyết của cô rất chặt, lực khôi phục cũng thật phần tốt. Sau khi gậy mát xa được lấy ra thì tiểu huyết run run, chỉ mới chớp mắt mà đã liền thu lại thành một cái cửa động tinh tế nhỏ nhỏ, bên trong còn có một luồng dâm dịch trong suốt.

Môi âm hộ đầy đặn gục xuống ở hai bên, miệng huyết khê nhếch. Nhìn sơ qua thì thật giống như một cái miệng nhỏ đang thèm khát, chờ đợi còn thịt lớn của đàn ông cắm vào.

Đột nhiên mất đi sung sướng, cảm giác trống không trong cơ thể ngay lập tức lan tràn ra toàn thân làm từng lớp tế bào của cô đều kêu gào, khát vọng. Lâm Nhụy mở to đôi con ngươi bởi vì đắm chìm ở trong dục vọng mà tràn ngập hơi nước rồi mềm giọng cầu xin: “Cho tôi, mau cho tôi.”

Giờ này khắc này, chỉ cần có thể lấp đầy cảm giác hư không nơi hạ thể thì bảo cô làm cái gì cô cũng nguyện ý.

“Tao hóa, vì không chờ nổi nên liền muốn tôi làm cô?”

Hàn Vũ cười nhạo nhìn cô gái trong lòng ngực.

“Bang” một tiếng. Anh vỗ một cái không chút lưu tình lên trên phần mông trắng mịn của Lâm Nhụy, da thịt kiều nộn ngay lập tức hiện một dấu bàn tay hồng hồng.

Lâm Nhụy giống như con thỏ bị chấn kinh, đau đến co rúm lại.

Đau đến làm đại não của cô thanh tỉnh một chút.

Nhưng cảm giác hưng phấn bí ẩn ở trong lòng lại nổi lên. Bị Hàn Vũ kêu là “Tao hóa”, bị anh đánh, tuy đây là hành động nhục nhã, nhưng vào tai cô, lại giống như thuốc kích dục, nhanh chóng thiếu đốt máu huyết, bành trướng, kích động làm thân thể Lâm Nhụy nhin không được mà run rẩy.

Hay là, cô thật sự có tiềm chất làm M?

(Giải thích luôn nhé: M ở đây là người chịu ngược đãi, S là người ngược đãi ^^ gộp lại sẽ thành SM, theo mình hiểu thì là như vậy^^)

“Đúng, tôi chính là tao hóa... Tiểu huyết của tao hoá rất ngứa... Rất muốn còn thịt lớn gãi ngứa giúp tao hóa ... Tao hóa thật là khó chịu...”

Lâm Nhụy khó chịu đến sắp khóc, tiểu huyết trống rỗng khó nhìn, đôi tay bị buộc chặt không thể động đậy được nên cô chỉ có thể dùng đầu cọ cọ vào ngực Hàn Vũ, khẩn cầu lòng yêu thương cùng sự cứu rỗi từ anh.

Môi trùng hợp lại đụng tới điểm hơi nhô lên trước ngực Hàn Vũ, cô hé mở miệng nhỏ, ngậm lấy rồi gần như khát khô mà gặm cắn và như là để an ủi tiểu huyết của chính mình.

Hàn Vũ đã sớm nhìn không được, anh hít hà một hơi.

Anh nhanh chóng mở khăn tắm ra để lộ côn thịt lớn màu xanh tím rồi vừa thuận thực sờ soạng hai cái liền tìm tới được miệng huyết.

“Lão tử muốn thao thao huyết của cô.”

Lời nói bá đạo như vậy thì cũng chỉ có Hàn Vũ mới dám đường hoàng nói ra.

Vừa dứt lời, anh ôm sát thân thể của Lâm Nhụy, kiện eo đâm về phía trước, côn thịt lớn dưới thân ngay lập tức luồn vào trong tiểu huyết ướt đầm dề.

Côn thịt vừa đi vào trong huyết thịt non xon vận động thật nhanh.

Tiểu huyết vốn đã dư thừa dâm thủy nên côn thịt không hề bị trở ngại mà cắm vào chỗ sâu nhất. Cây côn thịt của anh bị tăng tăng lớp lớp mị thịt gât gao bao vây giống như có một ngăn cái miệng nhỏ đang mút lấy...

Cắm vào rồi lại rút ra.

Động tác đơn điệu này lại làm anh như si như say, mềm nhu như nước.

Thật sự là quá mẹ nó sướng khoái, huyết thịt này tuyệt đối là tiểu huyết tốt nhất mà anh từng làm qua.

Không gì sánh nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đồng sàng dị mộng

Edit: Va

Beta: Minh + Su

Trong khi Lâm Nhụy đang lửa nóng tình cảm mãnh liệt với Hàn Vũ thì Thẩm Lam giờ phút này lại giống như đang ở trong chảo dầu, thể xác lẫn tinh thần đều như bị ai đó dày vò.

Sắc mặt cô mơ hồ không chừng, giống như có điều muốn tâm sự, từ chiều đến giờ vẫn luôn trầm mặc.

Mọi người đều cho rằng bởi vì bị mẹ Thẩm ép sinh con nên Thẩm Lam mới thành ra như vậy. Mẹ Thẩm không biết nên nói gì, hai mẹ con mới vừa cãi nhau, cả hai đều không có ý định muốn nhượng bộ. Vì thế, Thẩm Nguyệt đành phải khuyên giải an ủi cô.

"Chị Lam, bác gái cũng chỉ là sốt ruột muốn ôm cháu, thể cho nên mới hối thúc chị, bác ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho chị và anh rể, mẹ con với nhau nếu xảy ra chuyện gì thì cũng nên bình tĩnh nói chuyện..."

Chắc Thẩm Nguyệt cũng không tưởng tượng được người chồng vốn chung thủy của Thẩm Lam lại "ngoại tình". Ngay giờ phút này, đầu óc của Thẩm Lam giống như tiên nhân đang đánh nhau, hỗn loạn không còn một mảnh nào, nên đâu có tâm tư mà bận tâm tới chuyện khác.

Trong đầu Thẩm Lam hiện tại chỉ muốn biết chồng mình bắt đầu việc này từ khi nào, đối phương là ai, trông như thế nào, chồng cô có yêu người phụ nữ kia không...

Tính cách của chồng cô, cô biết, anh cư xử với người ngoài tương đối lạnh nhạt, vậy đó là loại phụ nữ gì mà có thể khiến anh bị dụ hoặc phản bội cuộc hôn nhân của hai người?

Hơn nữa, trên cổ anh có vết cào rất mới, có thể là đêm qua, cũng có thể là sáng nay, người phụ nữ kia cùng chồng cô triền miên bên nhau, sau đó để lại dấu vết mờ ám...

Chỉ mới tưởng tượng, trong lòng cô liền không kiềm được mà chua xót.

Chuyện này còn lớn hơn rất nhiều so với việc sinh em bé a.

Trước mặt cô em gái nhu thuận của mình, cô chỉ có thể ấp úng có lẽ, trả lời qua loa.

"Ân, chị biết rồi." Thẩm Lam thất thần.

Mẹ Thẩm lo lắng nhìn trạng thái của đứa con gái rõ ràng là đang hoảng loạn xong lại nhìn con rể đang ngồi ở một bên không lên tiếng. Bà há miệng thở dốc, muốn nói rồi lại thôi.

Thôi thôi, cá tính của con gái cường ngạnh, bà mà nói thêm nữa thì chỉ sợ hai mẹ con lại cãi nhau.

Bữa cơm cứ như vậy mà kết thúc.

Cũng may là bởi vì có Lục Trạch và Thẩm Nguyệt cho nên không khí cũng không quá xấu hổ.

Sau khi ăn xong, hai cặp vợ chồng liền ai về nhà nấy.

Bên ngoài, ánh đèn nê ông ngũ quang mười màu, ngọn đèn dầu huy hoàng sáng lạn, trên đường đám người ba năm thành đôi, cuộc sống về đêm của chốn thành thị cũng bắt đầu.

Thế nhưng, Phó Duẩn Thừa lái xe, mắt nhìn thẳng, không khí trầm lặng đến không ngờ.

Sắc mặt anh nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc.

Bên ghế phụ, Thẩm Lam dựa đầu vào cửa sổ xe nhìn phong cảnh qua cửa sổ.

Mọi người lướt qua trước mắt, trên mặt cả trai lẫn gái ngoài kia đều hiện nụ cười tươi tràn đầy vui vẻ, trái ngược cùng với cảm xúc hoang vu ở trong lòng của cô.

Lướt qua con người cô thì chỉ thấy sự thê lương.

Vốn là cặp vợ chồng cửu biệt thặng tân hôn, nếu như thường lệ thì anh lúc nào cũng sẽ cảm rằm giã giải, nhưng giờ phút này, hai người lại trầm mặc không nói.

Không khí tựa hồ trở nên áp lực.

Phó Duẩn Thừa đã sớm phát hiện ra sự khác thường của vợ mình.

Chẳng qua là anh không biết cô đã phát hiện ra dấu vết làm tình ở trên người anh.

Nhớ tới chuyện tranh chấp vừa rồi trên bàn cơm của Thẩm Lam cùng mẹ Thẩm, lúc ban ngày anh đi đón vợ về, cũng đã nói qua về chuyện sinh con.

Cô lại không chút do dự mà cự tuyệt.

Trái tim anh dọc theo đường đi đều vũng vàng.

Giống như là bị người tạt xô nước lạnh đến ướt sũng, lạnh đến tận xương tủy.

Trong cuộc hôn nhân dài dằng dẵng này, anh vẫn luôn chờ đợi, nhưng chờ lâu quá thì cũng sẽ mệt. Anh quá cô độc, vậy cho nên mới muốn một gia đình, một gia đình ấm áp thuộc về riêng anh.

Chẳng qua chuyện này vốn là một chuyện bình thường, nhưng đối với anh mà nói, lại là chuyện có cầu cũng khó mà có được.

Có lẽ trong mắt cô, sự nghiệp còn quan trọng hơn so với anh đi.

Anh suy nghĩ tự giễu.

Chỉ là, nhìn tư thái cô trở nên cô đơn như vậy, trong lòng anh chung quy vẫn không đành lòng.

"Lam Lam..." Anh thấp giọng gọi tên thân mật của cô.

"Về chuyện sinh con, nếu em không muốn thì liền bỏ đi, chờ sau này khi em suy nghĩ kỹ rồi mình sẽ tiếp tục bàn."

Anh cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, Thẩm Lam theo bản năng ngược mắt nhìn anh.

Trong đôi mắt anh, còn mang theo vài phần sấp ý.

Cũng có quan tâm, quan tâm cô, trước sau vẫn không đổi.

Có lẽ, anh vẫn còn yêu cô?

Trái tim lạnh băng giống như có một chút dấu hiện ấm trở lại.

"Duẩn Thừa, cảm ơn anh."

Cô chịu đựng sự thống khổ trong lòng rồi trả lời.

.....

Trước khi ngủ.

Nằm ở trên giường, cả hai người, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, cũng chưa làm cái gì.

Thật đúng là mỗi người một tâm sự, đồng sàng dị mộng (*nằm cùng chung một giường nhưng ý nghĩ lại khác nhau*).

Thẩm Lam đột nhiên mở miệng.

Trong giọng nói của cô không rõ vui hay buồn.

"Duẩn Thừa, anh có yêu em không?"

Trong đêm tối, cả hai người đều không thấy rõ biểu tình của đối phương.

Phó Duẩn Thừa không có trả lời ngay lập tức mà như là đã ngủ, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng Thẩm Lam biết, anh vẫn chưa ngủ.

Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu, khi cô chờ đợi đến nỗi muốn nhắm mắt lại thì mới nghe thấy giọng điệu bình tĩnh táo của Phó Duẩn Thừa truyền tới.

"Yêu."

Một chữ vô cùng đơn giản.

Vốn là một chữ ẩn chứa tràn đầy tình yêu nhưng anh lại nói theo cách nhàn nhạt, không có một tia gọn sóng.

Thẩm Lam ngây ngốc nhìn trần nhà.

Khóe miệng của cô nhếch lên, miễn cưỡng để lộ ra một nụ cười châm chọc.

Yêu?

Nếu là yêu thì vì sao lại phản bội cô để lên giường với người phụ nữ khác?

Ấn ngôi sao và cmt ủng hộ đy nà >< Đây là 1 câu chuyện buồn ><

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bạn trai

Edit: Va

Beta: Minh + Su

“Cái gì, cậu và giáo thảo yêu nhau ư?”

Giống như trời giáng sấm chớp mạnh xuống, Tiểu Mỹ trợn to mắt nhìn cô bạn thân của mình rồi không kìm được mà đề cao giọng lên tám nốt.

Cũng may là đã tan học, không khí ẩm ỉ hỗn tạp nên không ai chú ý tới cuộc đối thoại của hai người.

Mà thân là đương sự Lâm Nhụy lại như không còn sức sống mà nằm ở trên bàn học, nét mặt có vài phần ủ rũ.

Cô lười biếng ngáp một cái, bộ dạng hiềm thấy việc lạ: “Chị Tiểu Mỹ, việc em có bạn trai, chị có cần kinh ngạc đến nỗi như vậy không?”

Đều tại tên Hàn Vũ kia, từ sau cái đêm làm tình ở Tôn Dạ thì mấy ngày nay anh vẫn luôn lôi kéo cô cùng thuê phòng để hai người cá nước thân mật mà làm một hồi, còn khám phá ra nhiều thứ đa dạng mới mẻ, bảo sao mà cô không mệt cho được?

Hiện tại, cả người và eo của cô đều đau, thiếu điều ngủ gục trong lớp.

“Hai người thường ngày không tiếp xúc nhiều lại đột nhiên ở bên nhau, tớ có thể không kinh ngạc sao? Mau thành thật khai báo, sao cậu và Hàn Vũ lại ở bên nhau?”

“Còn nữa...”

Tiểu Mỹ do dự, trong giọng mang theo vài phần hoài nghi nói: “Lần trước, khi tớ nhìn thấy anh ta thì rõ ràng là anh ta đã quen bạn gái. Khoảng từ lúc đó cho đến bây giờ còn chưa tới nửa tháng, đừng nói là cậu...”

Lời còn chưa nói hết nhưng lại có thể nghe ra biểu tình không tán đồng ở bên trong.

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một tiếng, điều cô sợ nhất đã đến.

Nếu Tiểu Mỹ biết cô chủ động quyến rũ Hàn Vũ thì chỉ sợ tình bạn giữa hai người sẽ ngay lập tức không còn nữa.

Lâm Nhụy vốn không định nói chuyện này cho Tiểu Mỹ biết nhưng rồi nghĩ lại, dù sao thì Tiểu Mỹ sớm hay muộn cũng sẽ biết, so với việc để Tiểu Mỹ nghe chuyện này từ miệng người khác thì tự cô nói ra sẽ tốt hơn.

Cũng may, cô đã chuẩn bị tốt lý do để thoái thác.

“Cậu suy nghĩ đi đâu vậy?”

Lâm Nhụy biểu tình bình tĩnh, mặt không đổi sắc giải thích: “Cậu cũng biết, tớ rất thích chơi trò chơi còn gì. Hôm đó, ở KTV, Hàn Vũ nói anh ấy cũng thích chơi Vương Giả Vinh Quang nên bọn tớ liền kết thành bạn tốt. Đạo gần đây, bọn tớ vẫn luôn chơi cùng nhau, sau đó liền quen thuộc lên. Mà trùng hợp là anh ấy vừa chia tay với Hứa Mộng, hơn nữa, tớ cũng đã độc thân lâu như vậy nên hai đứa liền đồng ý ở bên nhau...”

Còn về chuyện Hàn Vũ đổi bạn gái còn nhanh hơn so với thay quần áo thì tất cả mọi người đều biết, dùng lý do này hẳn là có thể giấu diếm qua được.

“Cậu nói thật sao?”

Tiểu Mỹ ghé sát vào Lâm Nhụy, sự hoài nghi trong ánh mắt cũng tan đi rất nhiều.

Lâm Nhụy có chút chịu không nổi. Cô chột dạ nhìn qua chỗ khác: “Tất nhiên là thật, thật như trên châu đen!”

“Được rồi, tớ đây tin tưởng cậu. Chỉ là, giáo thảo tuy rất đẹp trai, nhưng cũng là một đại củ cải hoa tâm, tớ có chút lo lắng cho cậu.”

Tiểu Mỹ cuối cùng cũng hết nghi ngờ, trên khuôn mặt để lộ ra vẻ lo lắng cho bạn thân.

Thấy bản thân qua được cửa ải của bạn tốt, trái tim Lâm Nhụy cuối cùng cũng lơ lửng xuống “Yên tâm, tớ chỉ yêu đương tùy tiện mà thôi.”

Nói đúng ra là bạn giường, năng lực của Hàn Vũ làm cô rất vừa lòng, mỗi lần đều được dục tiên dục tử.

Người thì đẹp trai, còn thịt lại lớn, cho dù chia tay thì cũng không tổn hại đến cô.

Vì sao không làm bạn giường ngầm mà lại biến thành bạn gái, chuyện này nếu kể ra thì hơi dài.

Việc này còn phải nói đến chuyện tên Trương Lục đề tiện kia đã hủy hoại thanh danh của cô. Với một nữ sinh như cô, nếu nói tức giận thì cũng không làm gì được Trương Lục, chỉ có thể tìm chỗ dựa.

Đêm đó, cô cùng Hàn Vũ thiên lời câu địa hóa làm cả đêm, một người vốn dĩ đã lang thang, một người lại phong tao, nói câu không dễ nghe thì cả hai đều chính là vương bát xem đậu xanh, liền như vậy nhìn vừa mắt nhau.

Tóm lại, cả hai người ở trên giường đều đâm dăng, đêm đó làm quá tận hứng, thế cho nên hai người ăn nhip mà đã quyết định cặp kè với nhau.

Hàn Vũ cũng đúng là quá tra. Anh không nói hai lời mà liền chia tay với Hứa Mộng.

Lâm Nhụy đoạt ngôi thành công, thật đáng mừng.

Còn có chỗ dựa nào tốt hơn so với công tử nhà thị trưởng?

Thử nghĩ xem, cho dù bên phía Trương Lục thổi phồng chuyện cô dâm đảng ở trên giường thì như thế nào? Lâm Nhụy ở bên này lại xoay người thông đồng với công tử nhà thị trưởng, lại còn đẹp trai hơn so với hắn, quyền thế hơn. Đến lúc đó, hắn bị vả mặt thì thật là sướng.

Tốt nhất là nên làm cho hắn tức chết đi, nếu không thì cũng quá không thoả nổi hận trong lòng cô.

Chỉ có điều là, trong lòng Lâm Nhụy còn một nghi hoặc khác. Nghe người ta nói Trương Lục có đánh mấy tên nam sinh nói những lời hạ lưu với cô, hơn nữa, còn bởi vì việc này mà bị toàn trường thông báo phê bình.

Mấy ngày nay, những lời đồn đãi không tốt đó về cô cũng đã biến mất, hay là do Trương Lục làm?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì Lâm Nhụy lại cảm thấy không có khả năng, phải biết rằng người khởi xướng chuyện này chính là Trương Lục, hắn hại cô thì sao lại giúp cô được?

Lâm Nhụy quyết định không nghĩ tới nữa.

So với chuyện này, cô tình nguyện suy nghĩ việc giữa trưa nên ăn cái gì.

Chẳng qua là, cô vẫn nên ngủ một lát, thật sự là quá mệt nhọc...

Lâm Nhụy tiếp tục tựa vào trên bàn rồi bắt đầu ngủ.

Tiết cuối giáo sư xin nghỉ nên sửa lại thành giờ tự học, Lâm Nhụy có thể hạnh phúc ngủ tiếp...

Chỉ là ngủ một cách đơn thuần, thế nhưng cô lại cảm thấy giấc mộng của mình quả là rất kì quái rồi.

Hơn nữa, cư nhiên còn là mộng xuân.

Trong mộng, Lục Trạch, Phó Duẫn Thừa và Hàn Vũ cùng xuất hiện ở trước mặt cô. Ba người đàn ông anh tuấn thân thể trần trụi để lộ ra cơ bắp cường tráng cộng thêm côn thịt dữ tợn cực lớn ở dưới hạ thể.

Bọn họ nâng nâng côn thịt, đồng thời ép hỏi cô.

“Mau nói, rốt cuộc là em chọn ai trong 3 người chúng tôi?”

“Em chọn... Em cũng không biết...”

Lâm Nhụy do dự, không biết nên chọn người nào.

Cô bị ép chỉ có thể lui ra phía sau từng bước một, đến khi không thể lui được nữa mới thôi!

Đột nhiên, dưới chân cô biến thành hư không, thân thể nhanh chóng rơi xuống, giống như ngã xuống vực sâu vạn trượng...

Mẹ ơi, thật là đáng sợ!

Cảm giác không trọng lực ở trong mộng kéo dài đến trong hiện thực, Lâm Nhụy bị dọa đến bừng tỉnh, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Sao cô lại mơ một giấc mơ hoang đường như vậy chứ?

Ba người đàn ông này, hai người đã có vợ, một người lại là kẻ lang thang không kiếm ché được. Cả ba người họ cho dù nói thế nào thì cũng không có khả năng đến với cô.

Thật là không thể hiểu được.

Chẳng qua...

Nếu thật sự bảo Lâm Nhụy chọn lựa thì cô...

Nhất định sẽ chọn Phó Duẫn Thừa a!

Cũng không biết trong mộng cô bị choáng váng gì nữa, sao lại không chọn được cơ chứ?

Chỉ cần vừa nhớ tới khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt kia, trong lòng cô liền nổi lên nỗi đau chua xót.

Đó là do cô yêu một người đàn ông không nên yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ngậm vú mút vú

Edit & Beta: Ami Cuteo ><

Tiết học cuối cùng của buổi sáng rồi cuộc cũng xong, Lâm Nhụy bị Tiểu Mỹ đánh thức, cả hai đang chuẩn bị đi căn-tin ở trường học để ăn cơm.

Ai ngờ Lâm Nhụy chỉ mới vừa đứng dậy thì đã liền phát hiện ra một thân ảnh quen thuộc đến không tưởng được đang đứng ở cửa.

Tóc mái không kèm chế được rũ ở phía trước đôi con ngươi, khuôn mặt dị thường soái khí, ăn mặc thập phần thanh thoi, không phải Hàn Vũ thì còn có thể là ai?

Giờ phút này, anh đang cầm đôi tay vào túi, lười biếng đứng ở cửa, hình như là đợi cô.

Sao Hàn Vũ lại đột nhiên tới đây?

Anh không hề báo trước với cô, Lâm Nhụy suýt chút nữa không kịp phản ứng. Cô tưởng bản thân mình bị hoa mắt.

Nhưng xoa xoa đôi mắt xong lại lần nữa nhìn chăm chú về phía đó, thân ảnh Hàn Vũ vẫn đứng ở kia như cũ.

Tiểu Mỹ ở bên cạnh tất nhiên cũng thấy được.

“Xem ra là người nào đó có hẹn.”

Tiểu Mỹ dùng ngón tay chọt chọt Lâm Nhụy đang ngây người ra. “Tớ không làm bóng đèn đâu, đi trước nhé!”

Dứt lời, Tiểu Mỹ liền bay nhanh đi trước một bước.

Hiện tại, những bạn học khác ở trong phòng học đều đã đi ăn trưa, nên Tiểu Mỹ vừa rời khỏi thì phòng học liền thật sự không có một bóng người.

Lâm Nhụy đi đến trước mặt Hàn Vũ rồi hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Làm cô không có chút chuẩn bị.

Hàn Vũ nhướn mi rồi nhắc đồ đang cầm ở trong tay lên cho Lâm Nhụy xem: “Thế nào, tôi không thể tới đưa cơm cho bạn gái sao?”

Nói đến hai chữ “Bạn gái”, anh cố tình tăng âm làm Lâm Nhụy có chút ngượng ngùng lên.

Cô lúc này mới chân chính ý thức được, trên danh nghĩa, hai người đã là quan hệ yêu đương.

Thật giống lên giường trước yêu đương sau. Tuy đã tiếp xúc ở cự ly gần, nhưng cả hai vốn dĩ hoàn toàn không hiểu biết nhau, hiện tại lại đột nhiên có một tầng thân phận thân mật nên khó tránh khỏi cảm giác có chút quái quái.

Lâm Nhụy nhìn theo ánh mắt Hàn Vũ, lúc này mới phát hiện, tay phải của anh cứ nhiên có xách theo một hộp tiện lợi.

Người này đúng thật tới đưa cơm cho cô sao?

Cô không cầm có chút thụ sủng nhược kinh rồi vội vàng tiếp nhận hộp tiện lợi từ trên tay Hàn Vũ.

“Cảm ơn a.”

Bởi vì vốn không ôm bất kỳ kỳ vọng gì đối với người bạn trai là Hàn Vũ, thế cho nên hành động trước mắt này của anh thật giống như là một bất ngờ dành cho cô.

Mặc kệ nói như thế nào, bạn trai tới đưa cơm, trong lòng cô vẫn có chút vui vẻ nhỏ.

Lòng bàn tay có thể cảm giác được hơi thở ấm áp từ hộp tiện lợi nên thanh âm của Lâm Nhụy cũng nhu hòa đi rất nhiều, cô do dự nói: “Anh đã ăn chưa? Muốn ăn cùng tôi hay không?”

Cũng không thể để người tới đưa đồ cho cô xong liền trực tiếp đuổi người đi a?

“Được thôi.”

Hàn Vũ nhẹ nhàng đồng ý, nửa điểm chống đẩy cũng đều không có. “Tôi biết trong trường có một nơi rất an tĩnh, chúng ta đến chỗ đó đi.”

Nói xong, không đợi Lâm Nhụy đồng ý, Hàn Vũ đã kéo tay Lâm Nhụy dẫn cô tới nơi mà anh nói.

Cả 2 bước xuống thang lầu rồi chuyển qua khu dạy học xong đi tới mặt sau nó. Ở nơi này có một mảnh hoa cỏ xanh biếc, hoàn cảnh thanh u, thật phần an tĩnh.

Nơi này vốn dĩ đã hẻo lánh, hiện tại bọn học sinh hầu như đều ở căn tin hoặc trong ký túc xá nên càng không có một bóng người.

Hàn Vũ dẫn Lâm Nhụy tới ngồi ở dưới mặt cỏ một cây đại thụ to lớn.

Anh mở nắp hộp tiện lợi ra rồi đưa cho Lâm Nhụy. “Mau ăn đi, lát nữa liền nguội lạnh.”

Lâm Nhụy tiếp nhận thì thấy, nha, cũng thật phong phú. Tổng cộng có hai tầng, mặt trên chính là salad hoa quả cắt nhỏ, có quả táo, quả quýt và thanh long, vv... Ở phía dưới là cơm cá hồi thơm ngào ngạt.

Chỉ mới nhìn mà đã muốn chảy nước miếng.

Cô dùng đũa gắp một miếng cá hồi rồi nếm nếm, sau đó ngay lập tức khen không dứt miệng: “Ăn ngon, anh mua ở đâu thế? Hôm nào đó tôi cũng phải đi mua.”

Bên ngoài cá hồi có chan nước sốt, thịt cá phá lệ non mịn, hơn nữa, phần lượng cũng nhiều, mới ăn thử một miếng thì liền muốn ăn tiếp miếng thứ 2.

Nuốt một miếng cá hồi xuống bụng, cô đã hạnh phúc bay cao.

Hàn Vũ ở bên cạnh nhìn Lâm Nhụy ăn, nghe vậy thì cười nhạt: “Bên ngoài mua không được.”

“Vì cái gì a?”

“Bởi vì đây là do đầu bếp trong nhà tôi làm.” Anh tựa thân thể ở trên thân cây rồi không chút để ý giải thích: “Tôi không biết cô thích ăn cái gì, đầu bếp biết cô là con gái nên liền làm món này.”

“Ừm...” Lâm Nhụy gật gù đầu xong tiếp tục ăn.

Vừa ăn, cô vừa hỏi ra một vấn đề mà mình nghi hoặc: “Chẳng phải chúng ta chỉ là bạn giường thôi sao? Sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

Lâm Nhụy không cảm thấy Hàn Vũ muốn yêu đương nghiêm túc với cô.

Hàn Vũ liếc cô một cái, ánh mắt hiện khinh bỉ: “Tôi mới chỉ đưa cơm cho cô mà đã kêu là đối xử tốt với cô sao? Thế tên bạn trai cũ của cô có bao nhiêu kém cỏi vậy?”

“.....”

Xem như cô chưa nói.

Tất cả bạn trai cũ của cô đều giống như là bạn giường, khi ở bên nhau ngoại trừ làm tình thì liền không có hành động nào khác nên những hành động nhỏ tri kỉ cũng gần như không có, chỉ làm tình chứ không nói chuyện yêu đương, làm sướng là được. Tuy đây cũng là do hành vi của Lâm Nhụy tạo thành, nhưng nói đến cùng, sâu trong nội tâm cô vẫn hâm mộ những nữ sinh được bạn trai đặc biệt quan tâm săn sóc.

Đơn giản mà nói thì Lâm Nhụy chính là thiếu tình yêu thương từ nhỏ, một hành động nhỏ của người khác cũng có thể dễ dàng sưởi ấm trái tim cô.

Sở dĩ yêu Phó Duẫn Thừa, nguyên nhân rất lớn chính là vì điều này.

Sau khi tiếp nhận được một chút ấm áp, cô liền sẽ tham luyến nó, cảm lòng không được mà khát vọng thêm càng nhiều...

Lâm Nhụy không muốn suy nghĩ những chuyện không vui đó nữa, cô đặt toàn bộ tâm thần vào trong hộp tiện lợi trước mắt.

Khi hưởng thụ mỹ thực thì có thể khiến cho người ta quên đi rất nhiều chuyện không vui. Lâm Nhụy chính là một người như vậy.

Cô thì ăn ngon miệng, nhưng không ngờ rằng Hàn Vũ chỉ nhìn cô ăn cũng thấy mùi ngon.

Kỳ thật hôm nay đưa cơm cho Lâm Nhụy cũng là do tâm huyết dâng trào.

Hai người mấy ngày hôm trước chơi thực điên, 0 làm cả thể xác và tinh thần của anh đều rất sung sướng, giờ lại thành quan hệ yêu đương nên liền nghĩ tụi tiện muốn làm chút gì đó cho cô.

Đối với đám bạn gái cũ, anh cũng thường xuyên dẫn đi dạo phố mua sắm rồi tặng một ít quần áo, đồ trang điểm linh tinh gì đó làm cho họ vui, thực hiện nghĩa vụ bạn trai.

Nhưng việc đưa com cho bạn gái thật ra là lần đầu tiên anh làm, rất mới lạ.

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc nhìn một cô gái ăn com, cũng là lần đầu tiên cảm thấy, một cô gái ăn com mà cũng có thể đáng yêu đến như vậy.

Cô kiên trì ăn một miếng cá hồi xong lại nuốt một ngụm com vào. Khi ăn com, cô cúi đầu, đôi con ngươi hạnh phúc cong thành hai hình trăng non, cả người hoàn toàn chìm đắm trong đồ ăn.

Nhìn hai bên má cô bị đồ ăn căng phình phình, cái miệng nhỏ còn đang không ngừng nhấm nuốt, rất giống một con hamster nhỏ đáng yêu...

Nhìn cô ăn com, Hàn Vũ nhìn không được mà khóe môi cũng nhếch ra vẻ tươi cười.

Cùng lúc đó, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ lạ, thật giống như anh lại một lần nữa nhận thức cô.

Anh biết Lâm Nhụy đang ở trên giường, quả thực làm anh hận không thể đem cấm chế cô ở trên giường luôn. Nhưng khi xuống giường, cô lại vẫn có thể lãnh đạm duy trì khoảng cách với anh, cũng không chủ động tìm gặp anh. Khi hai người gặp mặt, cô cứ nhiên vẫn còn vài phần ngượng ngùng, thật giống như một cô gái chưa từng yêu đương bao giờ vậy.

Tựa như Lâm Nhụy của hôm nay cũng là bộ dạng anh chưa bao giờ thấy qua.

Dâm phụ khi lên giường, xuống giường là xử nữ ngây thơ.

Nhưng có một điều xác định chính là, anh cảm thấy hứng thú với cô gái trước mắt này.

.....

Hàn Vũ kiên nhẫn chờ đợi Lâm Nhụy ăn xong.

Sau đó, anh mới chậm rì rì thốt ra một câu: “Cô tính cảm ơn tôi như thế nào?”

Lâm Nhụy sững sốt, ngay cả động tác lấy khăn giấy lau miệng cũng đều dừng lại. “Cảm ơn anh cái gì?”

“Com cũng không phải là tặng không.”

Hàn Vũ nhếch môi, ám chỉ liếc bộ ngực dưới lớp áo sơ mi của Lâm Nhụy.

Lâm Nhụy ngay lập tức hiểu rõ. “Ý của anh là...” Cô không thể ngờ mà chỉ chỉ bộ ngực của mình.

Đang rõ như ban ngày, việc này cũng quá...

Ai ngờ Hàn Vũ lại thật sự gật gật đầu rồi đứng lý hợp tình mà nói: “Tôi thấy cô ăn ngon miệng như vậy nên tôi cũng đói bụng.”

Anh nói đói khẳng định không phải là kiểu đói muốn ăn com.

Đặc biệt là khi anh đang nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Lâm Nhụy, ánh mắt sáng dọa người giống như sói đói.

Ánh mắt kia, rõ ràng là đang nói một từ.

“Ngậm vú.”

Hình như Hàn Vũ rất yêu thích vú của cô. Khi cả hai ở bên nhau thì núm vú của cô liền sưng đỏ, không có dấu hiệu giảm bớt. Ngay cả lúc ngủ sau khi làm tình xong thì anh đều ngậm vú cô ở trong miệng.

Lâm Nhụy không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt. “Không được, hiện tại đang ở trường học, lỡ như bị người khác phát hiện thì liền xong đời.”

Cô không muốn trở thành đồng cung sống bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ.

Hàn Vũ bị cự tuyệt cũng không giận, cánh tay dài duỗi ra ôm Lâm Nhụy vào trong lòng ngực.

“Bảo bối, nơi này vốn dĩ hẻo lánh, sẽ không có người tới. Hơn nữa, cô nhìn thấy không, trên đầu của chúng ta có một cái cây rất lớn, nhánh cây hoàn toàn có thể ngăn trở tầm nhìn của người khác, người trong khu dạy học khi nhìn xuống đây cũng sẽ không phát hiện chúng ta.”

Nói xong, anh dán môi mỏng lên vành tai của Lâm Nhụy rồi nhẹ nhàng hà hơi.

Lâm Nhụy chịu không nổi cảm giác ngứa xuyên tim này, cô hơi nghiêng đầu ra phía sau rồi nhìn quanh bốn phía bao gồm cả đỉnh đầu này cây, phát hiện

thật giống như lời Hàn Vũ nói, xác thật là thập phần ẩn nấp.

Cuối cùng cô cũng biết, Hàn Vũ đưa cô tới nơi này ăn cơm rõ ràng là sớm có chuẩn bị âm mưu.

“Lỡ như có người nhìn thấy thì sao...”

Tuy hoàn cảnh như thế nhưng Lâm Nhụy vẫn có chút không yên tâm.

“Sẽ không.”

Nhìn thấy trên mặt Lâm Nhụy có chút động dung, Hàn Vũ liền không ngừng nài nỉ. Anh ấn tay Lâm Nhụy ở trên côn thịt cứng như bàn ủi được ẩn giấu trong quần của mình rồi dụ hồng nói: “Bảo bối, cô xem, tương tượng đến vú to của cô thì côn thịt tôi liền sẽ cứng thành như thế này, cô để tôi ngậm một lát đi được không?”

Lâm Nhụy theo bản năng dè dề, xác thật, cho dù cách lớp vải quần nhưng cô cũng có thể cảm nhận được nó cực nóng và cứng rắn.

Dù gì thì anh cũng là người mang cho cô không ít vui thích.

Vì thế, cô thả lỏng ngữ khí rồi nói: “Vậy thì được rồi, chỉ 1 phút đồng hồ, 1 phút đồng hồ thôi đấy!”

“Ok, bảo bối.”

Vừa dứt lời, Hàn Vũ đã gấp không chờ nổi mà mò bàn tay vào trong áo sơ mi của Lâm Nhụy. Anh xóc vạt áo sơ mi của cô lên để lộ ra bộ ngực bị bao vây bởi nịt ngực ren màu tím nhạt.

Đôi vú to tuyết trắng bị nịt ngực nâng lên, phình phình tròn tròn. Núm vú bị giấu ở bên trong nịt ngực, ở giữa hai vú là một cái khe rãnh thật sâu đặc biệt thu hút tầm nhìn, quả thực là đang dụ hoặc người khác phạm tội.

Không chỉ trắng nõn mà tư vị khi ngậm càng rất tốt.

Bàn tay to đẩy nịt ngực lên trên làm đôi vú to hoàn toàn phóng xuất ra ngoài.

Nói thô tục một chút thì là như thế này, khi nhìn thì tựa như hai cái bánh bao trắng tròn vo, ở trên có gắn hai viên táo đỏ no đủ run rẩy, vừa thấy thì liền rất muốn ăn.

Hàn Vũ cúi đầu, môi mỏng khẽ mở ngậm lấy viên núm vú hồng điểm ở bên phải kia rồi đặt ở giữa môi răng xong nhẹ nhàng phệ cắn.

Anh dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn núm vú. Sau đó, đầu lưỡi linh hoạt dò xét, bao bọc lấy nó. Anh dùng đầu lưỡi quấn quanh cùng liếm láp nó.

Cắn một chút xong lại buông ra rồi lại khẽ chạm một chút, sau đó lại buông ra...

Núm vú là chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể phụ nữ, Lâm Nhụy sướng đến mức hít hà một hơi.

Một phút đồng hồ hẵn là tới rồi đi?

“Ách nga... Được chưa?” Cô nhin không được mà phát ra một tiếng rên rỉ áp lực.

Tuy nói như vậy, nhưng ngực lại theo bản năng nâng về phía trước, phương tiện để Hàn Vũ càng thêm ngậm vào trong miệng.

Hàn Vũ cười trầm thấp một tiếng, giống như là đang cười nhạo Lâm Nhụy tâm khẩu bất nhất (ý chỉ lời nói phát ra từ miệng và ý muốn ở trong lòng không đồng nhất).

“Sắp rồi...”

Anh ngậm vú giống như trẻ con bú sữa.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Dã chiến mãnh liệt bị phát hiện

Edit: Va

Beta: Su

Lâm Nhụy hôm nay mặc một cái áo sơ mi màu trắng gạo, phía dưới là một chân váy dài màu đen, tóc dài xõa trên vai, cả người thoát nhìn phá lệ giống nữ thần văn nghệ.

Nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi, nữ thần văn nghệ ở trong lòng mọi người đều là mong muốn cao không thể với tới, sao có thể giống như bây giờ bị đàn ông ẩn ở trong một góc vừa ngậm vú vừa làm huyết.

Hai chân Lâm Nhụy đều bị tách nghiêng ra rồi khóa ngồi ở trên đùi Hàn Vũ.

Nút áo sơ mi sớm đã bị gỡ ra để lộ thân thể mê người bên trong, cặp vú lớn cứ trần trụi như vậy mà bại lộ ở trong không khí, Hàn Vũ chôn đầu ở trước ngực cô, giống như đứa trẻ con chơi đùa ngậm núm vú cứng như hạt đậu phộng.

Nhưng chuyện anh làm rõ ràng không phải là chuyện mà trẻ con có thể làm.

Bàn tay to bóp chặt eo nhỏ của Lâm Nhụy, dưới háng điên cuồng kích thích, một cây côn thịt cực lớn màu tím đen đang mãnh liệt tiến công vào trong tiểu huyết của cô gái đang nằm ở trong lòng ngực anh. Hai người gắt gao ôm nhau và làm chuyện vận động nguyên thủy nhất. Mỗi một lần côn thịt đều cắm vào chỗ sâu nhất rồi lại hung hăng mà rút ra, mị thịt đỏ tươi cũng bị kéo ra ngoài.

Khi lại lần nữa cắm vào, sức lực lại cực kỳ tàn nhẫn, anh cắn răng dùng một cổ khí thế không cảm cô bay lên trời thì nhất quyết không bỏ qua. Cả cây côn thịt lớn sống sờ sờ như vậy bị nhét vào cửa động nhỏ nhỏ kia. Nếu không phải thật sự là làm không được thì chỉ sợ hai cái trứng lớn phía dưới côn thịt cũng đã bị nhét vào trong tiểu huyết của cô rồi.

Bộ vị thân thể kết hợp của cả 2 nối liền với nhau, tình hoàn đánh vào trên cái mông tuyết trắng làm phát ra âm thanh “bạch bạch bạch” dâm nĩ, từng chút lại từng chút, trong hoàn cảnh tĩnh lặng thế này thì có thể nghe phá lệ rõ ràng.

Cứ lặp lại như thế, làm không biết mệt.

Vú bị khoang miệng ấm áp của anh ngậm hút vốn đã rất sướng khoái, thế mà tao huyết dưới thân cũng bị côn thịt lớn cắm, cảm giác hư không đều bị nhét tràn đầy, thể xác và tinh thần đều đạt tới sự sung sướng cực hạn.

Lâm Nhụy cảm thấy bản thân mình giờ đây vui sướng tựa như đang cưỡi ngựa lớn ở trên thảo nguyên, tự do tự tại, xóc nảy không ngừng, thân mình nhỏ xinh run rẩy làm cho đôi vú rung rung thành hình dạng đập dòn bồng bênh. Nếu không phải cô đang gắt gao ôm cổ Hàn Vũ thì với tần suất vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn như thế này, chỉ sợ cô đã sớm bị xóc ngã xuống dưới.

Côn thịt của Hàn Vũ vốn rất lớn, anh lại còn dùng sức đâm thọc sâu đến như vậy. Có lẽ là do thân kinh bách chiến nên anh có thể dễ dàng tìm được điểm G ẩn cảm của cô rồi dùng hết sức đâm thọc chỗ kia. Kích thích thật lớn này làm cô nhịn không được run lên, tiếng rên rỉ trong miệng cũng kêu càng lúc càng lớn hơn.

“A... Làm chết tôi... Quá sâu...”

“Chậm một chút... Tôi chịu không nổi... A...”

Mỗi một tế bào trong thân thể đều đang thét chói tai và kêu bên ngưỡng cửa hồng mắt.

Tiểu huyết sao có thể chịu đựng được cơn kịch liệt như vậy, miệng huyết đã bị côn thịt ép ra bọt mép, dâm thủy không ngừng trào ra từ trong tiểu huyết nhỏ xinh rồi chảy xuống nhánh lông tóc dưới háng của Hàn Vũ, xối âm mao ướt dâm dề thành một mảnh.

Cuối cùng thì, sau một cái đâm thọc mạnh của Hàn Vũ, Lâm Nhụy giật mình một cái, khoái cảm đạt tới đỉnh điểm, cô lên cơn cao trào.

Trong đầu giống như có pháo hoa đang nổ tung sáng lạn, trong phút chốc lại biến thành chỗ trống. Ánh mắt cô mê ly, theo bản năng nhìn về phía phương xa, hưởng thụ dư vị của cơn cao trào.

“Mới chỉ như vậy mà đã chịu không được?”

Hàn Vũ khẽ cười một tiếng rồi ngẩng đầu từ dưới vú lên xong sau đó hôn khoé môi của Lâm Nhụy.

“Tôi vẫn chưa làm đủ đâu.” Cùng Lâm Nhụy hôn môi trong một chốc xong, anh ôm Lâm Nhụy đứng lên, rút côn thịt ra, ý bảo Lâm Nhụy xoay người sang chỗ khác.

Lâm Nhụy mắt nhìn Hàn Vũ đang cao hứng cùng cây côn thịt lớn dính đầy mật dịch trơn trượt kia, cô thuận theo quay người đi, đôi tay cùng đầu gối chạm đất. Cô quỳ rạp trên mặt đất.

Váy chữ A đã sớm bị Hàn Vũ bởi vì ngại vướng bận mà cởi ra, cứ như vậy, mông nhỏ tròn trịa tuyết trắng kia vừa lúc đối diện với Hàn Vũ, hai chân hơi tách ra, miệng huyết phần nộn còn đang co rút lại, thật sự là rất đáng yêu.

Anh ghé sát vào người Lâm Nhụy, dùng tay cầm côn thịt một chút, quy đầu lớn như trứng vịt đánh vào miệng huyết kiêu nộn, côn thịt ma xát trên hai bên âm đê, sau đó tìm đúng cửa động, một phát tiến vào trong động...

Kỳ thật anh cũng sắp nhện không được mà vẫn luôn đang dùng lực tự chủ lớn nhất để cố nén. Cũng cùng một dạng là huyết của phụ nữ nhưng sao lại có chênh lệch lớn đến như vậy, nếu chặt như của Lâm Nhụy thì không đâm đặng như Lâm Nhụy, nếu đâm đặng như Lâm Nhụy thì không chặt và nhiều nước như Lâm Nhụy. Cái tiểu huyết trước mắt này, quả thực làm cho những cô gái mà anh gặp lúc trước đều không bằng nó, mỗi lần đều hút côn thịt anh đặc biệt chặt, làm anh cảm như thế nào cũng đều không đủ, hận không thể tình tẩn nhân vong ở trên người cô được.

Lâm Nhụy vừa mới qua cao trào, toàn bộ thân thể đều tương đối miễn cảm cùng suy yếu. Cô hơi có chút cố hết sức quỳ nằm bò, ê ê a a thừa nhận côn thịt lớn phía sau đâm thọc.

Hàn Vũ còn cố tình không ngừng nói lời đâm đặng kích thích cô.

“Thích tư thể lão hán đẩy xe này không? Phải thế này thì mới có thể đâm càng sâu càng sướng...”

“Cô xem cô đi, thật giống như tiểu mẫu cầu đâm đặng, trời sinh phải bị côn thịt của đàn ông không ngừng đâm thọc mới có thể sống được...”

Tay lớn tách hai chân cô ra, Hàn Vũ gần như nửa cười ở trên người cô, một bàn tay túm lấy xoa nắn vú cô, tận tình không ngừng đâm thọc.

Tư thế này thập phần điên cuồng mãnh liệt, Lâm Nhụy bị đâm đến mức muốn bò cũng bò không được. Côn thịt tiến sâu vào, suýt chút nữa đâm thủng tử cung, thân thể cũng theo kích thích của Hàn Vũ mà nghiêng về phía trước. Chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy bản thân thật sự chính là một con mẫu cầu đâm đặng, ở dưới hăng anh tận tình rên rỉ phóng túng.

“A nga... A... A... Sướng quá...”

Hàn Vũ hướng về phía trước, thân thể cường tráng dựa trên lưng Lâm Nhụy, kề sát vào tai Lâm Nhụy nói nhỏ.

“Biết chúng ta hiện tại đang làm cái gì không?” Anh dùng giọng nói gợi cảm hỏi.

Vừa nói chuyện, anh vừa dùng động tác côn thịt thọc vào rút ra lại rồi bất động, nhất quyết phải chờ đợi câu trả lời từ Lâm Nhụy.

Đối với Lâm Nhụy mà nói thì côn thịt bất động là một loại tra tấn rất lớn, bởi vậy mà cô không thể không nỗ lực giữ sự tỉnh táo để trả lời: “Biết... Chúng ta đang làm tình...”

Cho rằng đã trả lời xong, mộng nhỏ cầu xin thương xót mà lắc lắc, chờ mong côn thịt lớn tiếp tục đâm thọc.

Ai ngờ được Hàn Vũ lại vỗ “Bang” một cái vào mộng nhỏ, giọng điệu giả vờ tức giận: “Sai rồi, nói lại cho đúng!”

Lần bị đánh này, nước mắt Lâm Nhụy đã chảy ra, đáng thương hề hề mà lắc lư hạ thân.

“Làm huyết!”

Đầy mặt cô mang cảm giác thẹn thùng mà nói ra một cái đáp án khác.

Cái này chắc đúng rồi đi!

Nhưng Hàn Vũ đối với đáp án này vẫn không quá vừa lòng, anh ác ý nhắm ngay chỗ toàn thịt trong tiểu huyết rồi đâm một cái, sau đó nói: “Cô đã quên tôi nói cô là tiểu mẫu cầu sao? Tiểu mẫu cầu sao lại có thể sử dụng cái từ thao huyết này.”

“Là giao phối, lão tử đang cùng cô, là cùng mẫu cầu đâm đặng giao phối, nhớ kỹ chưa?”

Hàn Vũ lại đâm một cái sâu.

Chính cái gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong, Hàn Vũ thoát nhìn soái khí tuấn tú nhưng khi chân chính làm tình thì không chỉ có thể công mãnh liệt, tình tròng trên não thì càng thích nói lời thô tục. Nhưng làm tình chính là như vậy, lời nói càng thô tục không thể chịu được thì càng có thể làm người ta trở về dục vọng nguyên thủy nhất.

Lâm Nhụy ưm một tiếng, giọng điệu run run trả lời: “Nhớ kỹ... Mẫu cầu đâm đặng nhớ kỹ.”

Cứ việc nội tâm cảm thấy thẹn với việc bản thân phóng dăng, nhưng đâm thủy trong tiểu huyết lại bởi vì những từ “Mẫu cầu” và “Giao phối” đó mà chảy ra càng thêm dữ dội.

Rõ ràng là bị nhục nhã nhưng cô lại càng hưng phấn.

Hàn Vũ nhận được câu trả lời vừa lòng, côn thịt lập tức phát động thể công, bắt đầu thêm một vòng mưa rền gió dữ...

.....

Phó Dẫn Thừa một mình ngồi ở trong văn phòng.

Anh nhìn chằm chằm đi động vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng tĩnh mịch.

Giao diện đi động vừa vặn đang báo tin từ đám bạn thân của vợ anh.

“Cùng ông xã ngọt ngào đi du lịch ~”

Cộng thêm chính là ảnh phong cảnh chiều cừu cung cách bãi biển mà hai người chụp chung.

Trên ảnh chụp chung, Thẩm Lam gắt gao kéo cánh tay của Phó Duẫn Thừa, biểu tình ngọt ngào.

Phía dưới ảnh up, có hai người bạn tốt bình luận, đều là những câu chúc phúc cực kỳ hâm mộ, Thẩm Lam đều trả lời lại.

Trong mắt người bên ngoài, không thể nghi ngờ anh và vợ là một cặp vợ chồng hạnh phúc ân ái, một gia đình mỹ mãn.

Nhưng chỉ có Phó Duẫn Thừa biết, có vài thứ đã hóa thay đổi trong lặng lẽ.

Lần này vợ anh không nhanh chóng đi công tác nữa mà lại dị thường đưa ra ý tưởng muốn cùng Phó Duẫn Thừa làm một chuyến hưởng tuần trăng mật sau hôn nhân nữa.

Ngày hôm đó nói, ngày hôm sau đã trực tiếp đặt vé máy bay đến Tam Á, thậm chí không tiếc xin nghỉ cũng muốn hoàn thành chuyến du lịch lần này.

Phó Duẫn Thừa cũng bị yêu cầu của vợ làm lung lay, hai người cùng nhau bước lên chuyến du lịch đi Tam Á.

Ánh mặt trời chiếu trên bờ cát, người vợ mà mình yêu lại ở bên cạnh, nhân hạ thích ý, tất cả chuyện này vốn là nên cao hứng, nhưng trong lòng Phó Duẫn Thừa lại cảm thấy tựa hồ thiếu thiếu cái gì đó.

Đối mặt với người vợ đang cười, vì để cho không mất hứng, mọi chuyện anh đều phối hợp với cô, cuối cùng thì cũng thuận lợi vượt qua chuyến đi này.

Sau khi trở về, nhìn sơ qua mặt ngoài thì quan hệ của hai người đã có dấu hiệu ôn hòa trở lại.

Mấy ngày nay, cô đối xử với anh còn tinh tế săn sóc hơn rất nhiều so với lúc trước, còn nói muốn ở nhà bồi anh, qua một khoảng thời gian nữa lại đi công tác.

Cô có thể làm ra hành động như vậy đã là vượt qua dự kiến của anh rất nhiều.

Hiện giờ, anh nên thấy đủ không phải sao?

Nhưng vợ anh càng như vậy thì khi đối mặt với cô, trong lòng anh liền nhịn không được áy náy.

Anh phản bội vợ mình, phản bội cái gia đình này.

Muốn nói nhưng lại không có cách nào nói ra được, nó dần dần trở thành một phiền đá lớn đè nặng ở trong đáy lòng anh.

Thời thời khắc khắc, đều đang tra tấn anh.

Không chỉ là như vậy, anh hoảng sợ phát hiện, trái tim anh hình như cũng đã lệch khỏi quỹ đạo bình thường, anh không thể khống chế được.

Liên tục mấy đêm, anh đều mơ thấy cảnh ngày ấy Lâm Nhụy cùng anh làm tình.

Vốn hẳn nên chôn dấu ở trong trí nhớ nhưng lại không ngừng bị đánh thức, vì dư vị.

Thân thể cô quyến rũ, hai chân thon dài, vú đầy đặn, còn có tiểu huyết ướt át chặt khít, tư vị mát hồn khi côn thịt đi vào bị hút chặt ở bên trong, không một thứ gì không làm anh nhớ lại.

Trong mộng, cô như yêu tinh trong rừng mị hoặc lòng người, đối với anh hết sức khiêu khích, phủ phục ở dưới thân anh, anh lại giống như ngày hôm ấy, tận tình tùy ý đùa bỡn thân thể tuổi trẻ của cô, phát tiết dục vọng của bản thân, một lần lại một lần bắn tinh dịch lửa nóng vào trong cơ thể của cô.

Tỉnh lại từ trong mộng xuân, côn thịt dưới háng dựng đứng, mà bên cạnh chính là người vợ đang ngủ say.

Nhưng, anh lại nhắc không nổi nửa phần hứng thú.

Đến tốt cùng, tại sao lại như vậy?

.....

Phó Duẫn Thừa giật mình hoàn hồn từ trong tầm ảnh chụp, anh nhìn thời gian, đã giữa trưa.

Kỳ nghỉ đã tới rồi, 2 giờ chiều nay anh có tiết, nhưng không biết vì sao, anh lại bị thần sử quý sai mà tới sớm.

Nghĩ đến lát nữa ở trong lớp học sẽ có khả năng nhìn thấy khuôn mặt thanh thuần kia, ánh mắt anh trở nên phức tạp rồi rầm.

Văn phòng ở khu lầu hai, anh có văn phòng riêng, bên trong có nguyên bộ sofa bàn ghế đầy đủ hết.

Tâm tình có chút không hiểu vì sao mà bức bối, Phó Duẩn Thừa đứng dậy, muốn mở cửa sổ ra hít thở không khí.

Phía bên ngoài cửa sổ là một mảnh cỏ cây thực xanh biếc, bởi vì hẻo lánh nên hoa cỏ nơi đây không bị người giẫm đạp, thế cho nên phát triển rất tươi tốt.

Phó Duẩn Thừa có đôi khi làm việc mệt mỏi thì sẽ dựa ở cửa sổ nhìn ra xa trong chốc lát để giảm bớt sự mệt nhọc trong thân thể.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

Cửa sổ mở ra xong, không khí mới mẻ ập vào trước mặt, đập vào mắt là màu xanh biếc làm người vui vẻ thoải mái.

Ngay cả tâm tình không tốt hình như cũng lập tức giảm bớt không ít.

Có một ít gió nhàn nhạt thổi vào mặt, Phó Duẩn Thừa nhắm mắt, thần sắc ôn hòa bình yên.

Chỉ là, sau một chốc lát, vẻ mặt của anh đột nhiên trở nên có chút cổ quái.

“A... Thật là lợi hại... Tiểu mẫu câu bị làm đến muốn chết... Ách a...”

“A... Ách nga...”

Gió nhẹ đem những thanh âm nhỏ vụn vặt mờ ám đó cũng thổi vào lỗ tai anh.

Phó Duẩn Thừa không khỏi nhíu mày.

Anh là một người đàn ông thành thực đã kết hôn nhiều năm, đối với loại thanh âm này cũng quá quen thuộc. Đó rõ ràng là âm thanh leng keng chỉ khi nam nữ làm tình thì mới có thể phát ra.

Nghe thanh âm này, hẳn là ở gần đây.

Cũng không biết là ai lại dám làm tình ngay lúc ban ngày, còn dám công khai ở trường học?

Quả thực là tùy ý làm bậy.

Phó Duẩn Thừa theo bản năng mở mắt ra, nhắm chặt mày nhìn về phía phát ra thanh âm.

Vừa nhìn thấy, ánh mắt anh đột nhiên ngưng trệ.

Đồng tử kịch liệt co rút lại, anh để lộ biểu tình không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bị phát hiện!

Edit: Va

Beta: Su

Dưới bóng cây có một đôi nam nữ cả người trần trụi đang làm tình khí thế ngất trời.

Da thịt cô gái tuyết trắng, vú to eo nhỏ, tứ chi đang chạm đất, quỳ gối trên cỏ giống như một con mồi cầu mặc người đàn ông phía sau dùng sức đâm thọc nộn huyết của cô, tiếng rên rỉ vừa lớn vừa dâm dăng.

Bộ dáng của nam sinh phía sau soái khí. Anh đè ở trên người cô gái, vừa thưởng thức đôi vú to đang lắc lư trước ngực cô vừa kích thích hông mãnh liệt tiến lên.

Thân thể hai người mờ ám tràn miên ở bên nhau, làm vận động kịch liệt nguyên thủy nhất.

Trường hợp dâm mĩ đến cỡ nào!

Nhưng mà giờ phút này, tâm trí của Phó Duẩn Thừa lại hoàn toàn tập trung ở trên gương mặt của cô gái kia.

Đó là khuôn mặt mà bao nhiêu lần nhiều loạn giấc mơ đêm khuya của anh.

Lông mi tú tú, đôi mắt ngập nước, cái miệng nhỏ anh đào, thoát nhìn thanh thuần mà lại tốt đẹp.

Nhưng mà chủ nhân của gương mặt đẹp thanh thuần như vậy giờ đây lại đang làm chuyện dâm dăng lang thang nhất trên đời này, dám tăng tịu cùng với đàn ông ở nơi công cộng.

Trên gương mặt kia lan tràn mị thái, khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo một cổ mị ý, cô đắm chìm ở giữa dục vọng, ngay cả tiếng rên rỉ, nghe cũng phá lệ dâm mị tận xương.

Quen thuộc mà lại xa lạ, dường như đã có mấy đời.

Thân thể của Phó Duẩn Thừa cương cứng ngay tại chỗ.

Trong khoảng khắc đó, tâm thần chấn động, giống như bị sét đánh.

Anh nín chặt môi, khuôn mặt lạnh băng thấu xương.

Mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm hai bóng người đang gắt gao dây dưa ở bên nhau kia.

Cứ việc chính anh cũng không biết vì sao, nhưng trong lòng lại bỗng nhiên dâng lên một cỗ tức giận hồi hồi, bốc cháy hừng hực, gần như thiêu đốt toàn bộ lý trí của anh thành tro tàn.

Phẫn nộ, đau đớn kịch liệt, thậm chí còn có nỗi ghen ghét không nói rõ được...

Anh cũng không biết rằng, bộ dáng của anh ngay lúc này rất giống một người chồng bị phản bội, tận mắt bắt được vợ mình đang yêu đương vụng trộm.

.....

Hàn Vũ thật sự quá biết làm huyết, mỗi một lần đều đâm đúng vào chỗ mẫn cảm của cô. Anh không ngừng công kích khối thịt mềm trong miệng huyết của cô, cơn thịt ma xát với chỗ kia. Khoái cảm thay nhau nổi lên, từng đợt sóng triều ập tới nối liền không dứt.

Cô không cảm lòng được mà càng rên càng lớn tiếng. Cũng càng lúc càng dâm dăng.

Ngay cả chính cô cũng bị tiếng rên của mình làm cho sốc.

Lâm Nhụy cắn chặt cánh môi, muốn thử nuốt tiếng rên xuống, nhưng mỗi khi Hàn Vũ tiến công thì lại biến thành vô dụng.

Việc đã đến nước này, cô chỉ có thể hy vọng sẽ không có người nhìn thấy...

Nội tâm thì cảm thấy thẹn nhưng thân thể của cô lại đắm chìm ở trong tình dục, không có cách nào tự kiềm chế được.

Với độ kéo dài của Hàn Vũ, Lâm Nhụy biết anh nhất thời sẽ chưa bắn ra, nhưng chính cô hiện tại đã sắp không chịu đựng nổi, khoái cảm lan truyền trong thân thể càng lúc càng mãnh liệt, kích thích đến đầu cô cũng choáng váng. Lâm Nhụy kề bên cạnh bờ vực sắp hồng mắt.

Cô không thể không ngẩng đầu rồi chuyển hướng tầm mắt qua nơi khác, làm vậy để dời đi lực chú ý.

Chung quanh im ắng, trừ tiếng rên rỉ của cô cùng Hàn Vũ đang hơi hơi thờ dốc ra thì còn có hai tiếng nước “Phụt phụt” được phát ra từ hạ thể của hai người. Ngoài ra, không thể nghe được thanh âm nào khác.

Ánh mắt cô mê ly nhìn về phía cành cây trên đỉnh đầu.

Cây này sống không ít năm tháng, ước chừng cao bằng khoảng hai ba tầng lầu, cành lá tốt tươi, lá cây màu xanh lục đậm có thể nói là che được trời, tán cây rậm rạp chặn tầm nhìn của toàn bộ khu dạy học bao gồm từ tầng ba trở lên. Từ góc độ của cô mà nhìn lên thì không thể thấy dãy văn phòng cùng con đường hành lang. Khó trách Hàn Vũ lại nói không cần lo lắng có người ở trên nhìn được.

À mà khoan đã.

Từ lầu ba trở lên?

Trong lòng Lâm Nhụy lộp bộp một chút. Cô đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Văn phòng của Phó Duẩn Thừa ở lầu hai, cô nhớ rõ, tiết đầu tiên của buổi chiều nay chính là tiết lịch sử.

Giờ phút này có thể là Phó Duẩn Thừa đang ở văn phòng a?

Nếu là đang ở đó, tiếng rên vừa rồi của cô lớn như vậy, anh có thể trùng hợp mà nghe và thấy cảnh tượng này không. . .

Lâm Nhụy không dám tưởng tượng. . .

Cô cuống quýt nhìn lên cửa sổ văn phòng lầu hai của Phó Duẩn Thừa.

Ông trời phù hộ, ngàn vạn đừng a, ngàn vạn đừng nha. . .

Cô đau khổ cầu xin ở trong lòng.

Ngàn vạn đừng cho Phó Duẩn Thừa nhìn thấy bộ dáng dâm đãng phóng túng này của cô. . .

Chính là có câu nói gọi là ghét của nào trời trao của đó.

Trời cao không hề nghe được lời cầu xin của Lâm Nhụy.

Dự cảm không tốt của Lâm Nhụy đã được đến chứng thực.

Lúc nhìn đến thân ảnh thon dài của người mặc áo sơ mi màu đen đứng ở bên cửa sổ kia, Lâm Nhụy ngay lập tức hồng mắt.

Khoảng cách giữa cô và Phó Duẩn Thừa cũng không tính là gần nhưng lại có thể đủ để thấy rõ ràng tất cả những điều đối phương làm.

Cô không biết Phó Duẩn Thừa rốt cuộc đã đứng ở cửa sổ bao lâu, cũng chưa từng thấy bộ dáng của Phó Duẩn Thừa lại đáng sợ như vậy. Anh đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống cô và Hàn Vũ. Sắc mặt anh âm trầm dọa người, ánh mắt lạnh băng giống như mũi tên nhọn đâm vào trong lòng ngực của Lâm Nhụy.

Anh thấy rồi, nhất định là anh đã thấy hết!

Thấy được tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi!

Ông trời a, vì sao lại đối xử với cô như vậy?

Vì sao muốn cho Phó Duẩn Thừa nhìn thấy một mặt xấu hổ nhất của cô như thế này?

Lâm Nhụy tuyệt vọng khóc thút thít ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Đàn Ông Đã Có Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.